

КОМУНАЛЬНИЙ ЗАКЛАД СУМСЬКОЇ ОБЛАСНОЇ РАДИ -
СУМСЬКИЙ ОБЛАСНИЙ ЦЕНТР ПОЗАШКІЛЬНОЇ ОСВІТИ
ТА РОБОТИ З ТАЛАНОВИТОЮ МОЛОДДЮ

ЗВІТ

***про велосипедний похід
четвертої категорії складності
Українськими Карпатами
з 24 липня до 5 серпня 2018 року***

за маршрутом:

***м. Львів – с. Колодруби – с. Ластівка –
с. Ужок (перевал Ужоцький) – с. Кам'яниця –
с. Лумшори, озеро Комсомольське –
смт. Воловець – с. Верхній Бистрий –
с. Ілемня, р. Ілемка – водоспад Манявський –
с. Бистриця - м. Яремче***



**Маршрутна книжка
№10/18 вело**

Керівник походу:

Мараховський Станіслав Олексійович

**Адреса: Сумська обл., Сумський р-н,
с. В. Чернеччина, вул. Холодногірська, 5
Телефон: 099-100-45-20**

Заступник керівника:

Мараховська Зоя Анатоліївна

**Адреса: Сумська обл., Сумський р-н,
с. В. Чернеччина, вул. Холодногірська, 5
Телефон: 066-708-31-30**

Маршрутно-кваліфікаційна комісія розглянула звіт і вважає, що похід може бути зарахований усім учасникам і керівнику як похід четвертої категорії складності

м. Суми – 2018 р.

З М І С Т

1. Довідкові відомості про похід	- 3
2. Склад групи	- 4
3. Відомості про район походу	- 8
4. Оглядова карта району походу	- 10
5. Графік руху	- 11
6. Висотний графік маршруту	- 15
7. Технічний опис маршруту	- 16
8. Краєзнавча робота на маршруті	- 169
9. Підсумки, висновки, рекомендації	- 173
10. Додатки	- 174
11. Розрахунок категорії	- 176
12. Маршрутна документація	- 180
13. Список літератури	- 187

У звіті використовуються такі скорочення:

Пн, Пд	північ, південь
Зх, Сх	захід, схід
Пн Сх, Пн Зх	північний схід, північний захід
Пд Сх, Пд Зх	південний схід, південний захід
смт.	селище міського типу
с.	село
м.	місто
вул.	вулиця
буд.	будинок
г.	гора
пол.	полонина
р.	річка
пер.	перевал
дж.	джерело
оз.	озеро
вдсп.	водоспад
ур.	урвище
хр.	хребет
м	метри
км	кілометри
т/б	туристична база

ДОВІДКОВІ ВІДОМОСТІ ПРО ПОХІД

<i>Вид туризму:</i>	велосипедний
<i>Категорія складності:</i>	четверта категорія
<i>Район походу:</i>	Українські Карпати: Львівська, Івано-Франківська та Закарпатська області
<i>Строки проведення походу:</i>	24 липня - 5 серпня 2018 року

Нитка маршруту: м. Львів – с. Колодуби – с. Ластівка – с. Ужок (перевал Ужоцький) – с. Кам'яниця – с. Лумшори, озеро Комсомольське – смт. Воловець – с. Верхній Бистрий – с. Ілемня, р. Ілемка – водоспад Манявський – с. Бистриця - м. Яремче
Довжина активної частини маршруту: 610 км

- Тривалість походу:* – 13 днів
- активна частина подорожі – 11 днів
 - кількість днів відпочинку – 2 днювання
 - тривалість під'їзду до початку маршруту: м. Суми – м. Львів (потягом) 15 год. 38 хв.
 - тривалість від'їзду з кінця маршруту: м. Яремче – м. Львів - м. Суми (потягом) 14 год. 17 хв.
 - краєзнавча робота, екскурсійна програма – перед виходом на маршрут та під час активної частини походу

Аварійний варіант:

з ділянки м. Винники – с. Колодуби на трасу М 06; з ділянки смт. Східниця – с.Ластівка на трасу Т 1402; з ділянки с. Лумшори – Полонина Руна на бетонку з с. Липовець; з ділянки с. Бистриця – м. Яремче на трасу Н 09.

Запасний варіант: м. Львів – м. Миколаїв – м. Стрий –с. Н. Ворота – смт. Воловець – с. Репинне — с. Синевир– с. Німецька Мокра –смт. Дубове – смт. В. Бичків – м. Рахів – смт. Ясіня – с. Татарів –с. Делятин – с. Богрівка – смт. Перегінське

Назва та шифр МКК:

ЦМККО УДЦТКУМ

Шифр: 200-00-43344230

Адреса: 01135, м. Київ, вул. П. Пестеля, 5-7

Телефон: 044-531-19-98

Первинний розгляд здійснено МКК Сумського обласного центру позашкільної освіти та роботи з талановитою молоддю

Шифр: 218-00-1Н012000

Адреса: 40007, м. Суми, вул. Серпнева, 14-а

Телефон: 0542-33-11-85



Фото 1.
Учасники походу –
вихованці гуртків «Велосипедний туризм»
Комунального закладу Сумської обласної ради –
обласного центру позашкільної освіти
та роботи з талановитою молоддю
Керівники:
Мараховський Станіслав Олексійович
Мараховська Зоя Анатоліївна

ДОВІДКОВІ ВІДОМОСТІ ПРО РАЙОН ПОХОДУ

Українські Карпати – частина гірської системи Карпат на Заході України. Довжина їх від верхів'їв р. Сяну до витоків р. Сучави становить 280 км, ширина понад 100 км. Займають територію Закарпатської, частково Львівської, Івано-Франківської та Чернівецької областей. Гірські хребти, розділені поздовжніми улоговинами та розмежовані глибокими поперечними долинами, простягаються, переважно, з північного заходу на південний схід.

Абсолютні висоти гірської системи коливаються від 120-400 м біля підніжжя гір, до 500-800 м у міжгірних улоговинах та 1500-2000 м вздовж основних хребтів. Різноманітність природних умов території Українських Карпат і наявність лікувальних ресурсів сприяли формуванню тут курортного району міждержавного значення.

В Українських Карпатах зосереджено понад 1400 природоохоронних об'єктів.

Карпатська гірська система, поряд з Альпами та Балканами, характеризується найбільшою біологічною різноманітністю на європейському континенті. В Українській частині Карпат інтенсивне природокористування розпочалось пізніше, ніж в Західних Карпатах. Завдяки цьому тут на значних площах збереглися ділянки дикої природи, зокрема унікальні праліси.

На сьогодні майже 2,5 % території регіону знаходиться під охороною заповідників, що з 1992 року входить до Міжнародної мережі біосферних резерватів ЮНЕСКО. У складі Карпатського біосферного заповідника (КБЗ), загальна площа якого складає 53630 га, налічується шість відокремлених масивів, а також ботанічні заказники державного значення “Чорна Гора” і “Юлівська Гора”. Заповідні масиви розміщуються на висотах від 180 до 2061 м над рівнем моря в західному, центральному і східному секторах Українських Карпат. Така територіальна структура КБЗ практично повністю репрезентує ландшафтне та біогеографічне різноманіття Східних Карпат. Тут представлені мало порушені та практично незачеплені людською діяльністю передгірні діброви, гірські букові, мішані та смерекові ліси, субальпійські та альпійські луки з сосново-вільховим криволіссям і скельно-лишайниковими ландшафтами. Майже 90% території заповідника вкрито лісами – переважно пралісами. У заповіднику охороняється понад тисячу видів вищих судинних рослин, 64 види ссавців, 173 види птахів, 9 видів плазунів, 13 видів земноводних, 23 види риб, понад 10000 видів безхребетних тварин. Тут представлені найкраще збережені карпатські екосистеми, що слугують сховищами для багатьох рідкісних і зникаючих видів рослин і тварин. У заповіднику відмічено 64 види рослин і 72 види тварин, занесених до Червоної книги МСОП і України, а також до Європейського Червоного списку.

Природний заповідник “Горгани” –розташований у Надвірнянському районі Івано-Франківської області. Площа: 5344,2 га, охоронної зони довкола – 3713,6 га. Природний заповідник “Горгани” є природним еталоном недоторканої діяльності людини центральної частини Українських Карпат і містить єдиний масив пралісу релікту ранньоголоценового періоду – сосни кедрової європейської в Європі і світі. Він охоплює безперервним масивом три кліматичні зони і п'ять вертикальних ступенів пралісової, реліктової і ендемічної рослинності, біотопів і популяцій тваринного світу. Заповідник містить єдину

неперервну у горизонтальному і вертикальному розміщенні смугу п'яти субформацій пралісів і демонструє стадії розвитку первинної рослинності з раннього голоцену. На кам'янистих розсипах збереглися одні із найстійкіших польодовикових поселень реліктової сосни звичайної (*Pinus sylvestris*) і берези темної (*Betula obscura*). У Горганах відомі найбільші осередки реліктової дендрофлори і відшарувань материнських порід, які мають наукове значення для вивчення історії розвитку рослинного покриву у післяльодовиковий період, дослідження динамічних тенденцій гірських і високогірних екосистем у зв'язку із зміною кліматичних умов.

Близько 80 % території краю займають гори, утворюючи з південного заходу на південний схід Верховинський Вододільний хребет, Горгани, Свидовець, Чорногора, Полонинський хребет, Рахівський масив, Вулканічні Карпати.

Ліси, що є найбільшим багатством краю, займають понад 50 відсотків території, різноманітні за породним складом залежно від вертикальної поясності. На низовині ростуть дубово-грабові ліси, в передгір'ях – дубові та дубово-букові; в горах на висоті від 800-1000 м над рівнем моря – букові; хвойні (ялиця біла, ялина) – на висоті до 1300-1500 м.

Довершують ландшафт субальпійські та альпійські луки – полонини. На території області протікає 9429 річок і потоків, що із уже зазначеними факторами формує помірно-континентальний клімат. Улітку середня температура повітря становить +21°C, а взимку -4°C. На території Українських Карпат виявлено понад 360 родовищ і джерел цілющих природних мінеральних вод. Рельєф, географічне розташування, ліси, мінеральні води, помірно-континентальний клімат, багатотисячолітні традиції та самобутня культура багатонаціонального населення краю в комплексі створюють унікальний рекреаційний і соціальний потенціал, на основі якого існує і має перспективу поступового розвитку санаторно-оздоровчий комплекс світового рівня.

Українські Карпати мають прекрасні можливості для проведення туристських мандрівок. У туристському плані район добре освоєний. Є можливість проводити велопоходи до 5 к. с. включно, пішохідні та лижні походи до 3 к. с. Туристів приваблює мальовнича природа, чистота води і повітря, помірний клімат, порівняно невисока вартість витрат на організацію подорожі, добре освоєні території, досить густа сітка стежок і доріг в гірській частині, зручні під'їзди до початкової та кінцевої точок маршрутів, наявність населених пунктів у гірських долинах, що дає можливість поповнювати запас продуктів, одержати медичну допомогу тощо.

На маршруті зустрічаються природні перешкоди: перевали, броди, завали.

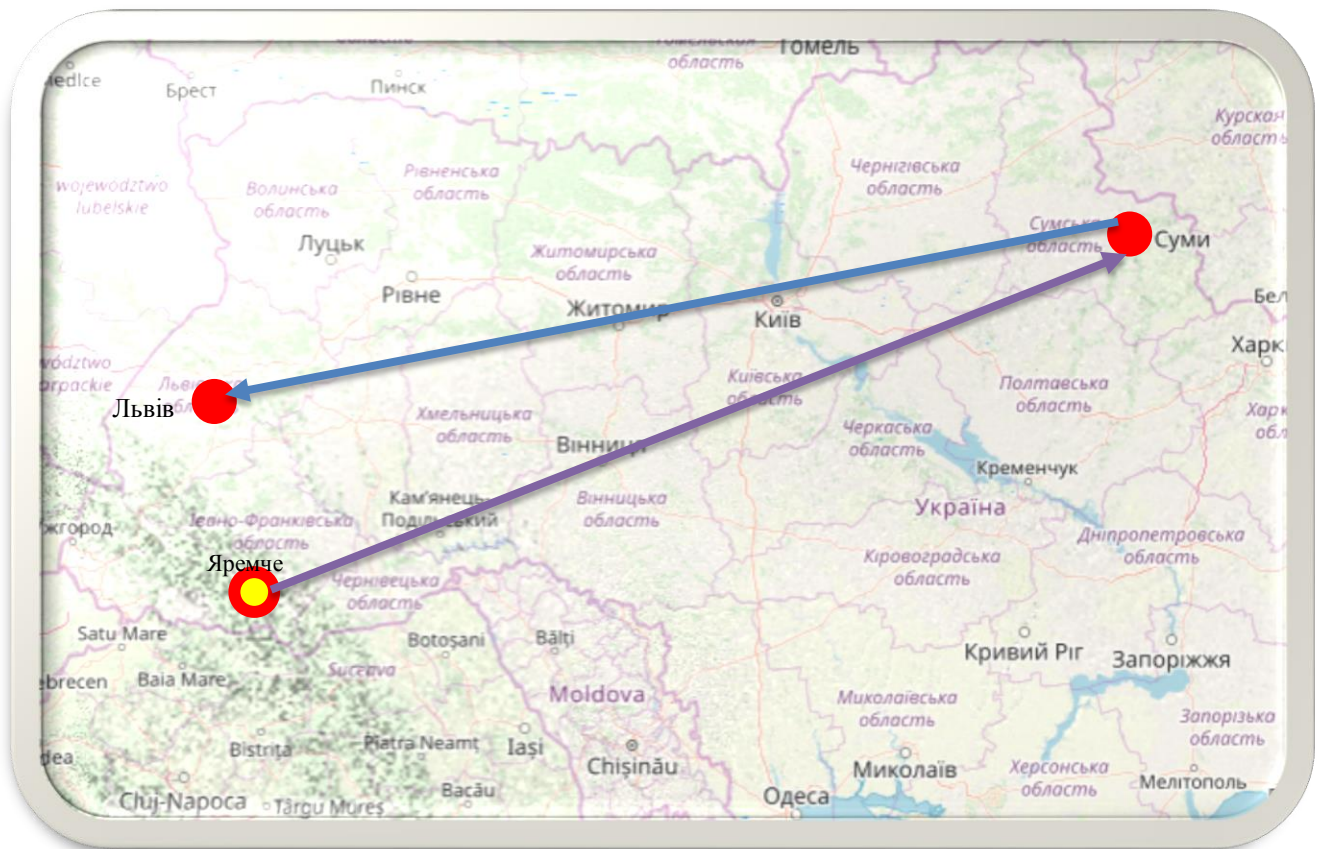
У районі походу є можливість поповнювати запаси продуктів у всіх населених пунктах. Медичну допомогу можна отримати в населених пунктах: м. Львів, с. Ужок, м. Перечин, смт. В. Березний, смт. Воловець, с. В. Бистрий, с. Ілемня, с. Яблунька, с. Манява, с. Яблуниця, м. Яремче. Також у цих населених пунктах є відділення зв'язку.

У районі працюють підрозділи контрольно-рятувальної служби (див. додаток 1). Мобільний зв'язок є на всьому маршруті.

Шляхи під'їзду та від'їзду зручні – залізницею до станції Львів та від станції Яремче.

ОГЛЯДОВА КАРТА РАЙОНУ ПОДОРОЖІ

Масштаб 1 : 1 200 000



Умовні позначки:

-  місце початку походу
-  місце завершення походу
-  шлях під'їзду залізничним транспортом з м. Суми
-  шлях від'їзду залізничним транспортом в м. Суми

ГРАФІК РУХУ

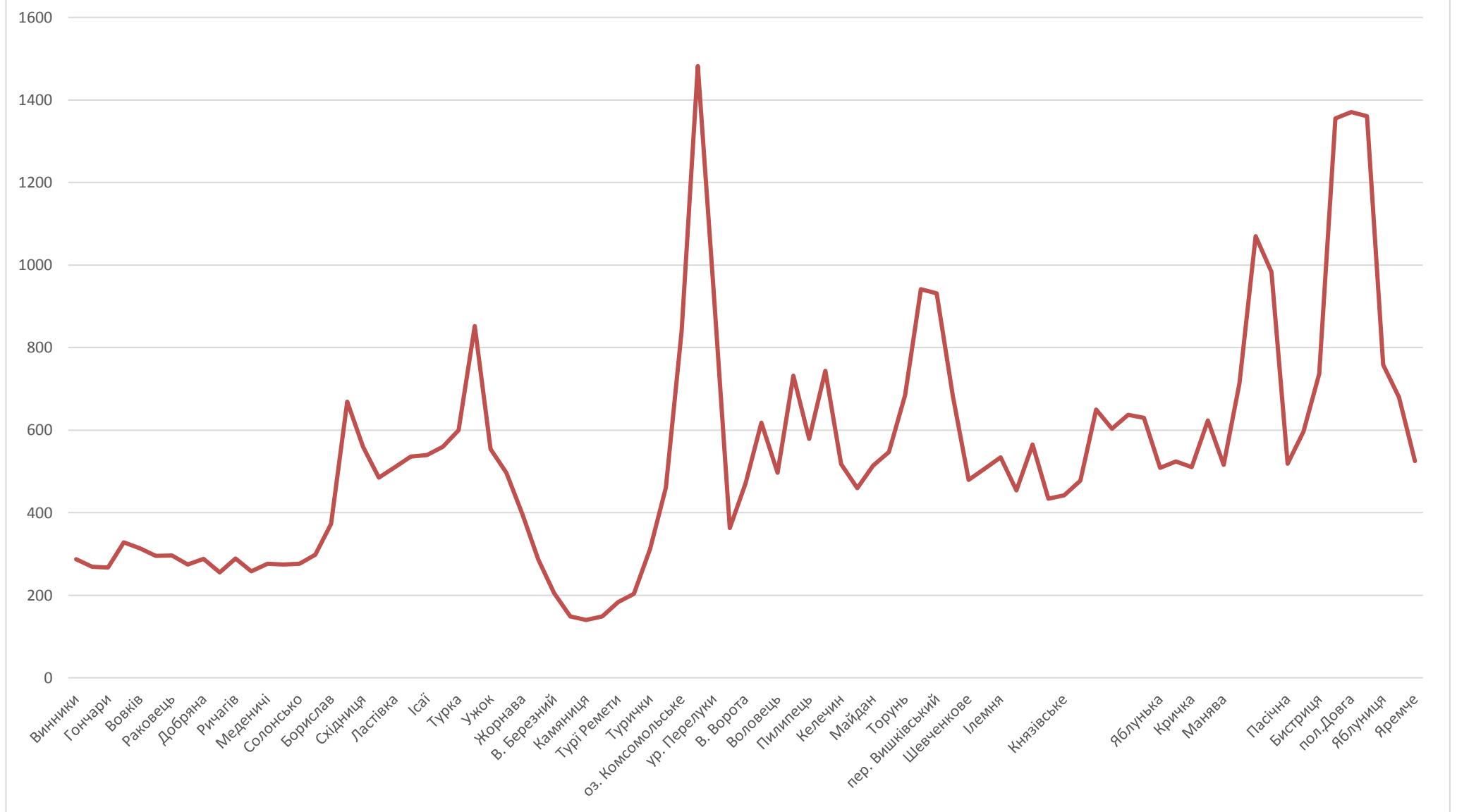
День походу	Дата	Ділянка маршруту (початковий та кінцевий пункти ділянки)	Пройдений шлях (км)	Чистий ходовий час (годин, хвилин)	Природні та штучні перешкоди, небезпечні ділянки	Гру-нт	Набір висоти	Красназавчі об'єкти	При-мітки
1.	24.07	м. Львів – с. Колодруби	54	4 год.	Асфальт від м. Винники до с. Соснівка. Від Милятичів ґрунтовка до с. Вовків (314 м н. р. м.), до с. Загір'я (295 м н. р. м.). Дорога переважно спускається донизу до с. Красів (274 м н. р. м.). Асфальтова дорога плавно донизу до с. Тернопілля, а далі до с. Добряна (288 м н. р. м.)). Насипана ґрунтовка, яка пролягає пересіченою місцевістю і з'єднує села Добряна і Демня. З с. Демня ґрунтовка до с. Гонятичі (255 м н. р. м.) вгору через поле – до с. Ричагів (289 м н. р. м.). Траса до с. Колодруби.	24	553 м	У Львові собор Св. Юра, Церква Ольги і Єлизавети, оперний театр, палац Потоцьких, Чатові скелі	
2.	25.07	с. Колодруби – с. Ластівка	69	5 год. 30 хв.	З с. Колодруби (258 м н. р.) траса Т 1416 через смт. Меденичі (276 м н. р. м.) до міст Дрогобич та Борислав (373 м н. р. м.) пересіченою місцевістю. Підйом в 10% на перевал Бухів (669 м н. р. м.) Спуск у смт. Східниця і до с. Новий Кропивник. Ґрунтовка вздовж р. Стрий вгору-вниз до с. Ластівка (510 м. н. р. м.).	16	864 м		
3.	26.07	с. Ластівка – перевал Ужоцький, с. Ужок	56	4 год.	Ґрунтовка в долині р. Стрий через с. Ясениця (536 м н. р. м.). Дорога з розбитим асфальтованим покриттям через с. Ісаї (540 м н. р. м.) долиною річки з поступовими підйомами та плавними спусками. Новеньке асфальтоване покриття через с. Явора (560 м н. р. м.) пересіченою місцевістю до траси Н 13 і до м. Турка (600 м н. р. м.). Від м. Турка підйоми і спуски гірським хребтом через с. Мельничне, с. Бориня, с. Н. Турів до перевалу Ужоцький (852 м н. р. м.).	12	907 м		

4.	27.07	Перевал Ужоцький, с. Ужок – с. Кам'яниця	69	4 год.	Трасою Н 13 з спуском з перевалу Ужоцький та плавними підйомами до с. Кам'яниця вздовж р. Уж.	-	432 м		Дже-рела
5.	28.07	Днювання Село Кам'яниця						Невиць-кий замок	Гарна стоянка
6.	29.07	с. Кам'яниця – с. Лумшори, оз. Комсомольське	40	4 год. 40 хв.	Траса Н 13 до м. Перечин. Асфальт через с. Тур'ї Ремети, поворот вліво через міст і поступовий підйом через с. Туриця, с. Турички. до с. Лумшори (460 м н. р. м). Асфальт до т/б «Полонина». Крутий підйом ґрунтовою, ускладнений ливнем. Дорога слизька і грязька, місцями велосипеди штовхаємо вдвох і так до озера Комсомольське (840 м н. р. м).	6	868 м	Лумшор-ські Чани, Озеро	Дже-рела зі смачною водою
7.	30.07	с. Лумшори, оз. Комсомольське – сmt. Воловець	45	7 год.	Постійний підйом розмитою ґрунтовою, де доводиться тягнути велосипеди з неабияким зусиллям. Стара бетонна дорога до закинутого військового об'єкту на полонині Руна. Дорога хребтом після дощів дуже сира і грязька, далі крутий спуск до лісу. Ґрунтовка через Полонинське лісництво (938 м н. р. м.) і з урочища Перелуки. по пішохідному біло-червоному маршруту. Вузька стежка іноді розширюється, та місцями дуже грязька і слизька. Спочатку пролягає лісом, потім по хребту неподалік гори Три Чотарі (1028 м н. р. м.) з неодноразовими завалами. Перед с. Пашківці дуже крутий і грязький спуск по камінню. Асфальт від Пашківців до сmt. Жденієво вздовж р. Жденівка. Дорога долиною р. Латориця через с. Підполоззя (363 м н. р. м.). Траса Т 0718 через с. В. Ворота (471 м н. р. м.) поступово йде вгору-вгору і плавно піднімається на перевал Менчил (618 м н. р. м.).	18	1103 м	Оз. Ком-сомольське, полонина Руна	Багато ягід ожини, малини.

8.	31.07	смт. Воловець – с. Верхній Бистрий	57	3 год. 30 хв.	Дороги з твердим покриттям. На шляху долаємо тільки три підйоми: від Воловця, на перевал Гукливий, вулицею Пилипця до водоспаду Шипіт.	-	674 м	Вдсп. Шипіт	Дже- рела
9.	1.08	с. Верхній Бистрий – с. Ілемня, р. Ілемка	52	5 год.	Асфальтова дорога від с. Верхній Бистрий (547 м н. р. м.) долиною річки Ріка. Траса поступово йде на підйом через с. Торунь (684 м н. р. м.) і далі підйом на перевал Торунський (941 м н. р. м.). З с. Вишків постійно вгору на перевал Вишківський (931 м н. р. м.). З перевалу стрімкий спуск, яким подекуди асфальтоване покриття майже відсутнє. Від с. Мислівка (683 м н. р. м.) асфальт плавно вниз вздовж річки Ільниця, яка з'єднується з р. Свіча. Траса Р 21 до повороту на с. Шевченкове (479 м н. р. м.). Асфальт до с. Максимівка (507 м н. р. м.). Крутий підйом кам'яною ґрунтовою через с. Ангелівка, с. Підліски. Стрімкий підйом ґрунтовою через ліс до с. Ілемня (534 м н. р. м.).	10	955 м		Дже- рела зі смач- ною во- дою
10.	2.08	Річка Ілемка, с. Ілемня Днювання							Гарна стоя- нка
11.	3.08	с. Ілемня, р. Ілемка – водоспад Манявський	61	7 год.	Ґрунтовка селом вгору, спуск до мосту через р. Ілемка і далі від знаку с. Ілемня (534 м н. р. м.) в с. Луги. Асфальтова дорога до виїзду і в с. Спас до повороту на с. Погорілець. Вгору по камінню до нафтової качалки і ґрунтовою в с. Погорілець (454 м н. р. м.). Вгору широкою ґрунтовою то вгору, то вниз до с. Іванівка (434 м н. р. м.). Розбита асфальтована дорога поступово вгору з с. Іванівка, через с. Князівське (442 м н. р. м.) с. Дуба, с. Вільхівка, смт. Перегінське (478 м н. р. м.), с. Небилів до с. Сливки (509 м н. р. м.). Ґрунтовка лугом затяжним підйомом (650 м н. р. м.) і спуск до с. Луквиця (603 м н. р. м.). Розбитий асфальт вгору (637 м н. р. м.) до с. Богрівка (630 м н. р. м.) і спуск до центру с. Яблунька (509 м н. р. м.). Міст через р.	30	845 м	Вдсп. Манявсь- кий	Дже- рела зі смач- ною во- дою

					Бистриця Солотвинська, далі вгору-вниз до с. Кричка (510 м. н. р. м.) Селом Кричка вгору (623 м н. р. м.) і далі ґрунтовкою навіпростець через пагорб до крайньої вулиці с. Манява (516 м н. р. м.). Вулицями Маняви поступово вгору, за ним сім разів переїжджаємо річку Манявка.				
12.	4.08	Водоспад Манявський – с. Бистриця	45	4 год. 30 хв.	Від вдсп. Манявський (714 м н. р. м.) зтяжний підйом ґрунтовкою до точки - 1070 м н. р. м. Спуски почергово змінюються підйомами до галявини, а потім хребтом з плавними підйомами та спусками до 983 м н. р. м., і далі крутим протяжним спуском, розмитим дощем і вкритим камінням. Від с. Пасічна (519 м н. р. м.) розбита асфальтова долиною р. Бистриця Надвірнянська, через с. Зелена (596 м н. р. м.). Дорога йде плавно на підйом аж до с. Бистриця (736 м н. р. м.).	20	859 м	Вдсп. Манявсь- кий	Гарна стоя- нка. Бага- то ожи- ни.
13.	5.08	с. Бистриця – м. Яремче	62	6 год. 40 хв.	Дорога зруйнованим асфальтом вулицею с. Бистриця (736 м н. р. м.) і ґрунтовкою до крайньої хати вправо на маркований біло-червоний маршрут. По колодах через р. Довжинець і далі підйом ґрунтовкою, яка дуже грязька, розмита дощем та розбита вантажівками до гори Плоска (1355 м н. р. м.). Стежка далі майже повністю заросла до пол. Плоска. Далі підйом-спуск-підйом до лісу і розмита дорога вгору, потім вниз і знову вгору до пол. Довга (1371 м н. р. м.). Від Довгої хребтом вгору-вниз до верхньої станції витягу № 12 (1361 м н. р. м.) гірськолижного курорту Буковель. Спуск лижними трасами до асфальтової дороги Верхньої резиденції Буковелю. Дорога на с. Поляниця, а потім на трасу Н 09 в с. Яблуниця (758 м н. р. м.) і через с. Татарів (680 м н. р. м.) до м. Яремче (525 м н. р. м.)	22	1087 м	У Яремче вдсп. Пробій	Дже- рело зі смачн ою водо ю
Усього			610 км			158 км	9147 м		

ВИСОТНИЙ ГРАФІК ПОХОДУ



ТЕХНІЧНИЙ ОПИС МАРШРУТУ

День перший
24 липня 2018 року
м. Львів – с. Колодруби
Пройдено 54 км
Набір висоти ≈ 553 м
Чистий ходовий час - 4 год.
Середня швидкість – 13,6 км/год.
Погодні умови: перемінна хмарність, місцями дощ
Грунтові дороги – 24
Дороги з твердим покриттям – 30 км

Вихід о 10 годині

Стали на ночівлю о 20 годині



Розпочинаємо наш похід від пам'ятки природи місцевого значення «Чатові скелі» (фото 2) на околиці м. Львів (Личаківський район). Тут ми зупинилися на відпочинок після відвідування найцікавіших об'єктів старовинного міста Львів – центру Галичини.

В перший день походу подорожуємо територіями Пустомитівського та Миколаївського районів Львівської області. Ранок розпочинається похмуро, бо напередодні пройшов великий дощ, скрізь мокро і слизько. Та до обіду погода нас поберегла від дощу, навіть сонечко проглядає з-за хмар, а з обіду дощ таки припустився.

Наш маршрут заздалегідь був спланований так, щоб під час переходів ми могли уникнути необхідності руху великими трасами. Тому від скель о 10 годині спускаємося вниз 1 км ґрунтовою (фото 3) на трасу і їдемо на Сх ще 1 км до знаку м. Винники (287 м н. р. м.) (Личаківський р-н. Львова) (фото 4). В'їжджаємо в місто вулицею Галицькою, а потім повертаємо на вулицю Івана Франка і їдемо 3 км в напрямку с. Волиця (269 м н. р. м.), переїхавши р. Марунька. Проїжджаємо село асфальтованою дорогою і далі перетинаємо міжнародну трасу М 06 і через с. Соснівка прямуємо на с. Виннички (фото 5). До нього рухаємося ще 3 км. Далі ґрунтовою дорогою (фото 6) їдемо в Пд Сх напрямку 2 км до с. Гончари (267 м н. р. м.) (фото 7). Потім змінюємо напрямок руху на Пд Зх і долаємо ще 2 км зтяжнього підйому і спуску до с. Давидів (309 м н. р. м.) ґрунтовою. У Давидові асфальтованою дорогою перетинаємо залізницю (фото 8), виїжджаємо на трасу вправо, а потому вліво і їдемо гарним асфальтом з плавними підйомами і короткими спусками 3 км до с. Милятичі (328 м н. р. м.) і селом 1 км дорогою з тротуарної плитки (фото 9).

На пройдену відстань від Чатових скель до Милятичів витрачаємо 1 год.



Фото 2. Перед виходом на маршрут біля Чатових скель у м. Львів

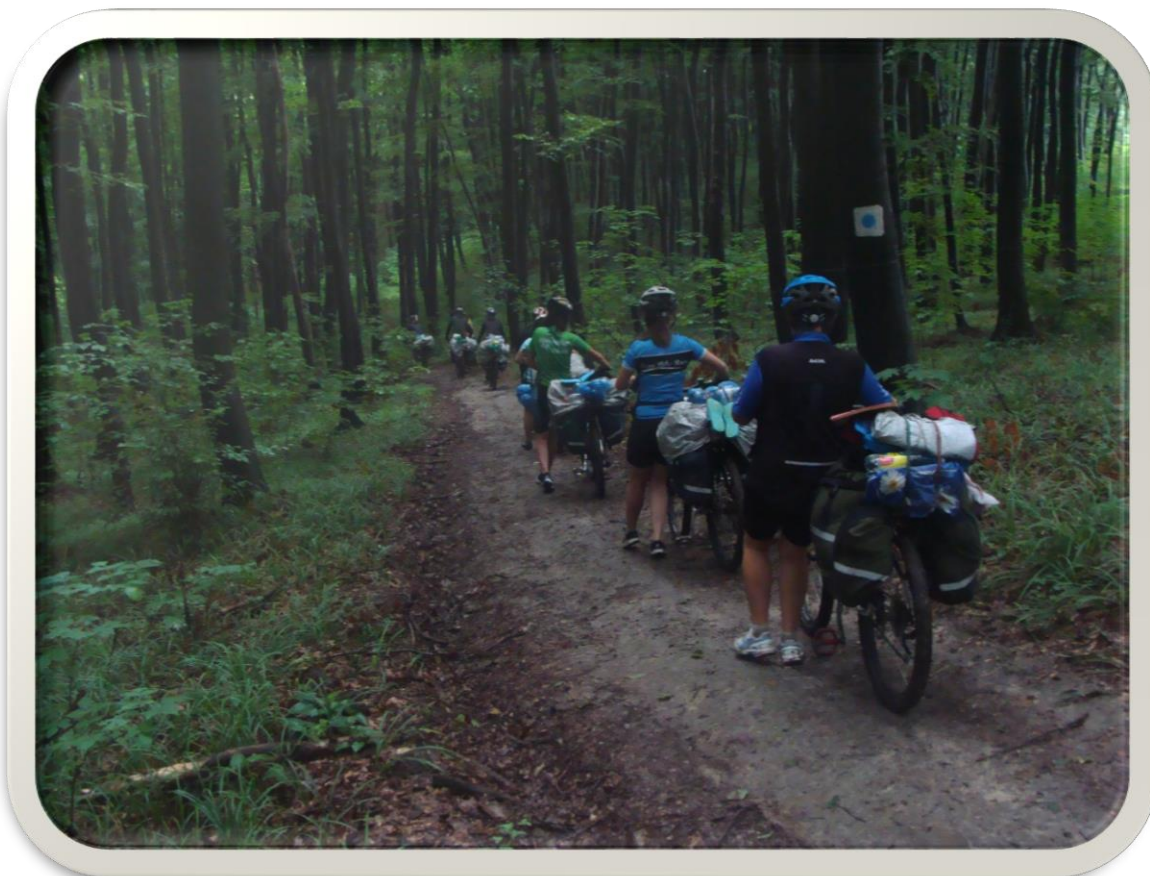


Фото 3. Грунтовка від Чатових скель



Фото 4. На в'їзді у м. Винники Личаківського р-ну Львова



Фото 5. Біля дорожнього знаку с. Виннички

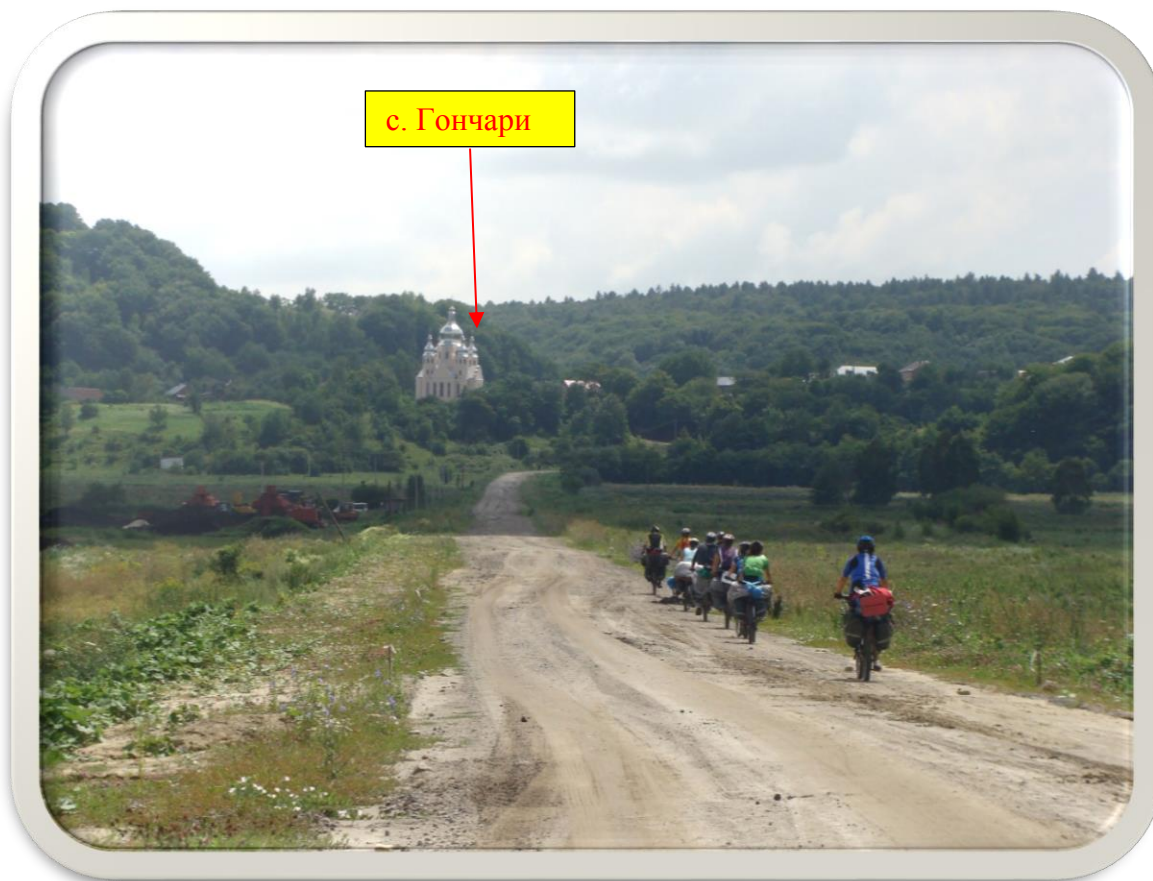


Фото 6. Грунтовка між селами Виннички та Гончари



Фото 7. В'їжджаємо грунтовкою у с. Гончари



Фото 8. Залізничний переїзд у с. Давидів

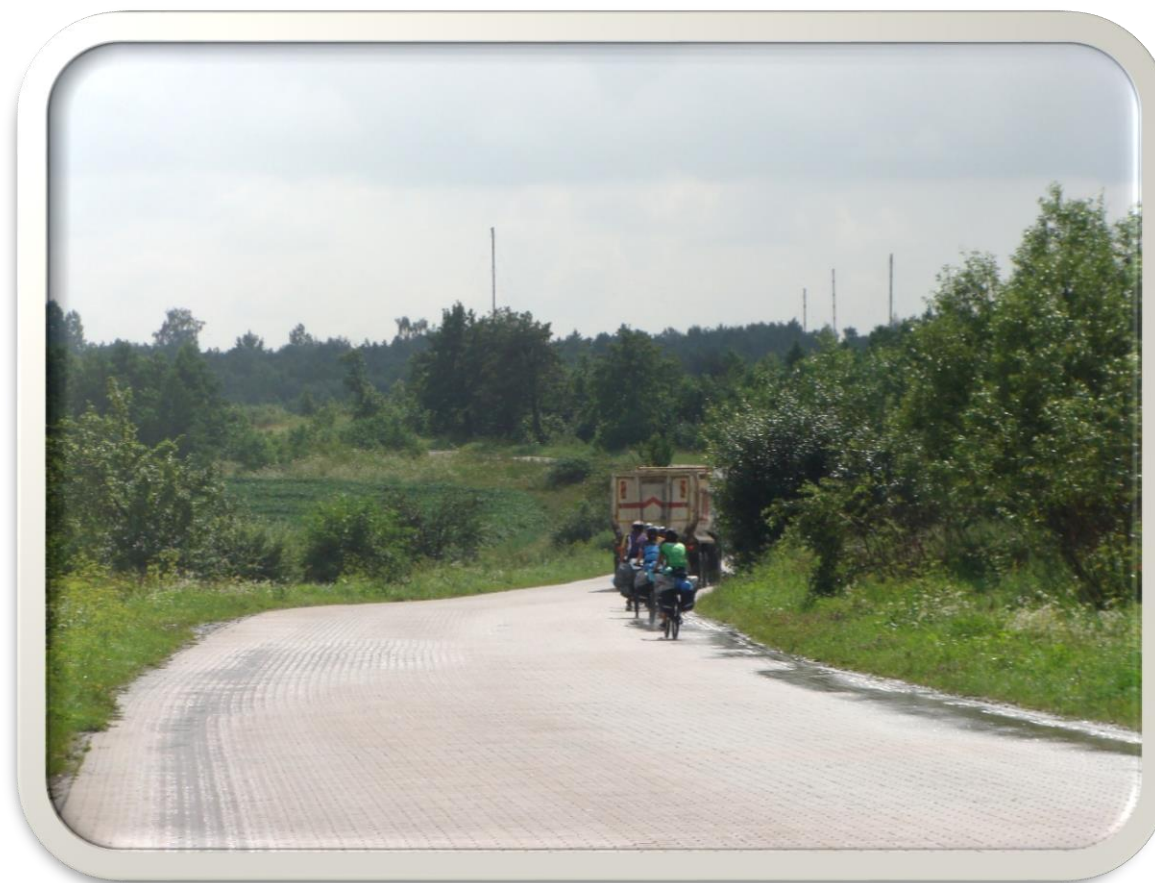


Фото 9. Дорога з тротуарної плитки у с. Милятичі

Наступні 15 км шляху пролягають пересіченою місцевістю з постійними підйомами та спусками. При їх подоланні розпочався дощ, спочатку дрібний, а потім сильніший. Так і їдемо – то під дощем, то без.

Від Милятичів беремо напрямок на Зх і проминаємо ґрунтовкою с. Вовків (314 м н. р. м.), с. Загір'я (295 м н. р. м.). Далі змінюємо напрямок на Пд. Їдемо спочатку ґрунтовкою (фото 10), а потім п'ять кілометрів дорогою з твердим покриттям аж до с. Раковець (296 м н. р. м.). Дорога переважно спускається донизу. Витрачаємо на подолання п'ятнадцяти кілометрів шляху 1 год. 15 хв.

Нею потрапляємо до с. Красів (274 м н. р. м.) (фото 11) Миколаївського району. Через 1 км перетинаємо трасу М 06 і їдемо на Зх асфальтованою дорогою плавно донизу. Знову почався дощ. За 3 км с. Тернопілля, а там повертаємо на Пд (фото 12) і їдемо ще 1 км до с. Добряна (288 м н. р. м.). І тут трапилася прикрість: на одному з велосипедів пробили камеру. Зупиняємося, щоб замінити її (фото 13). За ним розпочинається насипана ґрунтовка, протяжністю 5 км. Вона пролягає пересіченою місцевістю (фото 14) і з'єднує села Добряна і Демня. В'їжджаємо в с. Демня (фото 15) розбитим асфальтом і за костелом святої Богородиці Ченстоховської звертаємо вправо в Пд Зх напрямку. Через 1 км виїжджаємо на ґрунтовку (фото 16), яка приводить нас через 2 км до с. Гонятичі (255 м н. р. м.) (фото 17), а ще за 2 км вгору через поле (фото 18) – до с. Ричагів (289 м н. р. м.) (фото 19).

Від с. Красів до с. Ричагів ми подолали п'ятнадцять кілометрів і витратили 1 годину 15 хв.

Їдемо далі 2 км асфальтованою дорогою (фото 20) вгору на Пн Зх. Виїжджаємо на трасу Т 1416 (фото 21) і прямуємо нею 6 км (фото 22). На в'їзді в с. Колодруби (258 м н. р. м.) фотографуємося (фото 23). Звертаємо вправо, крайньою вулицею села до лісочка і стаємо на ночівлю о 20 годині (фото 24).

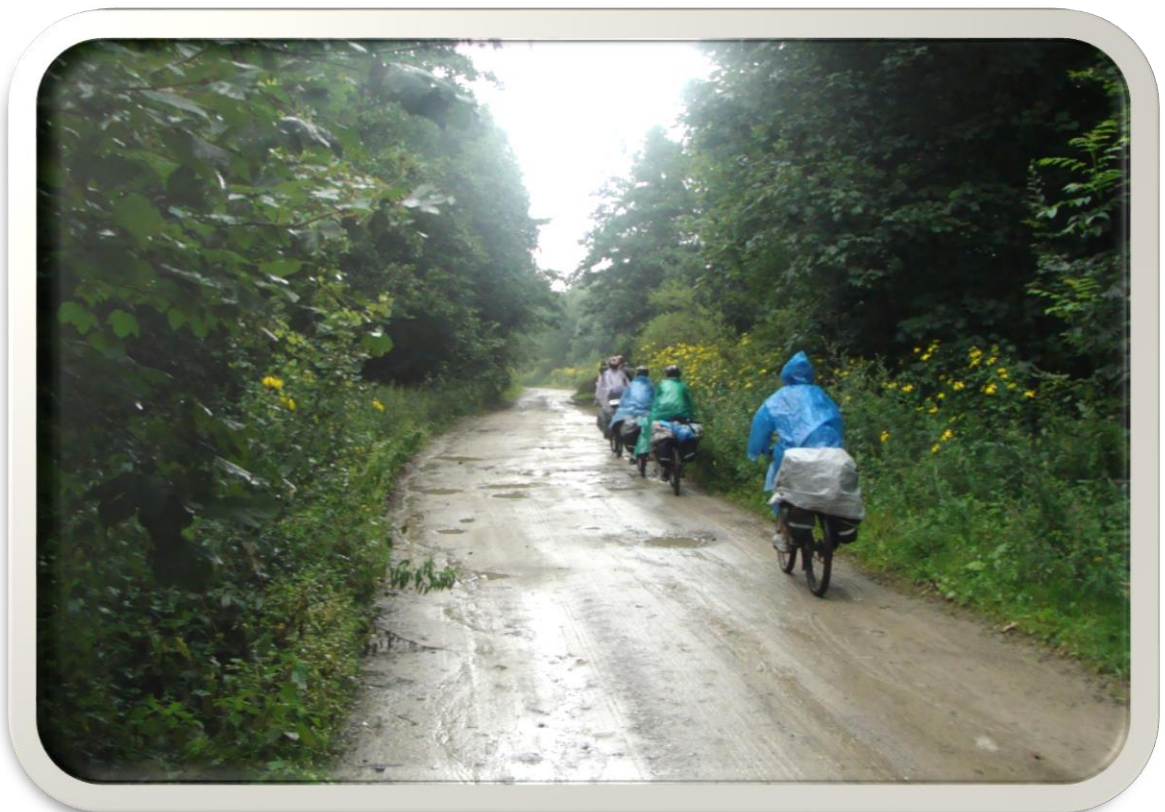


Фото 10. Ґрунтовка між селами Загір'я і Раковець



Фото 11. Перед виїздом на трасу у с. Красів



Фото 12. Поворот у с. Тернопілля на с. Добряни

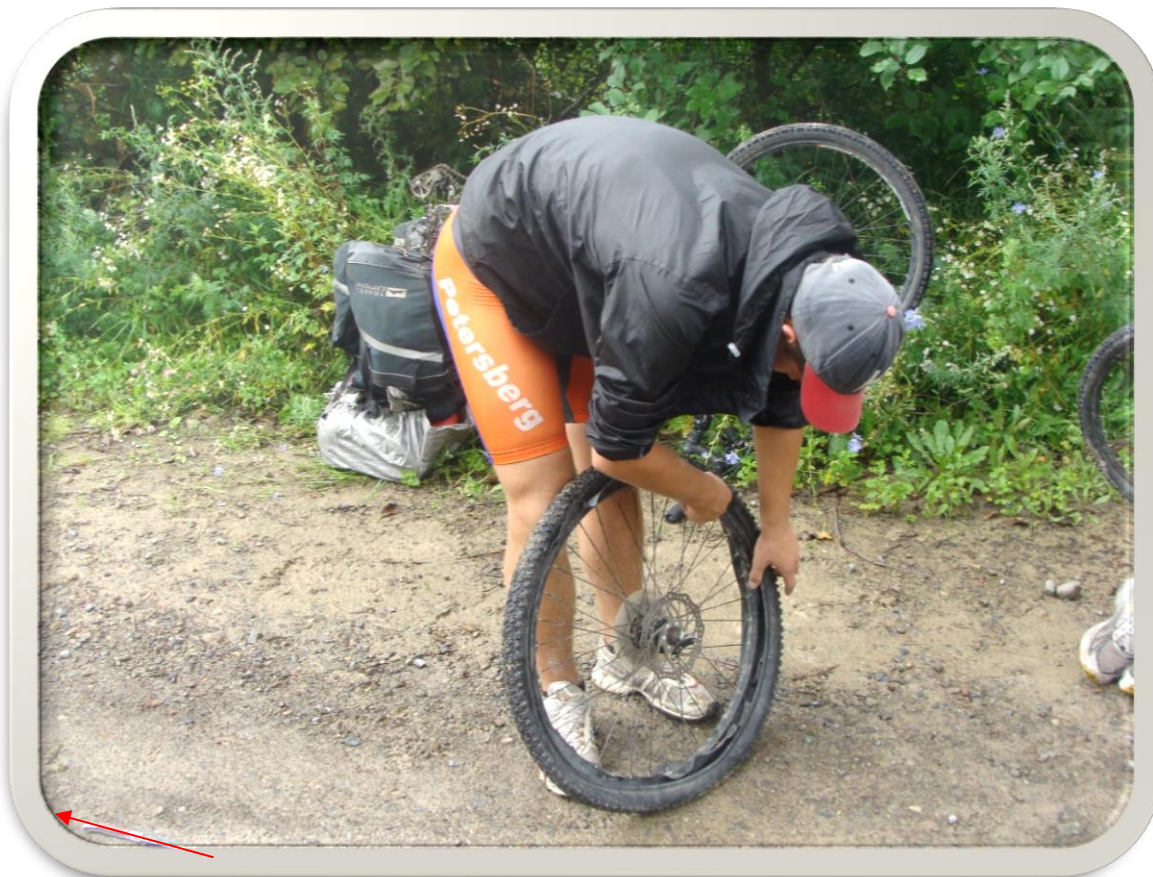


Фото 13. Вимушена зупинка для заміни камери



Фото 14. Від с. Добряни насипана ґрунтовака в напрямку с. Демня

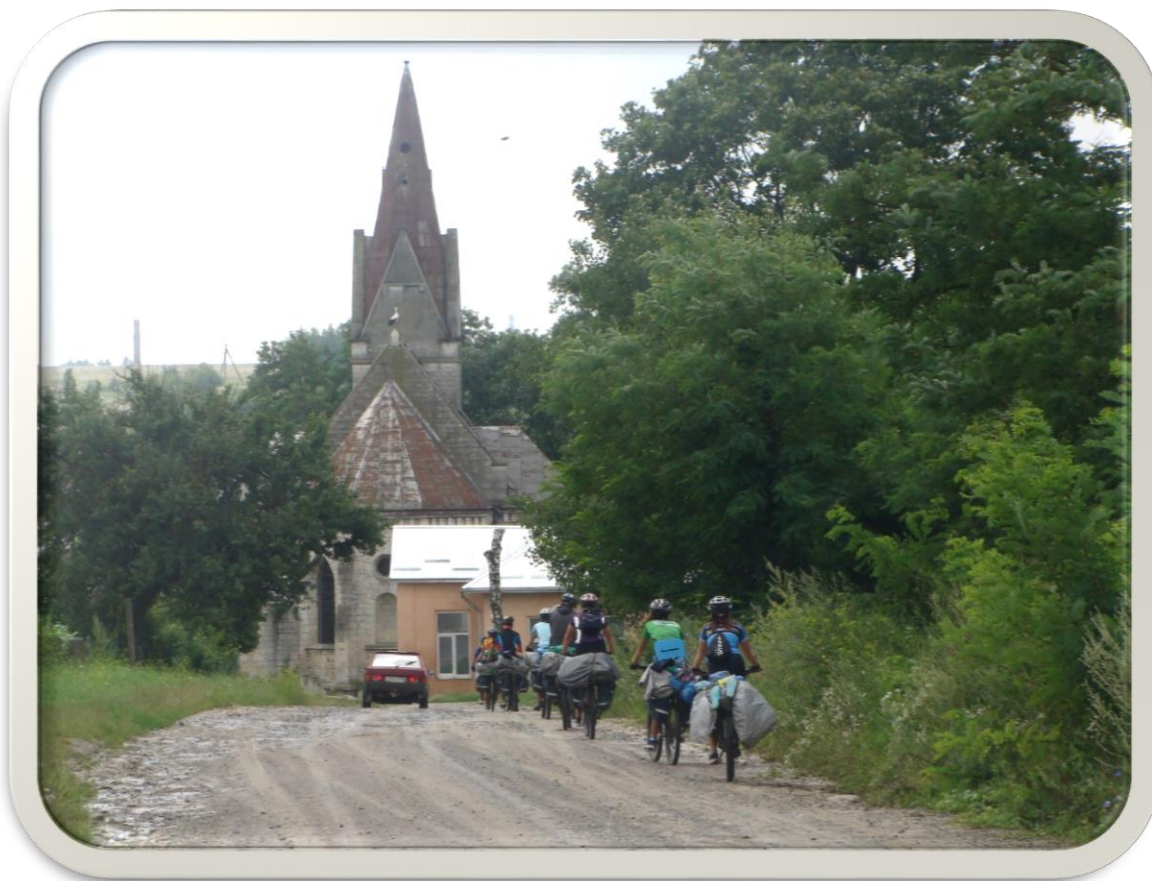


Фото 15. В'їзд в с. Демня повз костел святої Богородиці Ченстоховської



Фото 16. Грунтовка між селами Демня та Гонятичі



Фото 17. На в'їзді у с. Гонятичі

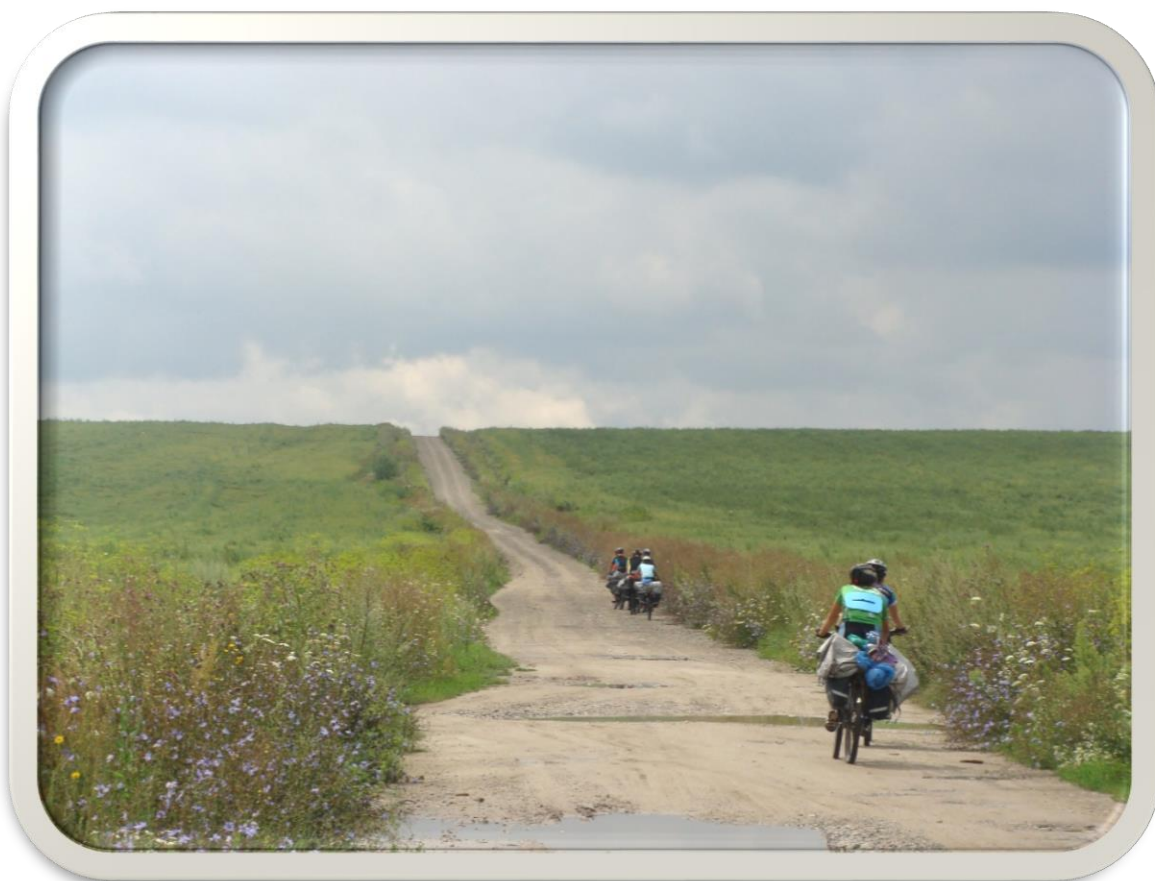


Фото 18. Грунтовка вгору через поле між с. Гонятичі та с. Ричагів



Фото 19. Автобусна зупинка у с. Ричагів



Фото 20. Асфальтована дорога між с. Ричагів та трасою Т 1416



Фото 21. На трасі Т 1416 в напрямку с. Колодруби



Фото 22. Рух трасою Т 1416 до с. Колодруби



Фото 23. На в'їзді в с. Колодруби



Фото 24. Білуак у лісі поблизу с. Колодруби

Карта першого дня
Масштаб 1: 200 000

Умовні позначки

- місце початку походу
і завершення походу
- Ф1..... місця фотографій та напрям зйомки
- маршрут походу
- △ місця ночівель
- ▲ місце днювання
- ▲ об'єкти, рекомендовані для огляду

День другий
25 липня 2018 року
с. Колодруби – с. Ластівка
Пройдено 69 км
Набір висоти ≈ 864 м
Чистий ходовий час: 5 год. 30 хв.
Середня швидкість – 12,6 км/год.
Погодні умови: перемінна хмарність; вранці місцями дощ
Дороги з твердим покриттям – 53 км
Грунтові дороги – 16 км

Вихід о 10 год.

Стали на ночівлю о 19 год.



Сьогодні ми продовжуємо подорож Львівською областю. Ми повинні з Миколаївського району, через Дрогобицький, потрапити до Турківського. А погода не радує з самого ранку: то засіє, то зупиниться дрібний дощ, та і небо геть захмарило.

Денний перехід розпочинаємо о 10 год. Від місця ночівлі в с. Колодруби (258 м н. р. м.) виходимо на трасу Т 1416. Продовжуємо рух в Пд Зх напрямку селом 1 км до мосту через р. Дністер (фото 25). Далі асфальтоване покриття майже зруйноване (фото 26). Ним ми їдемо 5 км і виїжджаємо на новий асфальт у смт. Меденичі (276 м н. р. м.) (фото 27) Дрогобицького району. У центрі звертаємо вправо і рухаємося в напрямку м. Дрогобич.

Характеризуючи наступний відрізок шляху в 19 км до м. Дрогобич, можна відмітити, що пролягає він пересіченою місцевістю. Але долається досить легко, бо немає тут дуже великих перепадів висот: або поступовий підйом, або плавний спуск. А ще й новим асфальтовим покриттям добре їхати та й дощ закінчився. Загалом впораємося з вказаними кілометрами за 1 годину 15 хвилин ходового часу.

Їдемо автомобільною дорогою Т 1402 в Пд Зх напрямку (фото 28), проминаючи с. Опарі (274 м. н. р. м) (фото 29), с. Солонсько (276 м н. р. м.) (фото 30), та врешті звертаємо вправо з основної траси і за два кілометри фотографуємося біля знаку м. Дрогобич (298 м н. р. м.) - (фото 31).



Фото 25. Міст через р. Дністер за с. Колодруби



Фото 26. Зруйнований асфальт на трасі Т 1416 за с. Колодруби



Фото 27. Нове асфальтоване покриття на трасі за с. Меденичі



Фото 28. Траса Т 1402 за с. Меденичі



Фото 29. На в'їзді в с.Опарі



Фото 30. На околиці с. Солонсько трасою Т 1402



Фото 31. На в'їзді у м. Дрогобич

Спускаємося в місто досить круто. Воно розташоване на пересіченій місцевості. Їдемо через центр, а далі міськими вулицями (фото 32) - за вказівником в напрямку м. Борислав. Дорога за містом гарна, з новим асфальтовим покриттям (фото 33).

Проїжджаємо від в'їзду в Дрогобич до початку м. Борислав (373 м н. р. м.) (фото 34) 8,5 км. За переїздом гарний асфальт переходить у зовсім зруйнований, ним їдемо 3 км. Далі жахлива ділянка закінчилася, і ми продовжуємо рух дорогою з кращим покриттям, звідси розпочинається поступовий підйом. За 8 км виїжджаємо за місто. Попереду перша перешкода – підйом в 10% на перевал Бухів (669 м н. р. м.) (фото 35) протяжністю 2 км. Це серпантинна дорога, яка піднімається різко вгору. Отож на два кілометри підйому ми витратили 1 годину.

З перевалу (фото 36) спускаємося 2,5 км у смт. Східниця Бориславської міської ради (фото 37). На в'їзді у селище зупиняємося справа у гарному місці з альтанками для перепочинку (фото 38).

Після відпочинку продовжуємо рух центральною вулицею (Пд 3х) Східниці (560 м н. р. м.) ще 2,5 км (фото 39) до початку с. Новий Кропивник (485 м н. р. м.) (фото 40). За 1,5 км звертаємо вправо, а потім вліво на ґрунтовку (фото 41), яка пролягає вздовж р. Стрий (фото 42) в 3х напрямку. Дорога то піднімається вгору, то спускається вниз. Проминаємо с. Коритище (фото 43). Перед с. Ластівка (510 м. н. р. м) двічі переїздимо міст через Стрий (фото 44), за ним підйом. Ґрунтовкою до початку села (фото 45) ми подолали 9 км і витратили 1 годину ходового часу.

Ще їдемо вулицею села 6 км, вчергове переїжджаємо міст (фото 46), і за 1 км від Ластівки стаємо на ночівлю о 19 годині неподалік р. Стрий (фото 47). Це велика галявина, поряд у лісі багато дров, а питну воду ми набрали у сільському обійсті на околиці села. Та і потічок з гарною водою поряд.



Фото 32. Їдемо вулицею м. Дрогобич

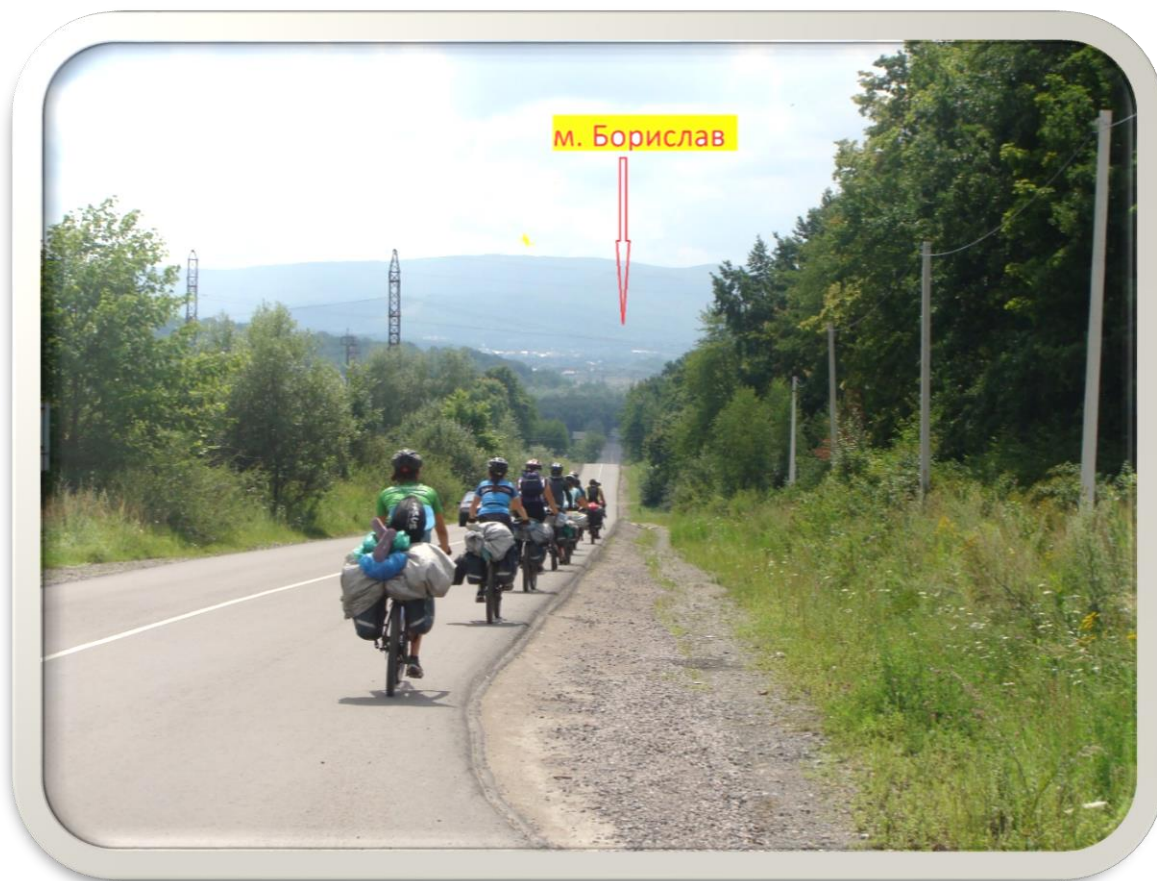


Фото 33. Нове асфальтове покриття між містами Дрогобич і Борислав



Фото 34. На в'їзді у м. Борислав



Фото 35. Підйом на перевал Бухів (669 м. н. р. м)



Фото 36. На перевалі Бухів (669 м. н. р. м) в напрямку смт. Східниця



Фото 37. В'їзд до смт. Східниця з перевалу Бухів



Фото 38. Облаштована стоянка у смт. Східниця



Фото 39. Вулиця смт. Східниця



Фото 40. В'їжджаємо в с. Новий Кропивник

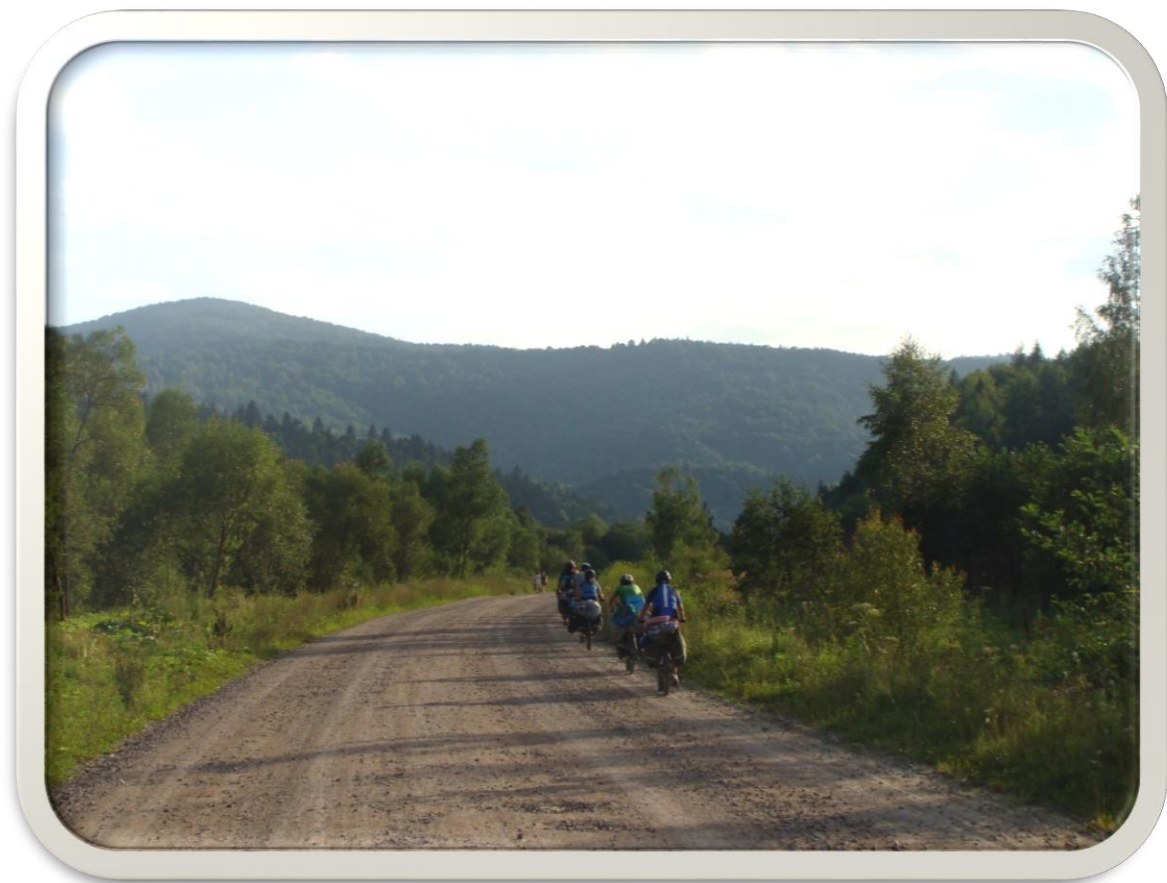


Фото 41. Грунтовка між селами Кропивник та Ластівка



Фото 42. Грунтова дорога вздовж р. Стрий



Фото 43. Грунтовка вулицею села Коритище



Фото 44. Міст через р. Стрий між селами Коритище та Ластівка



Фото 45. На в'їзді в с. Ластівка



Фото 46. Черговий міст через р. Стрий в с. Ластівка

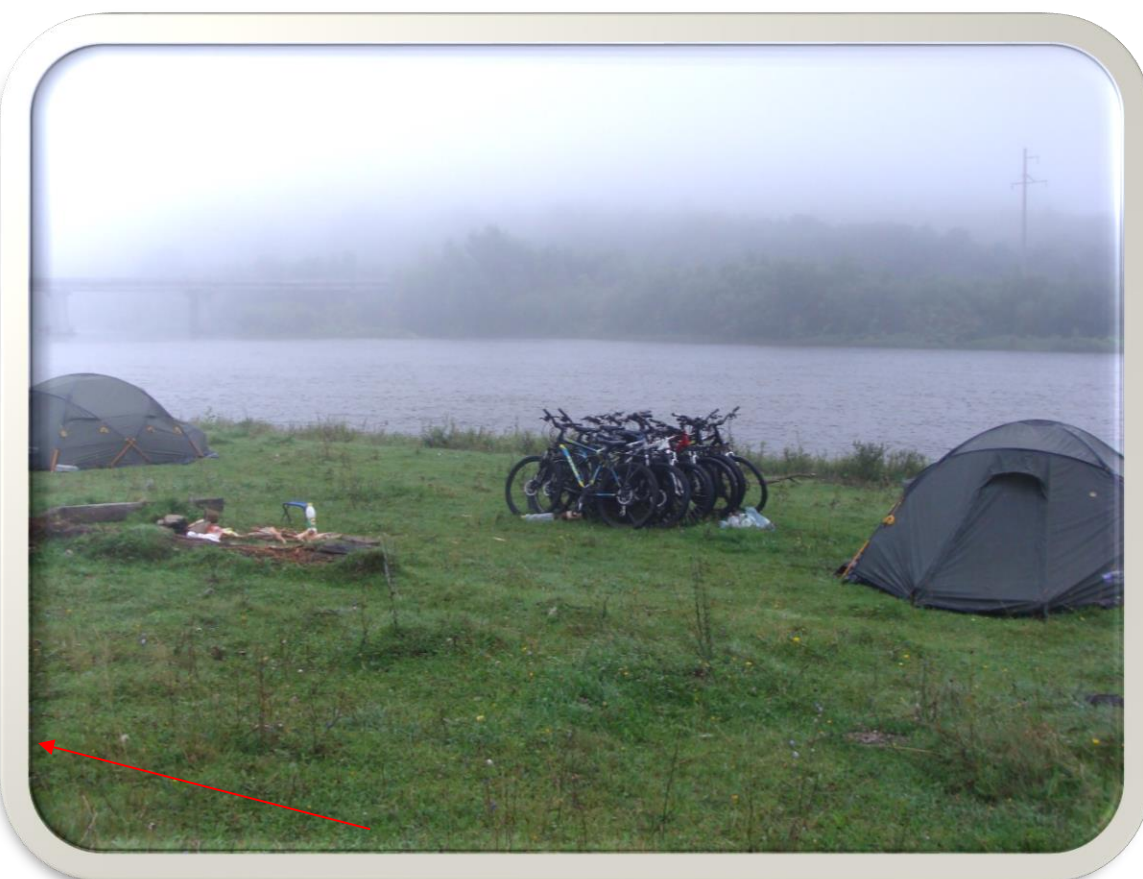
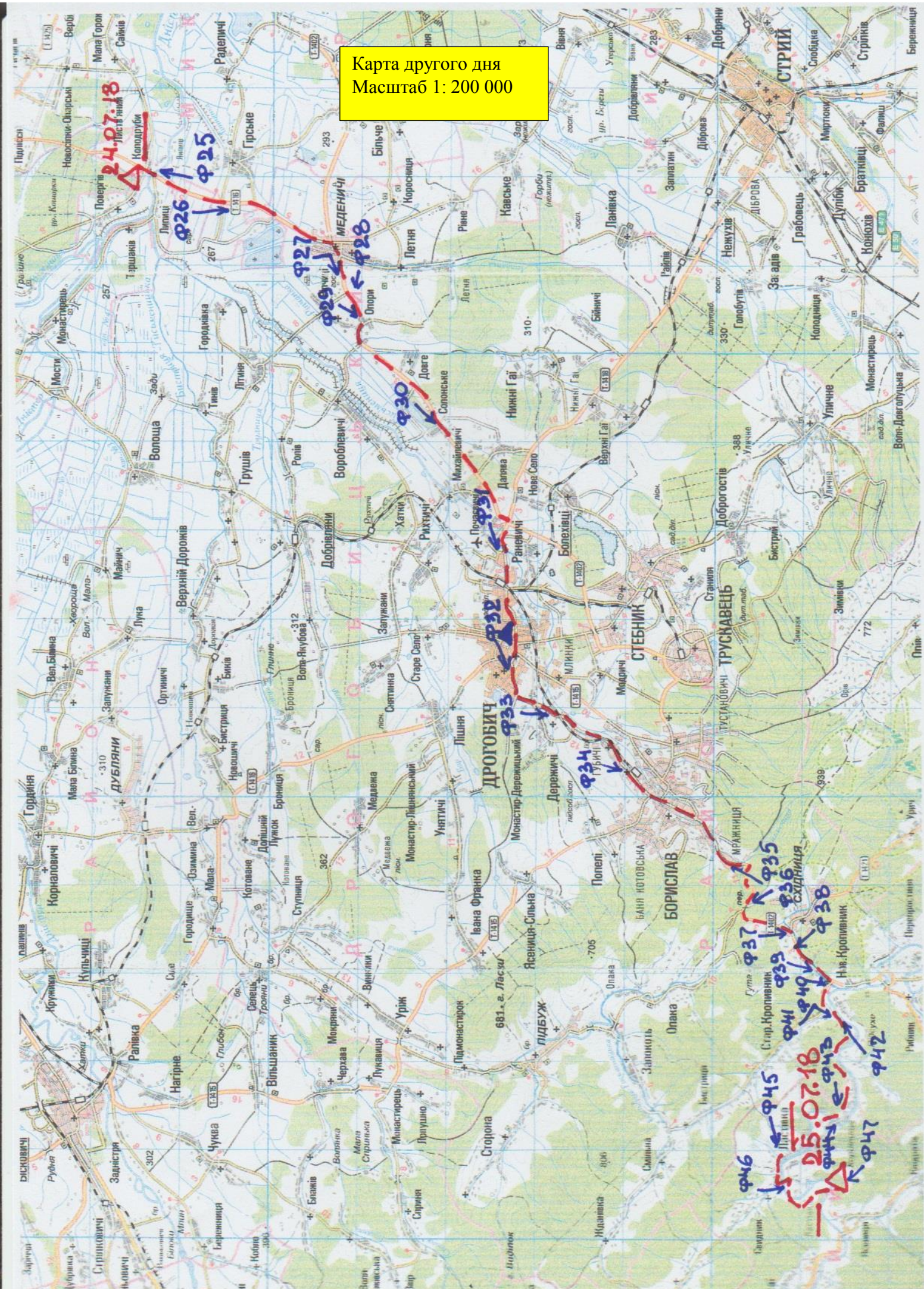


Фото 47. Бівуак на березі р. Стрий

Карта другого дня
Масштаб 1: 200 000



День третій
26 липня 2018 року
с. Ластівка – перевал Ужоцький, с. Ужок
Пройдено 56 км
Набір висоти ≈ 907 м
Чистий ходовий час: 4 год.
Середня швидкість – 14 км/год.
Погодні умови: перемінна хмарність, без опадів
Грунтові дороги – 12 км
Дороги з твердим покриттям – 44 км
Вихід о 12 год. **Стали на ночівлю о 19 год.**



Вранішнє сонце дозволило нам просушити мокрі річі та спорядження після дощів, які нас два дні періодично полоскали. А ще на двох велосипедах потрібно було замінити деталі, які вийшли з ладу.

З місця ночівлі (фото 48) виходимо о 12 годині. Продовжуємо рух грунтовою (фото 49) в долині р. Стрий (Зх). Вже за 2,5 км розпочалося с. Ясениця (536 м н. р. м.) (фото 50). Їдемо ще 1,5 км грунтовою, перетинаємо міст через Стрий, звертаємо вправо на дорогу з розбитим асфальтованим покриттям (фото 51). За 6 км розпочинається с. Ісаї (540 м н. р. м.) (фото 52), дорога – грунтовка, іноді місцями ледь видно залишки асфальту. Шлях і надалі пролягає долиною річки з поступовими підйомами (фото 53) та плавними спусками. За 8 км розпочинається новеньке асфальтоване покриття (фото 54) і незадовго – с. Явора (560 м н. р. м.). Рухаємося 5 км селом пересіченою місцевістю (фото 55) в Пд Зх напрямку, а ще за 2 км виїжджаємо на трасу Н 13. Звертаємо в напрямку м. Турка (600 м н. р. м.) і за 4 км фотографуємося біля знаку (фото 56). Розпочинається крутий підйом (фото 57).

Наступний відрізок шляху у 27 км пролягає гірським хребтом. Це одна з найкрасивіших асфальтованих доріг у Карпатах, яка приводить на перевал Ужоцький. Навколо неперевершені краєвиди, дорога ідеальної якості (фото 58). Траса майже постійно йде в гору (фото 59), а сприймається набагато легше, ніж підйоми на інші гірські перевали. Саме тому долається досить швидко, двадцять сім кілометрів ми проїхали за 2 години.

На цьому відрізку маршруту проїжджаємо с. Мельничне, за ним справа від дороги облаштоване гарне місце для стоянки. Траса схожа на американські гірки: вгору-вниз (фото 60). Далі с. Бориня (фото 61), за ним організована ще одна стоянка. Потім проїжджаємо с. Н. Турів (фото 62) та с. Яворів. Проминаємо останнє село і за ним стаємо на ночівлю о 19 год. (фото 63), бо за 1 км вже КПП на перевалі Ужоцький (852 м н. р. м.). А тут є столи з навісами, неподалік декілька дач, де є можливість набрати питної води.



Фото 48. Перед виходом з бівуака на р. Стрий



Фото 49. Грунтова дорога в напрямку с. Ясениця



Фото 50 . На в'їзді в с. Ясениця ґрунтовкою



Фото 51. Дорога з розбитим асфальтованим покриттям за с.Ясениця



Фото 52. В'їжджаємо в с. Ісаї зі сторони с. Ясениця



Фото 53. Дорога долиною р. Стрий з поступовим підйомом



Фото 54. Перед с. Явора їдемо новеньким асфальтованим покриттям

3

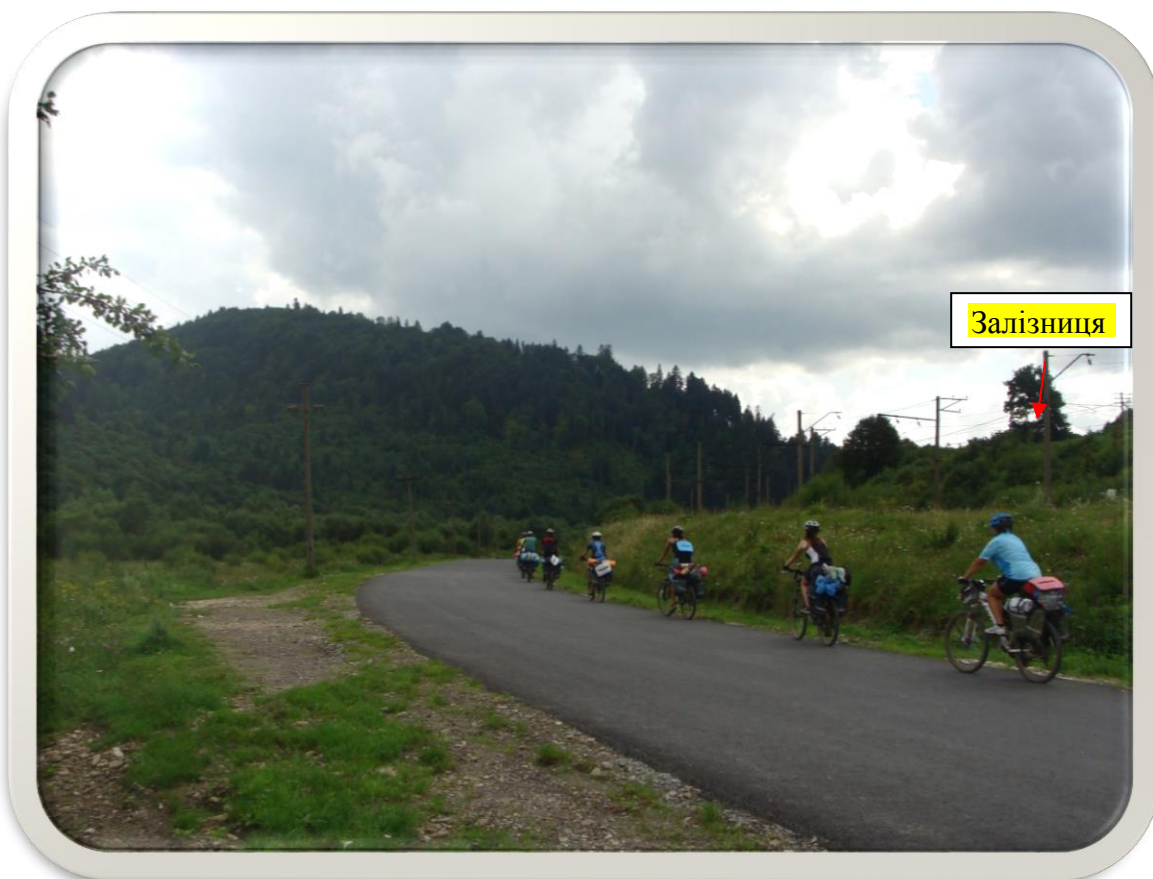


Фото 55. Дорога повз с. Явора пересіченою місцевістю



Фото 56. Біля стели м. Турка



Фото 57. Розпочався підйом за м. Турка



Фото 58. Нове дорожнє покриття до перевалу Ужоцький



Фото 59. Траса майже постійно йде в гору



Фото 60. Траса, схожа на американські гірки



Фото 61. Зупинка в с. Бориня



Фото 62. Автобусна зупинка на трасі поблизу с. Н. Турів



Фото 63. Бівуак неподалік перевалу Ужоцький

Карта третьего дня
Масштаб 1: 200 000

День четвертий
27 липня 2018 року
Перевал Ужоцький, с. Ужок – с. Кам'яниця
Пройдено 69 км
Набір висоти ≈ 432 м
Чистий ходовий час: 4 год.
Середня швидкість – 17,2 км/год.
Погодні умови: ясно
Дороги з твердим покриттям – 69 км

Вихід о 10 год.

Стали на ночівлю о 20 год.



Ранок розпочався з густого туману, яким були вкриті гори. За пару годин він розсіявся і перед нами знову з'явилися чудові пейзажі. А ми зайнялися перевіркою велосипедів, бо попереду стрімкий спуск з перевалу. Звичайно, наші залізні коні повинні бути бездоганні, тому хлопці займаються ремонтом (фото 64).

Виходимо на маршрут о 10 годині. Від місця ночівлі (фото 65) виїжджаємо на трасу Н 13 і продовжуємо рух (фото 66) на Пд Зх в напрямку КПП на перевалі Ужоцький (852 м н. р. м.) (фото 67). За 1 км ми вже проходимо паспортний контроль, бо це прикордонна зона, до перевалу майже впритул підходить кордон з Польщею, а також закінчується Львівська область і розпочинаються землі с. Ужок (554 м н. р. м.) (фото 68) Великоберезнянського району Закарпатської області.

На жаль нове дорожнє покриття змінилося на зовсім розбите. Тому спускаємося досить обережно, проїжджаємо залізничний міст, який підходить впритул до дороги (фото 69). Далі спуск стає стрімкішим і навколо відкриваються чудові краєвиди (фото 70, 71).

За 5 км спускаємося донизу і вулицями села їдемо до виїзду в Пд Зх напрямку. Через 2 км с. Ужок закінчилося і відразу розпочалося с. Волосянка (497 м н. р. м.). З перевалу до с. Волосянка ми витратили 30 хв. ходового часу.

Характеризуючи наступний відрізок денного переходу в шістдесят один кілометр, важливо відмітити, що долається він легко, бо це або плавний спуск, або рівна ділянка дороги з ледь помітними підйомами, та ще й з твердим покриттям. Немало нас здивувало, що дорога майже зовсім не переобтяжена транспортом. Тому загалом, не враховуючи зупинки на відпочинок та перекуси, подолали цю відстань за 3,5 години.



Фото 64. Ремонт велосипедів

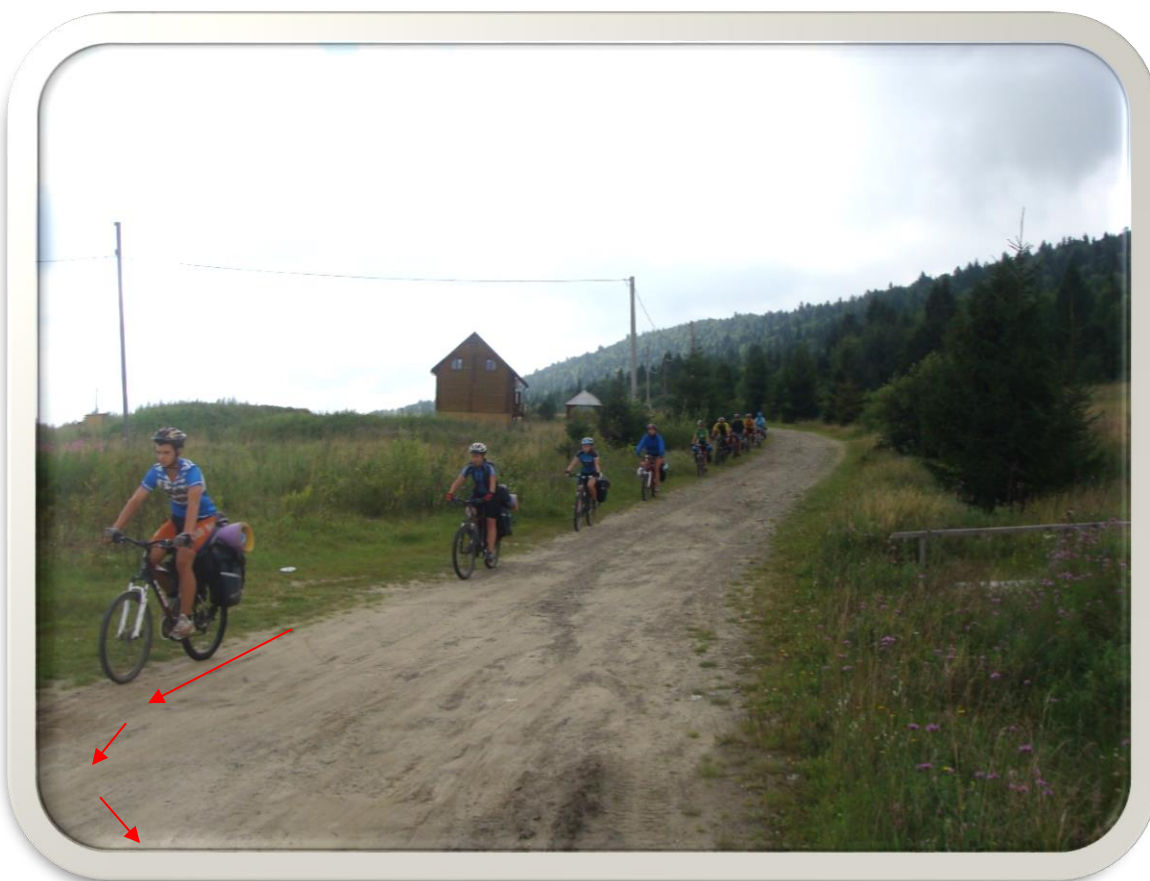


Фото 65. Вийжджаємо від місця ночівлі на трасу Н 13



Фото 66. Трасою Н 13 неподалік перевалу Ужоцький

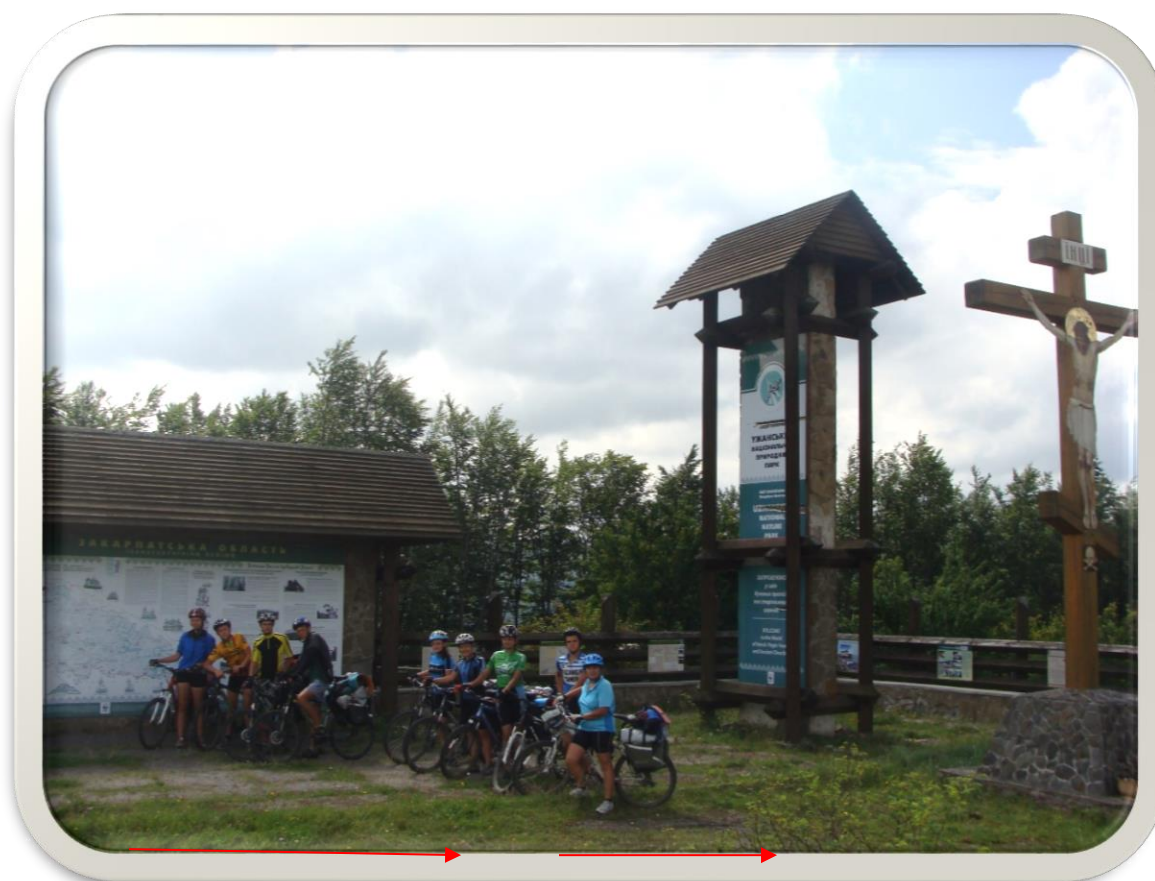


Фото 67. На перевалі Ужоцький (852 м н. р. м.)



Фото 68. З перевалу Ужоцький розпочинається с. Ужок



Фото 69. Залізничний міст підходить впритул до дороги з перевалу



Фото 70. Стрімкий спуск з перевалу розбитим асфальтом



Фото 71. Відкрилися чудові краєвиди зі спуском з перевалу Ужоцький

Проїжджаємо ще 17 км. Проминаємо села Волосянка (фото 72), Ставне (фото 73).

Дорога пролягає вздовж р. Уж. Розпочався крутий підйом і за 1 км фотографуємося вгорі (396 м н. р. м.), на в'їзді в с. Жорнава (фото 74). Далі стрімкий спуск (фото 75) у село. Жорнавою (350 м н. р. м.) проїхали 3 км і за селом зупинилися для відпочинку в облаштованому місці з альтанками на території Ужанського національного природного парку.

Переїжджаємо міст (фото 76). Продовжуємо рух трасою Н 13 (фото 77). Ще за 3 км в'їжджаємо в с. Кострина (286 м н. р. м.), а через 13 км – в с. Забрідь (фото 78).

Без особливих перешкод долаємо ще 24 км. Проминаємо смт. Великий Березний (205 м н. р. м.) (фото 79), за переїздом (фото 80) - с. Малий Березний.

Розпочинається Перечинський район, с. Зарічево (фото 81). Справа від дороги зупиняємося, щоб набрати у джерелі гарної смачної води. Далі проїжджаємо районний центр м. Перечин (149 м н. р. м.) (фото 82) і згодом прибуваємо у с. Кам'яниця Ужгородського району (140 м н. р. м.) (фото 83).

Зліва від дороги переходимо пішохідним мостом через р. Уж і звертаємо вліво до галявини поблизу річки. Тут у нас має бути не тільки ночівля, а й днівка. Тому пріоритетом у виборі галявини є затінене місце неподалік від річки, ще лісок, щоб було звідки принести дрова для вогнища. Саме таке місце ми знайшли. Облаштовуємо бівуак о 20 годині (фото 84).



Фото 72. В'їжджаємо в с. Волосянка зі сторони с. Ужок



Фото 73. На в'їзді в с. Ставне



Фото 74. Вгорі на в'їзді в с. Жорнава



Фото 75. Спуск трасою Н 13 у центр с. Жорнава



Фото 76. Міст через р. Уж за с. Жорнава



Фото 77. Продовжуємо рух трасою Н 13 між селами Жорнава і Кострина



Фото 78. На в'їзді в с. Забрідь



Фото 79. Проминаємо смт. Великий Березний



Фото 80. Переїзд через залізницю перед с. Малий Березний



Фото 81. На в'їзді до с. Зарічево



Фото 82. Біля знаку на в'їзді в м. Перечин

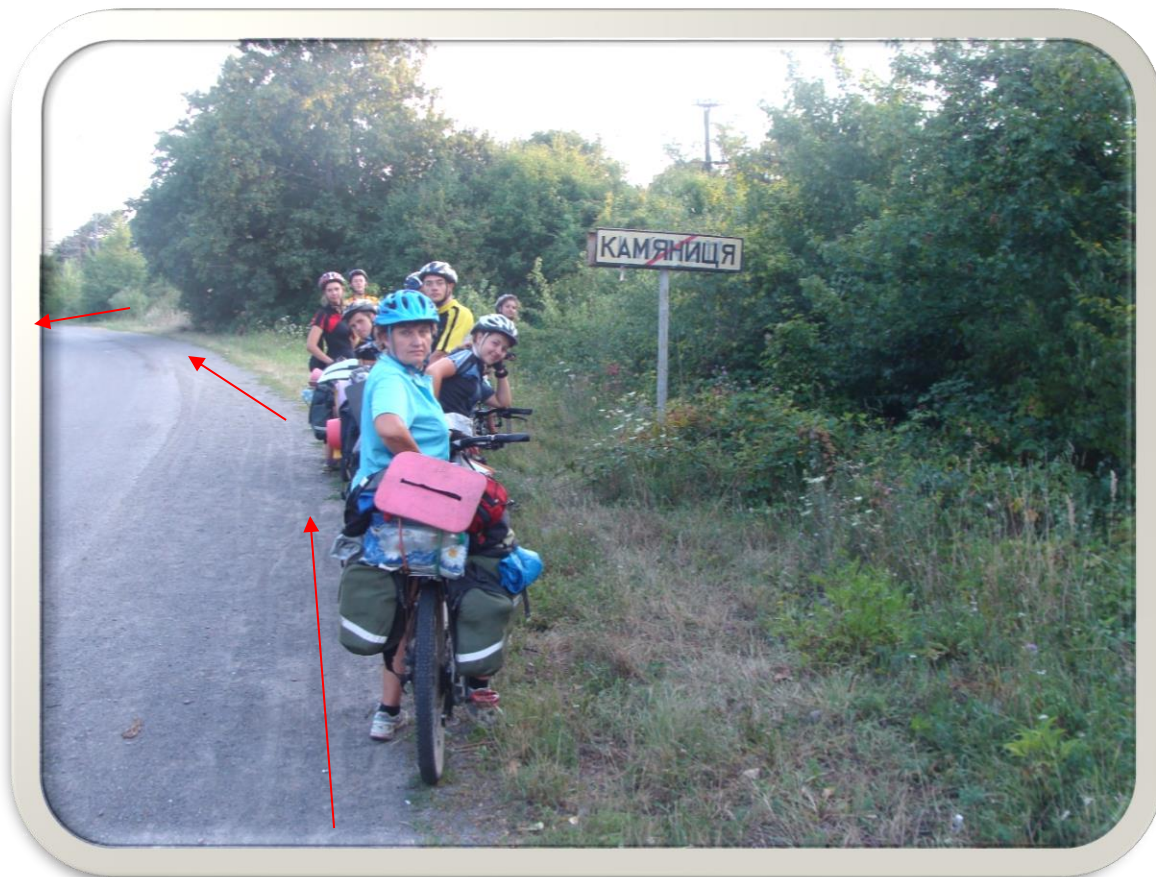
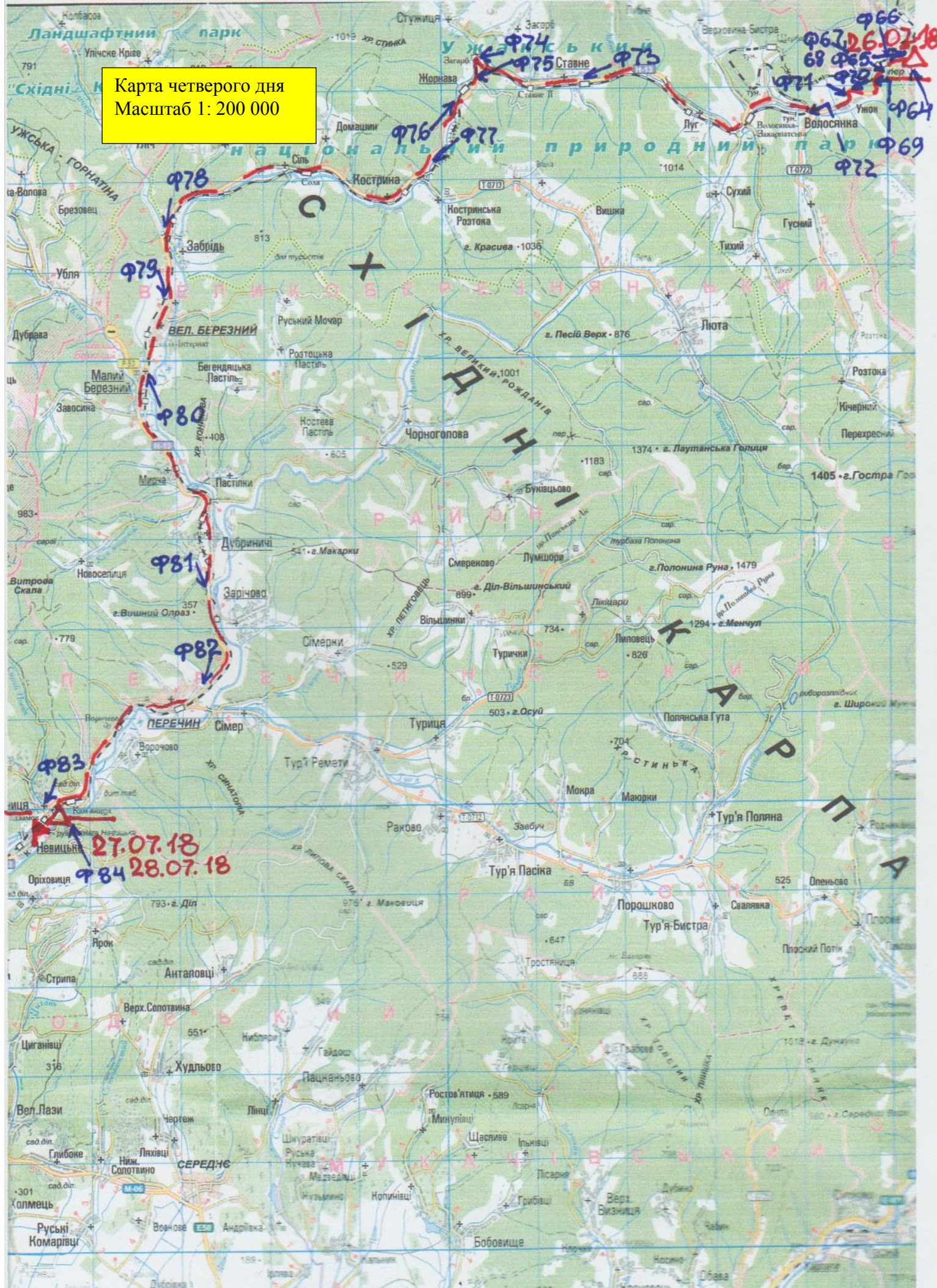


Фото 83. В'їжджаємо до с. Кам'яниця Ужгородського району



Фото 84. Бівуак на березі р. Уж у с. Кам'яниця Ужгородського району

Карта четверого дня
Масштаб 1: 200 000



День п'ятий
28 липня 2018 року
Днювання
с. Кам'яниця

Ужгородського району

День днявання ми вирішили провести активно. Відвідали залишки Невицького замку (фото 85, 86), який знаходиться неподалік с. Кам'яниця.

Також за 10 км від Кам'яниці знаходиться центр Закарпатської області – м. Ужгород. Тому вирішили відвідати найцікавіші його місця (фото 87) і одразу заявитися перед виходом в гори у Ужгородському ГПРП.



Фото 85, 86. Біля розвалин Невицького замку



Фото 87. Біля Ужгородського замку

День шостий
29 липня 2018 року
с. Кам'яниця – с. Лумшори, озеро Комсомольське
Пройдено 40 км
Набір висоти ≈ 868 м
Чистий ходовий час: 4 год.40 хв.
Середня швидкість – 9,2 км/год.
Погодні умови :до обіду - ясно, після обіду -злива
Грунтові дороги – 6 км
Дороги з твердим покриттям – 34 км
Вихід о 9 год. **Стали на ночівлю о 20 год.**



Сьогоднішній денний перехід продовжується переважно Перечинським районом Закарпатської області.

Виходимо на маршрут о 9 годині (фото 88). Виїжджаємо на трасу Н 13, фотографуємося біля зупинки (фото 89) і розпочинаємо рух в Пн Сх напрямку. Ідемо трасою (фото 90) 6 км до м. Перечин (149 м н. р. м.) (фото 91) і через 1 км звертаємо вліво в Пд Сх напрямку. За 1 км переїжджаємо мостом р. Тур'я (фото 92), через 3 км набираємо воду у джерелі справа. За 2 км в'їжджаємо у с. Тур'ї Ремети (183 м н. р. м.) (фото 93), а через 3 км звертаємо вліво через міст (фото 94) на с. Лумшори. На шістнадцять кілометрів шляху ми витратили 1 годину.

До Лумшор нам потрібно подолати 17 км поступового підйому. Проїжджаємо с. Туриця (203 м н. р. м.) (фото 95), с. Турички (312 м н. р. м.) (фото 96). Перед нами відкриваються вершини навколишніх гір (фото 97) і через 1,5 години в'їжджаємо у Лумшори (460 м н. р. м.) (фото 98). День видався спекотним, тому ми вирішили перечекати спеку і спробувати екзотику села – чани.

Гарно відпочивши, вирушаємо далі, бо нам ще потрібно дійти до оз. Комсомольське. Ідемо селом 1 км асфальтом, перед турбазою «Полонина» звертаємо вправо на ґрунтовку, через 1 км біля садиби «У Цімбора» - ще вправо. З цього моменту розпочинається крутий підйом ґрунтовкою (фото 99) до озера.

Та цей підйом нам би не видався наскільки складним, якби не погода, яка зненацька втрутилася в хід підйому. Почало гриміти, блискати і розпочався ливень. Ми відразу одягнули дощовики, та де там - дощ був такої сили, що ніякий захист не допомагав. А найбільше нашкодив дорозі, по якій потоком полилася вода і одразу стало дуже слизько і грязько (фото 100). Тому піднімалися довго і важко, місцями велосипеди вимушені були вдвох штовхати вперед. Нарешті озеро Комсомольське (840 м н. р. м.).

Всього на 5 км стрімкого та слизького підйому ми витратили 2 год. Швидко організовуємо бівак (фото 101) о 20 год., а перед черговими постала не дуже легка задача – знайти дрова, які б не промокли наскрізь. Та не має нічого неможливого для досвідчених туристів: вогнище розпалили, їжу приготували.



Фото 88. Перед виходом з с. Кам'яниця біля р. Стрий



Фото 89. Автобусна зупинка в с. Кам'яниця



Фото 90. Траса Н 13 в напрямку м. Перечин



Фото 91. На в'їзді в м. Перечин



Фото 92. Міст через р. Тур'я між м. Перечин і с. Сімер



Фото 93. На в'їзді в с. Тур'ї Ремети



Фото 94. Міст через р. Тур'я в напрямку с. Лумшори



Фото 95. Автобусна зупинка у с. Туриця



Фото 96. Проминаємо с. Турички зі сторони с. Туриця

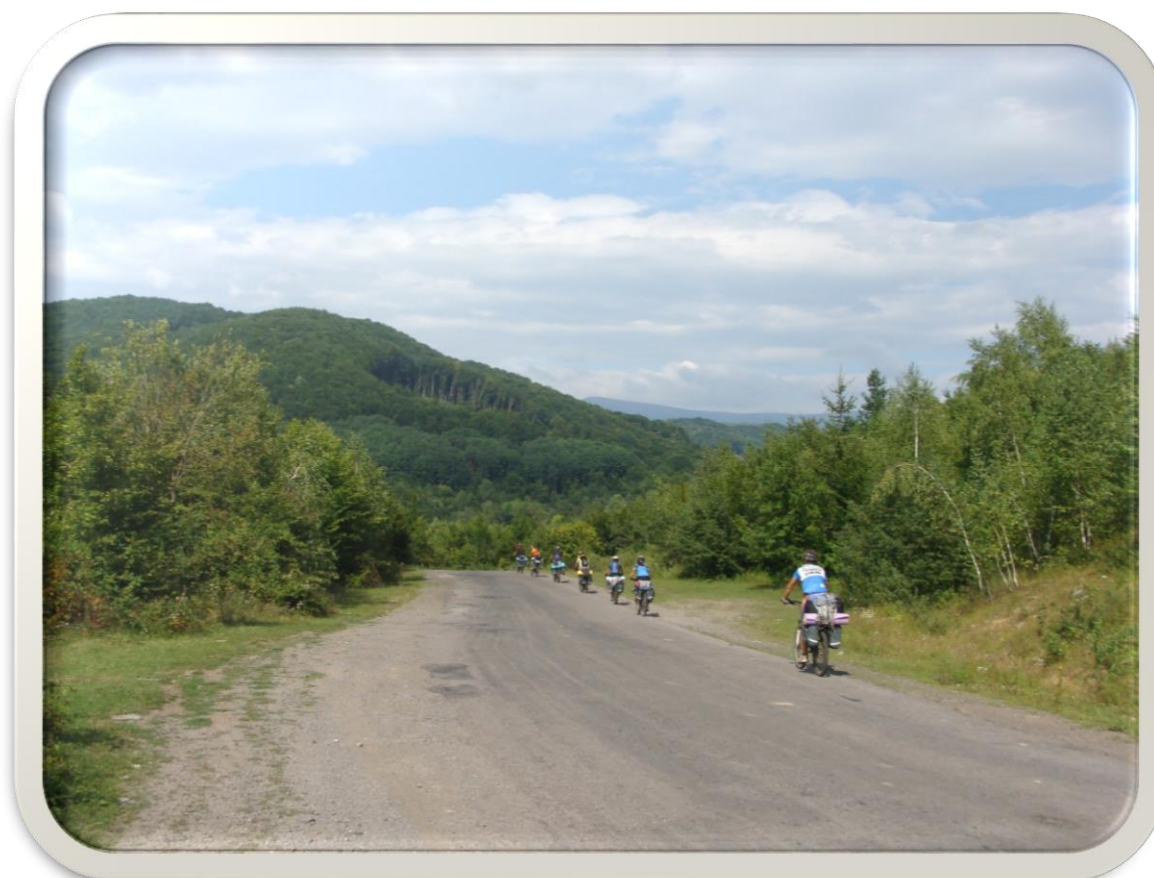


Фото 97. Види на гірські масиви



Фото 98. На в'їзді в с. Лумшори

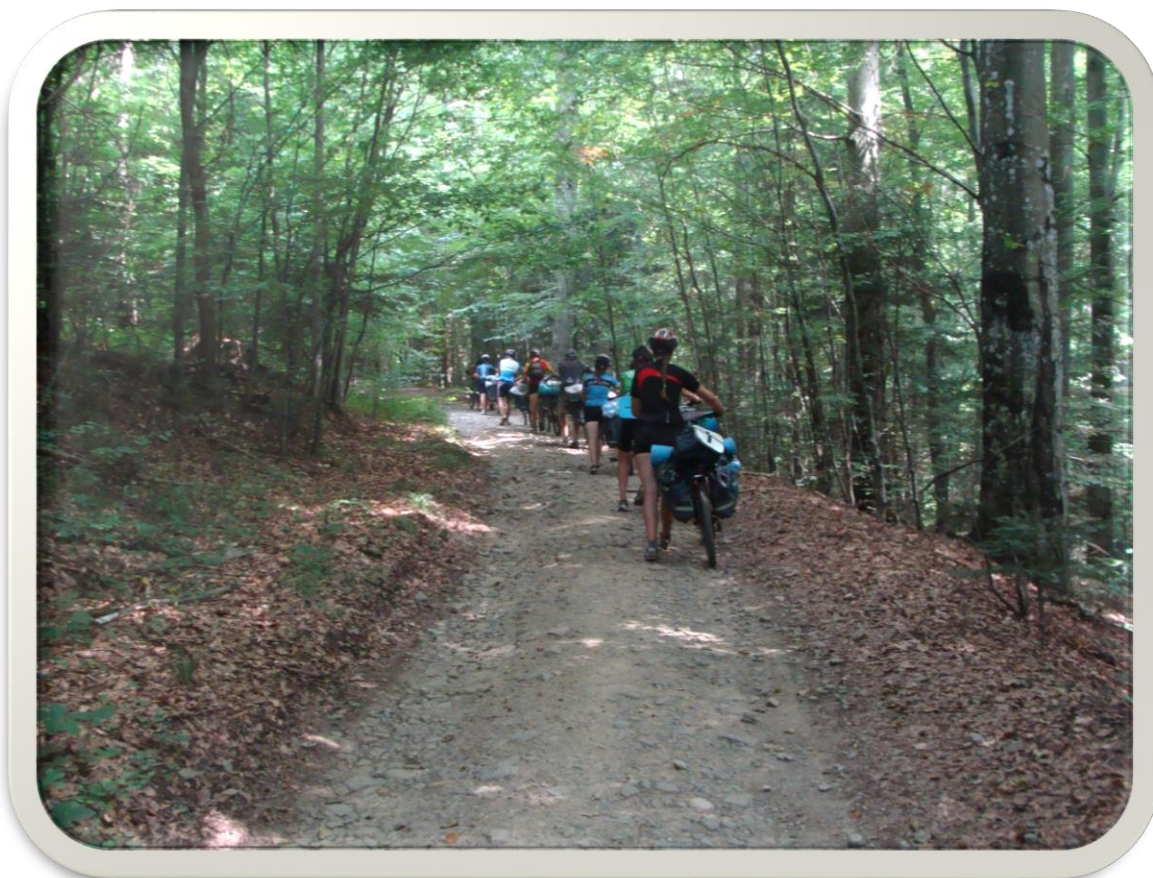


Фото 99. Серпантинний підйом ґрунтовою



Фото 100. Дорога після ливню слизька і грязька

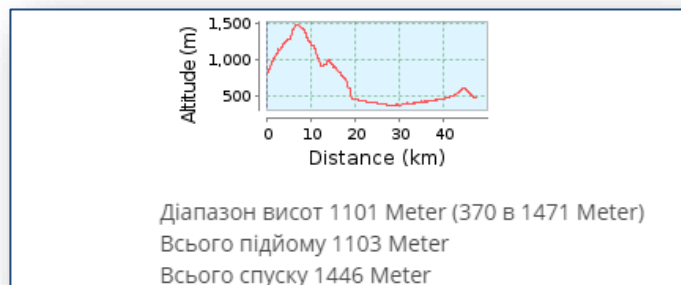


Фото 101. Бівуак біля оз. Комсомольське

Карта шостого дня
Масштаб 1: 200 000



День сьомий
30 липня 2018 року
с. Лумшори, озеро Комсомольське – смт. Воловець
Пройдено 45 км
Набір висоти ≈ 1103 м
Чистий ходовий час: 7 год.
Середня швидкість – 6,4 км/год.
Погодні умови: ясно, перемінна хмарність
Грунтові дороги – 18 км
Дороги з твердим покриттям – 27 км
Вихід о 9 год. **Стали на ночівлю о 20 год.**



Сьогодні у нас один з найважчих денних переходів, бо попереду підйом на полонину Руна (1482 м н. р. м.), та досить складний спуск, а ще - підйом на перевал перед Воловцем.

Виходимо на маршрут о 9 год, погода сприяє оптимістичному настрою на подолання дистанції. Фотографуємося біля озера Комсомольське (840 м н. р. м.) (фото 102) та прямуємо на підйом в напрямку Пд Сх.

Характеризуючи 3 км постійного підйому ґрунтовкою, важливо відмітити, що долається він важко. Дорога розмита вчорашнім дощем та і підйом досить стрімкий (фото 103): є ділянки, де дуже круто вгору доводиться тягнути велосипеди (фото 104) з неабияким зусиллям (фото 105). Та коли ми вийшли з лісу і побачили мальовничі пейзажі навколо, настрої значно покращився (фото 106). Та ще й схили були вкриті ягодами, повз які ми пройти не змогли (фото 107). Підкріпившись та трішки відпочивши, продовжуємо підйом вгору (фото 108). Всього на три кілометри підйому ми витратили 1 годину 30 хвилин.

Після цього виходимо на стару бетонну дорогу, яка веде на полонину до закинутого військового об'єкту. Підйом продовжується, бетонка місцями розбита, арматура стирчить. Тому подекуди їдемо (фото 109), частково йдемо пішки (фото 110). Через 4 км бетонка закінчилася.

Полонина Руна – це широкий лагідний хребет (величезне плато), вкритий полонинами. Масив має кілька помітних вершин. Їдемо до першого хреста та пам'ятника партизанам і фотографуємося (фото 111).

Потім наш шлях пролягає в Пн Сх напрямку хребтом (фото 112,113). Дорога після дощів дуже сира і грязька. Через 2 км розпочинається крутий спуск. Місцями можна їхати (фото 114), є ділянки, де через каміння це неможливо (фото 115). Спускаємося до лісу. Звертаємо вправо, дорога ще більше розмита (фото 116). За 3 км виїжджаємо на велику галявину, звертаємо вправо, а потім вліво через потічок (фото 117) і вздовж нього - 2 км далі по ґрунтовці через Полонинське лісництво (938 м н. р. м.) і урочище Перелуки.



Фото 102. Перед виходом на маршрут біля оз. Комсомольське



Фото 103. Досить стрімкий підйом від оз. Комсомольське



Фото 104. Круто вгору доводиться штовхати велосипеди

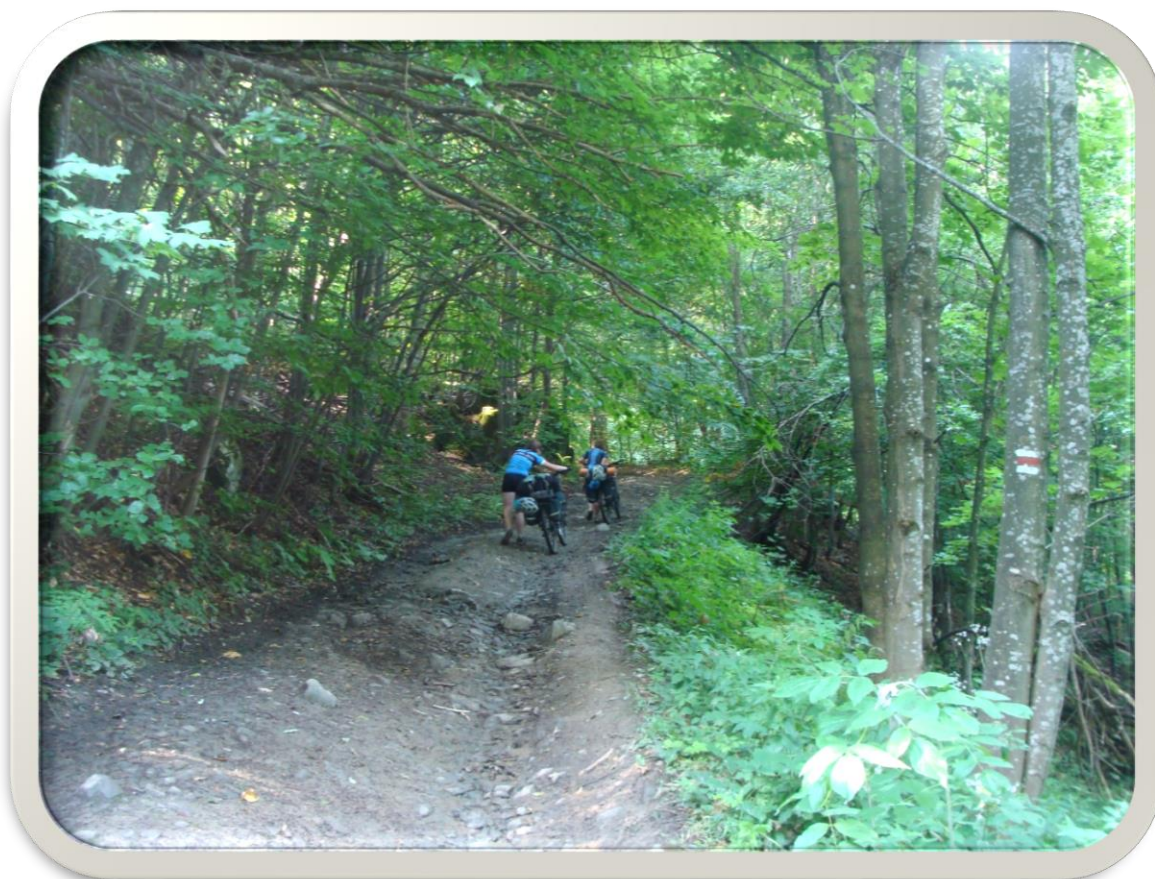


Фото 105. Продовжується складний підйом



Фото 106. Відкрилися мальовничі пейзажі навколо



Фото 107. Схили вкриті ягодами

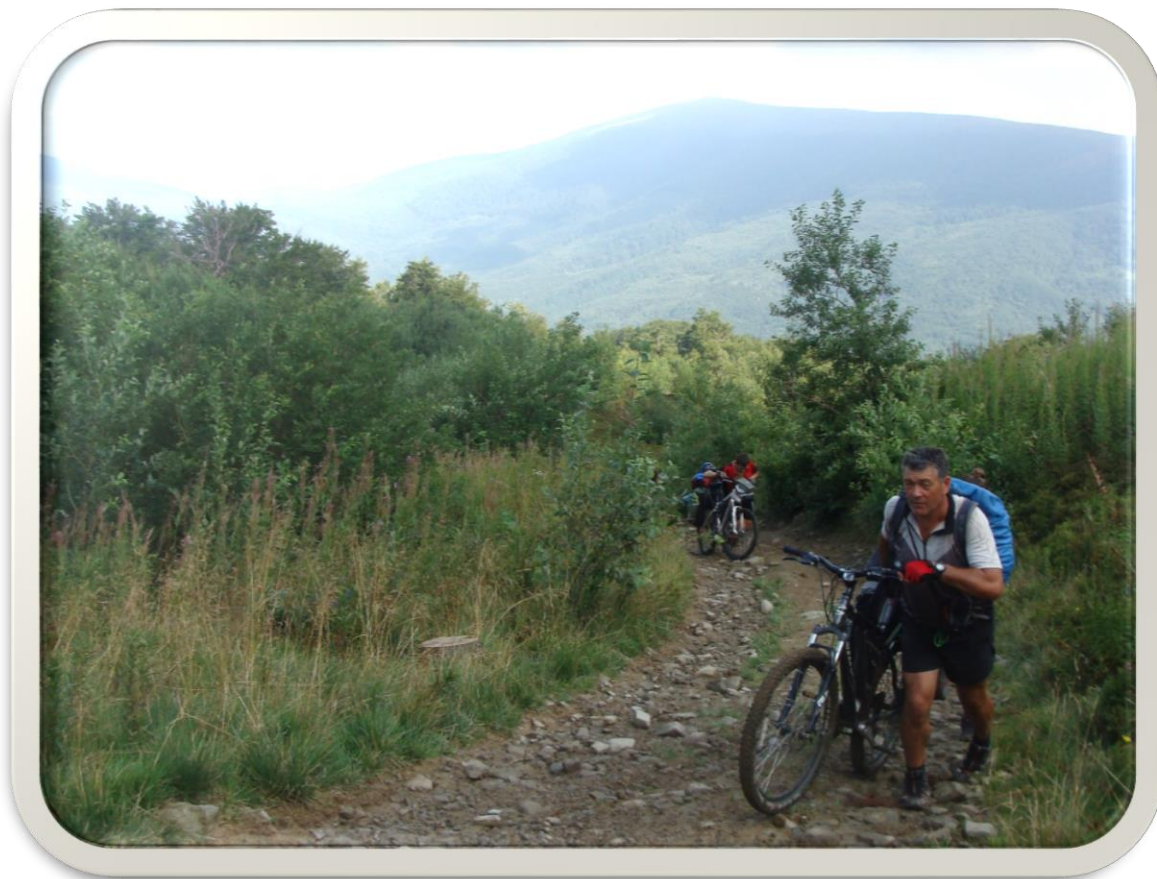


Фото 108. Продовжуємо підйом камінною ґрунтовою

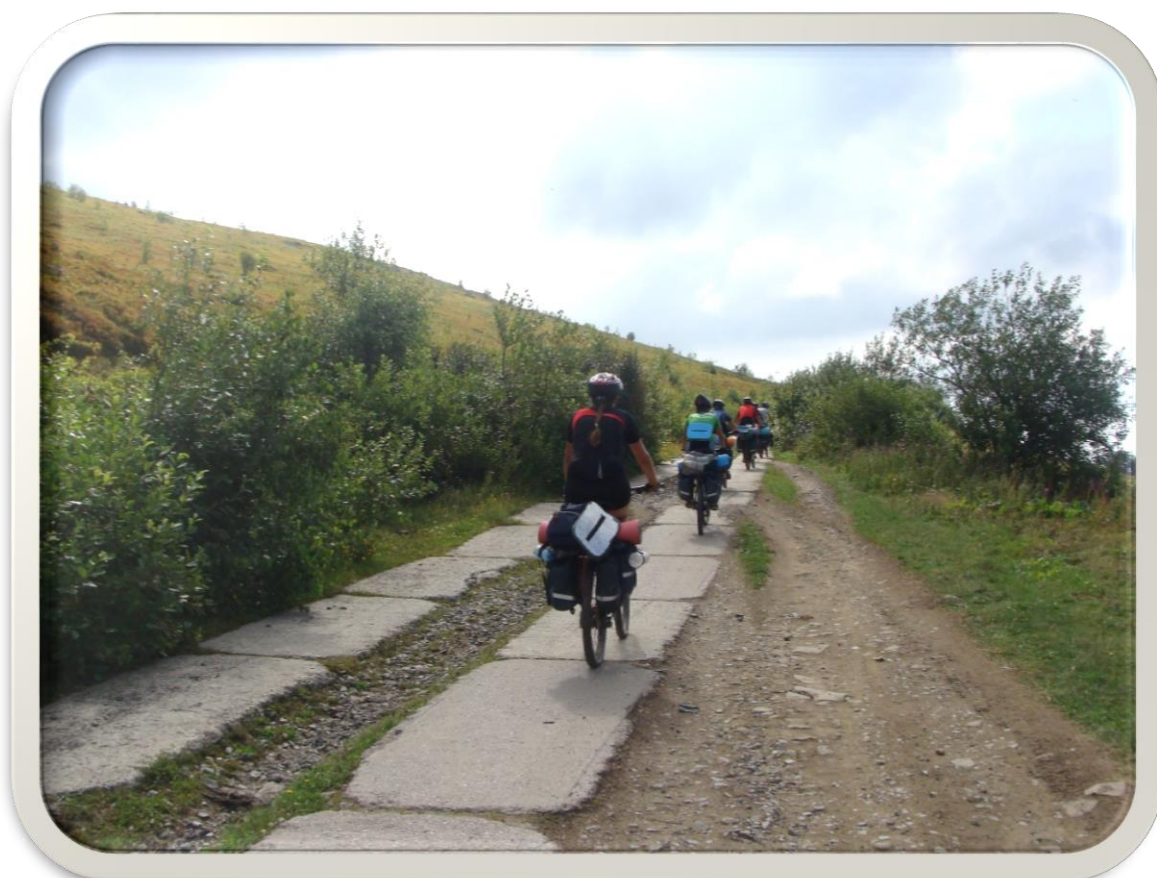


Фото 109. Бетонка до полонини Руна

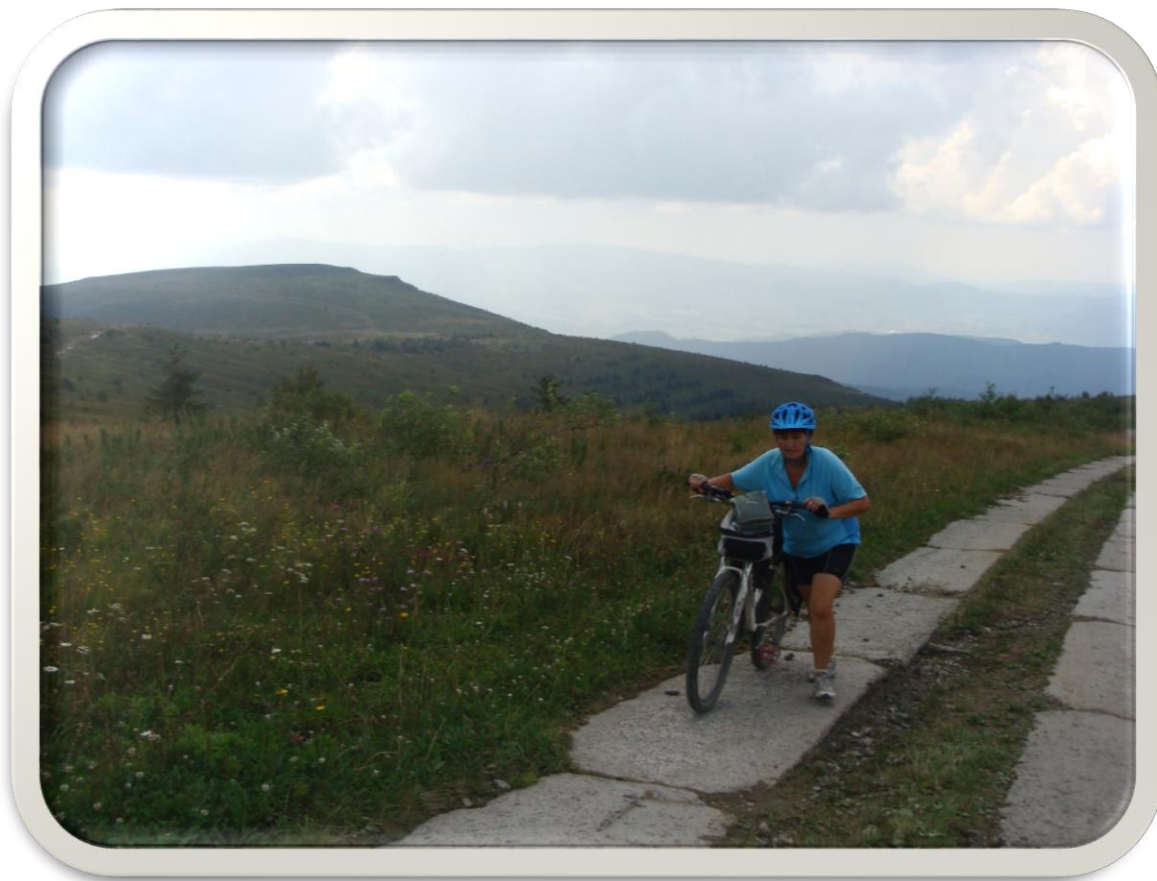


Фото 110. Бетонна дорога вгору полониною Руна



Фото 111. На полонині Руна біля пам'ятника партизанам

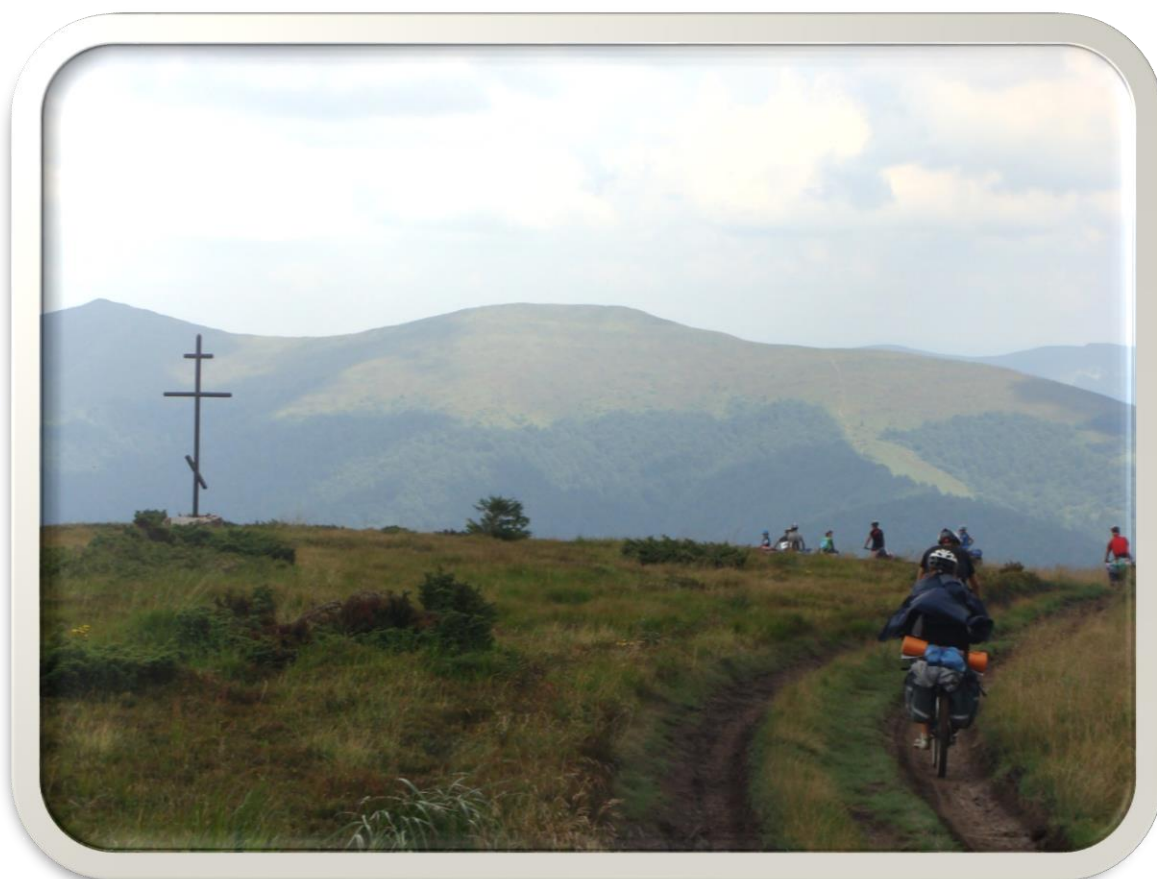
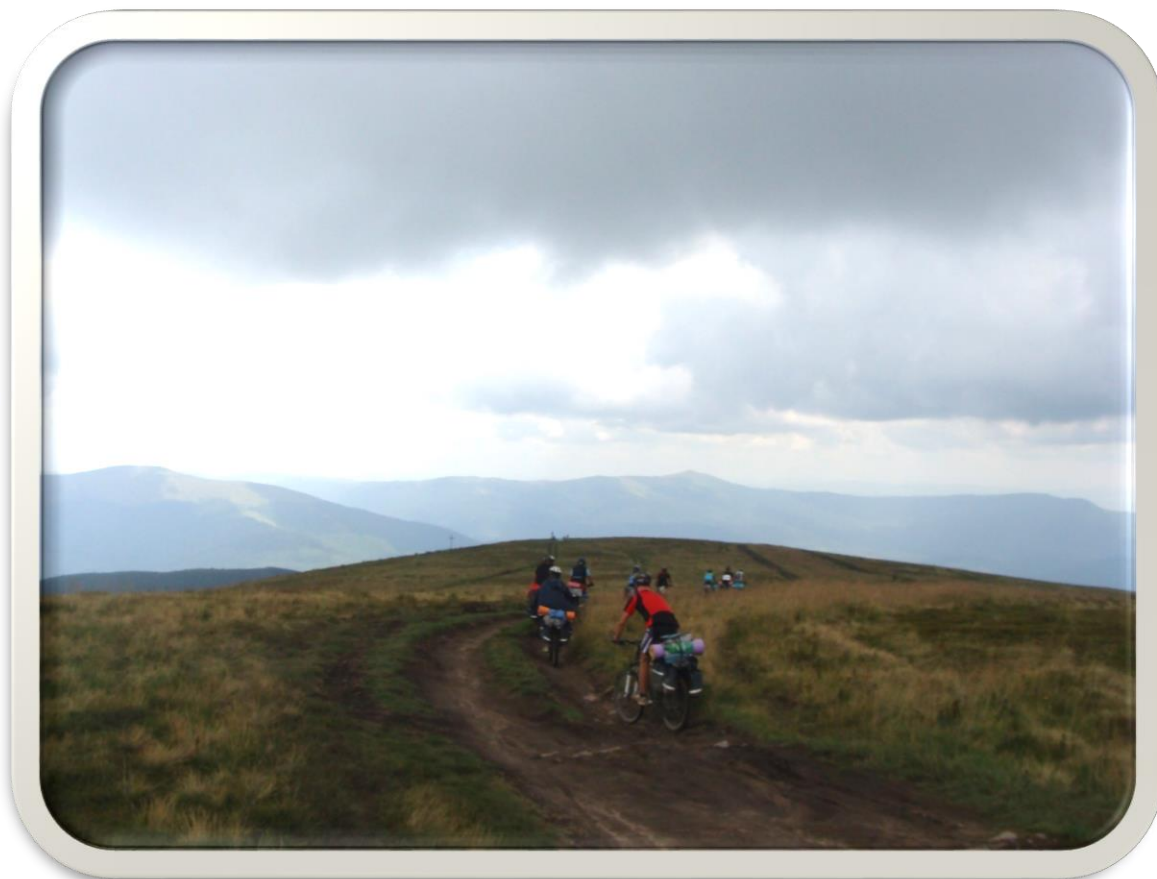


Фото 112, 113. Грунтова дорога хребтом



Фото 114. Крутий спуск ґрунтовкою з полонини Руна



Фото 115. Крутий спуск з полонини вкритий камінням

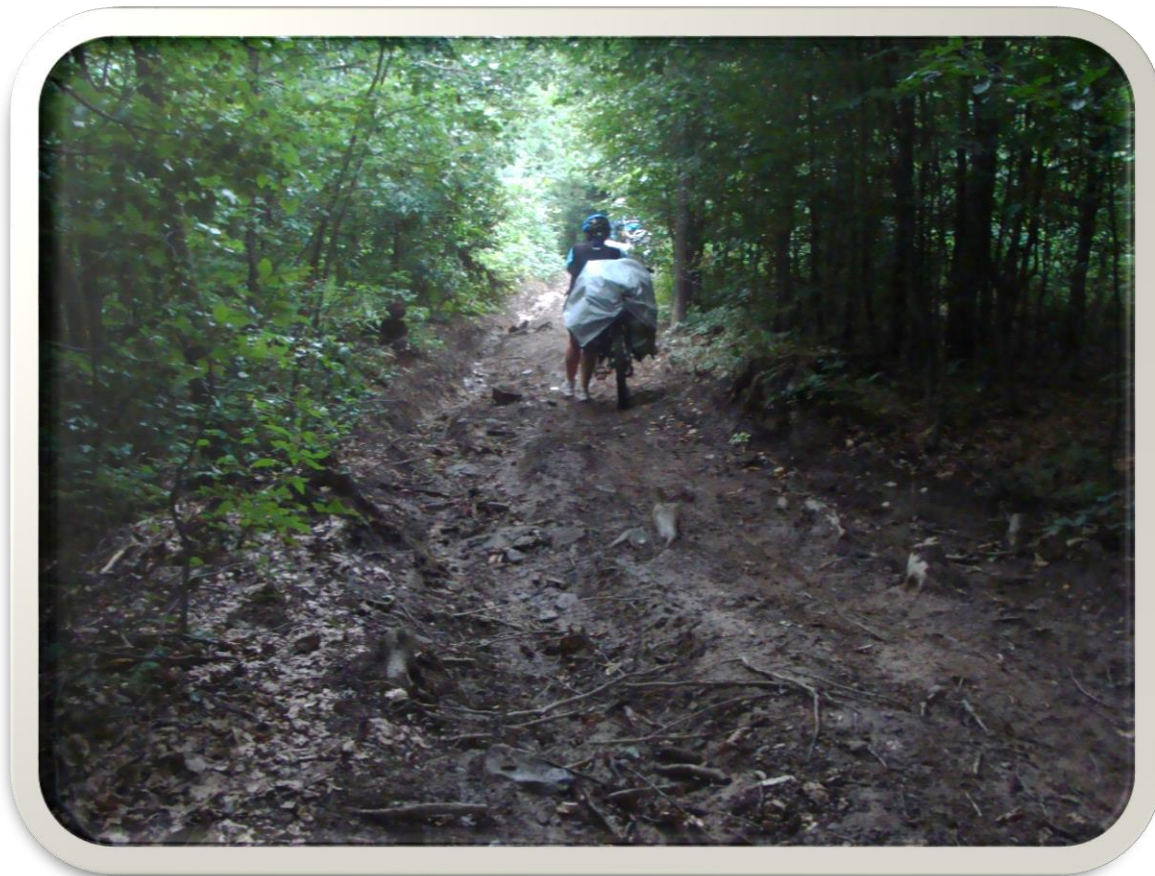


Фото 116. Розмита ґрунтовка лісом



Фото 117. Потічок перед урочищем Перелуки

Йдемо за вказівником вправо по пішохідному біло-червоному маршруту. Спочатку через болото переводимо велосипеди (фото 118), а потім в'їжджаємо в ліс по дуже вузькій стежці (фото 119), яка іноді розширюється, та місцями дуже грязька (фото 120) і слизька. Стежка пролягає лісом, далі по хребту (фото 121) неподалік гори Три Чотарі (1028 м н. р. м.). Ми неодноразово долаємо завали (фото 122). Десь за кілометр до села Пашківці розпочався дуже крутий і грязький спуск (фото 123). Від урочища Прилука до с. Пашківці ми подолали 6,5 км і витратили 2 години.

Спустившись до села, переїжджаємо місточок (фото 124) і через 1,5 км ґрунтовою повертаємо вправо на трасу (фото 125). Беремо напрямок на смт. Жденієво Воловецького району (Пд Сх). Їдемо вздовж р. Жденівка (фото 126) і через 2 км в'їжджаємо у смт. Жденієво (409 м н. р. м) (фото 127). Їдемо вулицями селища 4,5 км до виїзду, а ще через 1,5 км повертаємо вліво на Пн Сх, дорогою, яка пролягає долиною р. Латориця. Проминаємо с. Підполоззя (363 м н. р. м.) (фото 128).

Наступні 15 км нашого маршруту пролягають асфальтованою дорогою, яка веде на перевал Менчил перед смт. Воловець. Витратили на цю ділянку 1,5 години часу, бо підйом на перевал наостанок ходового дня дався не так легко.

Їдемо далі до мосту, проїжджаємо попід ним, звертаємо вправо, потім вліво і потрапляємо на трасу Т 0718. Зупиняємося щоб набрати води у криничці (фото 129) біля каплички перед с. В. Ворота (471 м н. р. м.) (фото 130). Дорога поступово йде вгору-вгору і плавно піднімається на перевал. Від В. Воріт до перевалу Менчил (618 м н. р. м.) підйом простягнувся на шість кілометрів. Він не стрімкий, але затяжний. Ось і перевал та знак смт. Воловець (фото 131).

Від знаку відходимо вправо, знаходимо досить рівне місце для наметів і організуємо бівак о 20.00 (фото 132).



Фото 118. Через болото в ур. Прилука переводимо велосипеди



Фото 119. Дуже вузька пішохідна стежка від ур. Прилука



Фото 120. Стежка дуже грязька і слизька



Фото 121. Стежка по хребту неподалік гори Три Чотарі

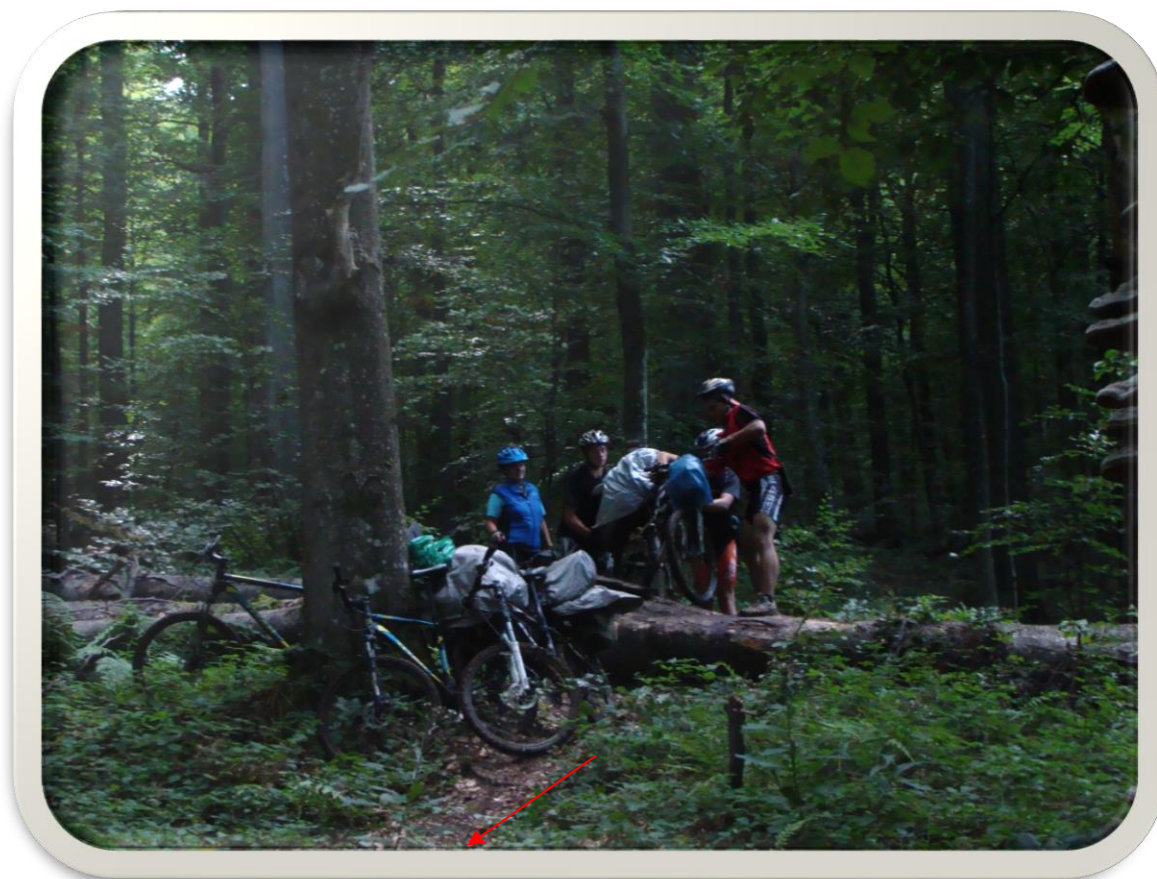


Фото 122. Неодноразово долаємо завали стежкою до с. Пашківці



Фото 123. Крутий і грязький спуск перед с. Пашківці



Фото 124. Місточок через потічок у с. Пашківці



Фото 125. Повернули на трасу у с. Пашківці

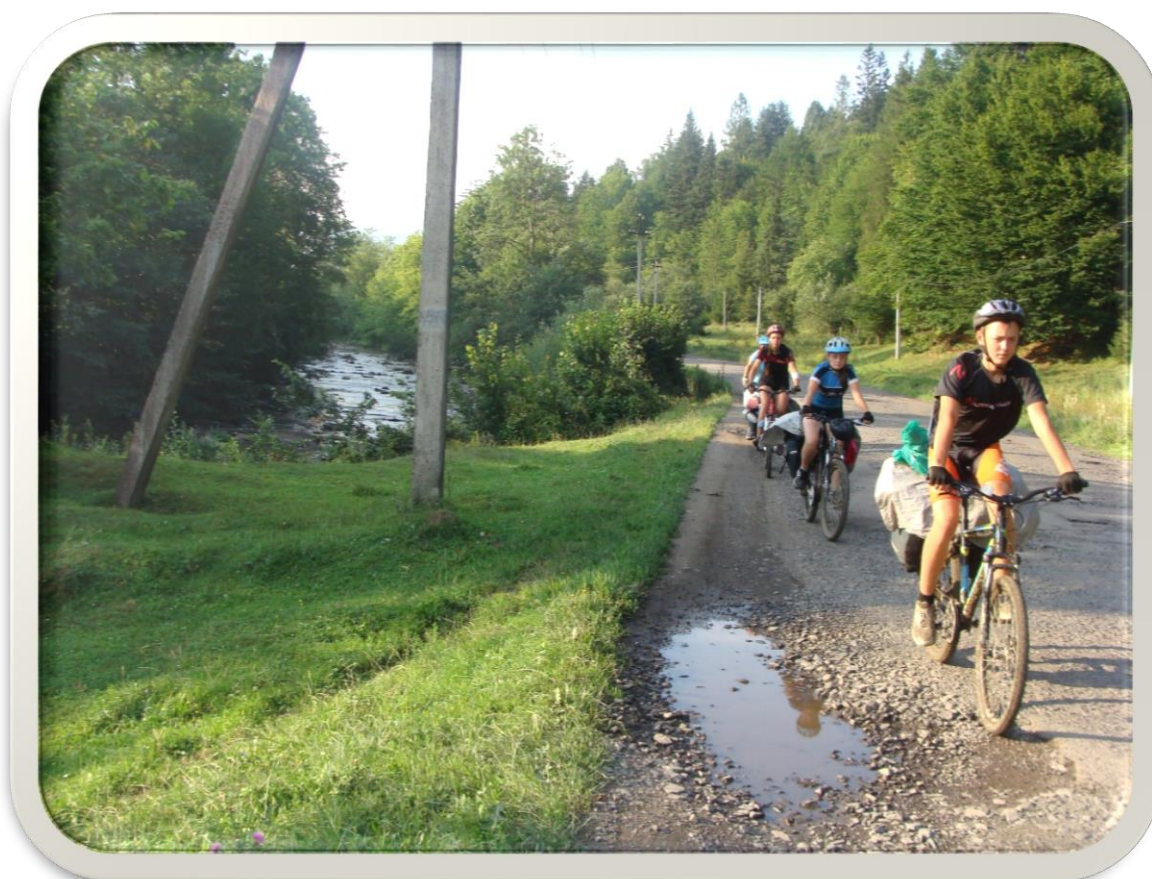


Фото 126. Дорога з твердим покриттям вздовж р. Жденівка



Фото 127. В'їжджаємо в смт. Жденієво від с. Пашківці



Фото 128. Вулиця с. Підполоззя

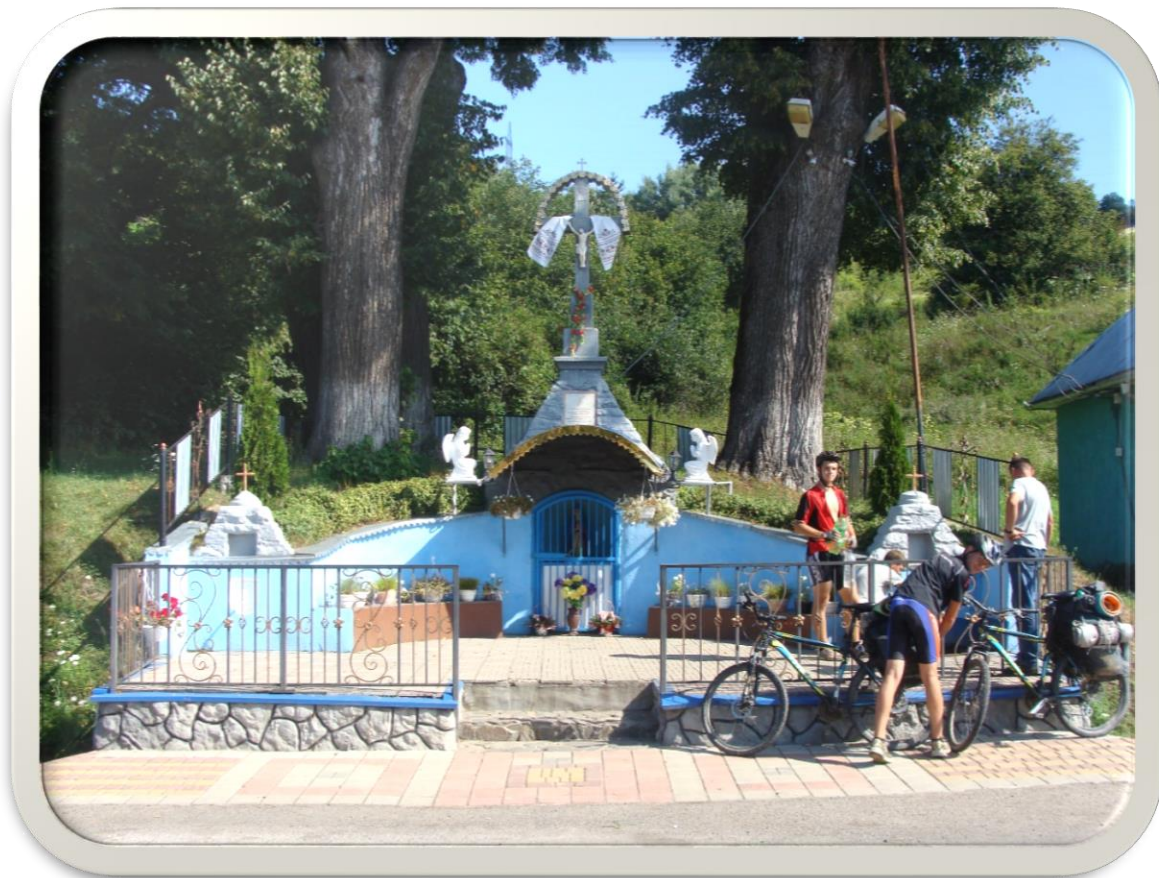


Фото 129. Набираємо воду у криничці перед с. В. Ворота

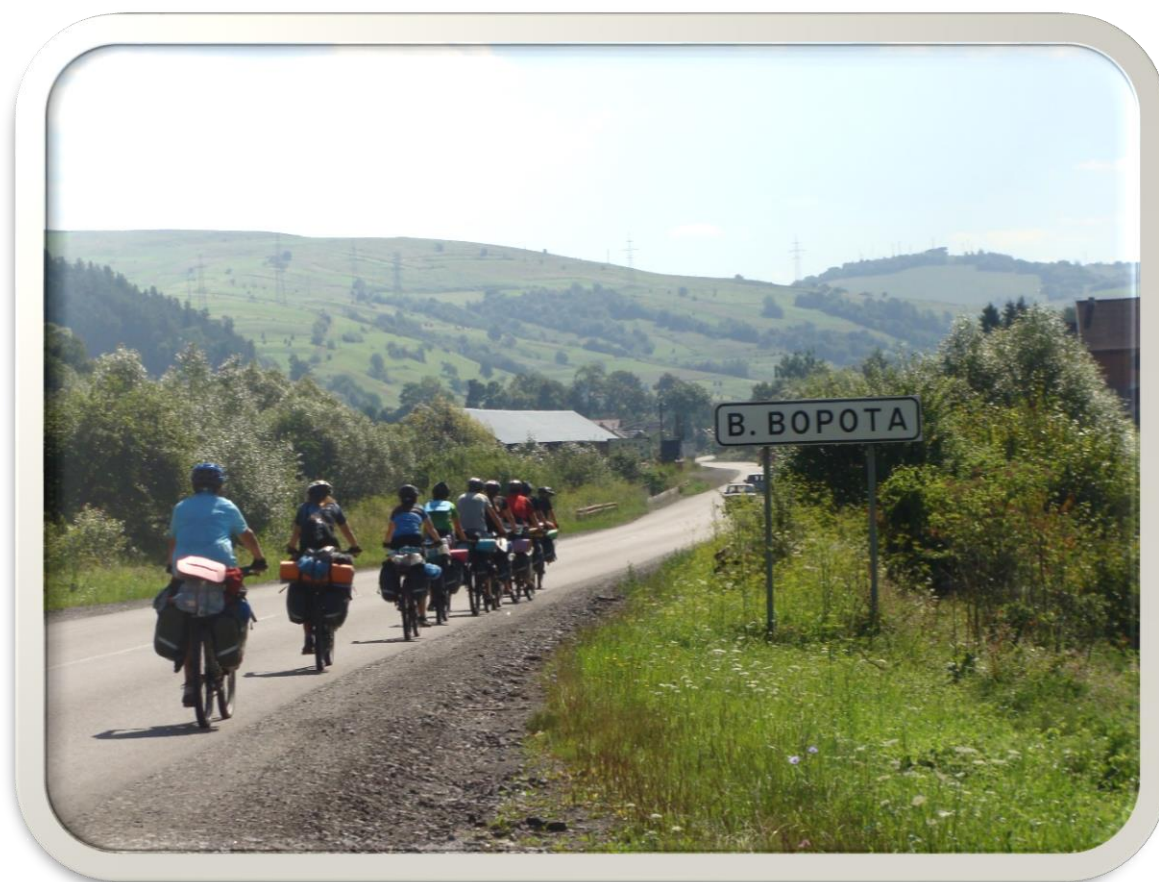


Фото 130. В'їжджаємо в с. В. Ворота



Фото 131. На перевалі Менчил біля знаку смт. Воловець



Фото 132. Бівуак неподалік перевалу Менчил

Карта сьомого дня
Масштаб 1: 200 000

День восьмий
31 липня 2018 року
смт. Воловець – с. Верхній Бистрий
Пройдено 57 км
Набір висоти ≈ 674 м
Чистий ходовий час: 3 год. 30 хв.
Середня швидкість – 16,3 км/год.
Погодні умови: ясно
Дороги з твердим покриттям – 57 км

Вихід о 9 год.

Стали на ночівлю о 20 год.



Сьогоднішній денний перехід розпочинається оптимістично, бо в основному у нас попереду поступовий підйом і лише один перевал.

Виходимо на маршрут о 9 год. З перевалу Менчил (618 м н. р. м.) спускаємося серпантином (фото 133) до смт. Воловець, за 3 км повертаємо вліво до центру. Рухаємося далі в Пд Сх напрямку трасою Т 0718 і через 4,5 км проїжджаємо залізничний міст на околиці Воловця (497 м н. р. м.) (фото 134). Вже за 3,5 км розпочинається підйом на перевал і, подолавши 1 км, фотографуємося на перевалі Гукливий (732 м н. р. м.) (фото 135). Ми в'їхали в Міжгірський район.

Далі спускаємося з перевалу новим асфальтованим покриттям, проминаємо с. Подобовець (фото 136), за 5 км в'їжджаємо в с. Пилипець (579 м н. р. м.) (фото 137). Вже за 2 км звертаємо вправо асфальтованою дорогою, яка приводить нас через 6 км поступового підйому (фото 138) до водоспаду Шипіт.

Двадцять п'ять кілометрів від перевалу Менчил до водоспаду Шипіт здалися нам не занадто важким, бо на шляху трапилось тільки три підйоми: від Воловця, на перевал Гукливий, вулицею Пилипця до водоспаду Шипіт. Тому подолали ми цей відрізок за 1 годину 30 хв.

Фотографуємося біля водоспаду Шипіт (744 м н. р. м.) (фото 139) і йдемо до найближчої альтанки для відпочинку, бо день видався спекотний, а тут є можливість найбільшу спеку пересидіти у холодку.

Гарно відпочивши, вирушаємо далі по маршруту. Їдемо в зворотному напрямку 6 км (20 хв.) до виїзду на трасу Т 0718, беремо напрямок на Пд Сх. У Пилипці дорогу тільки почали відновлювати, тому рухаємося трасою зі старим покриттям.



Фото 133. Спуск серпантином з перевалу Менчил (618 м н. р. м.)



Фото 134. Залізничний міст на околиці смт. Воловець



Фото 135. На перевалі Гукливий (732 м н. р. м.)



Фото 136. На в'їзді в с. Подововець



Фото 137. В'їжджаємо в с. Пилипець

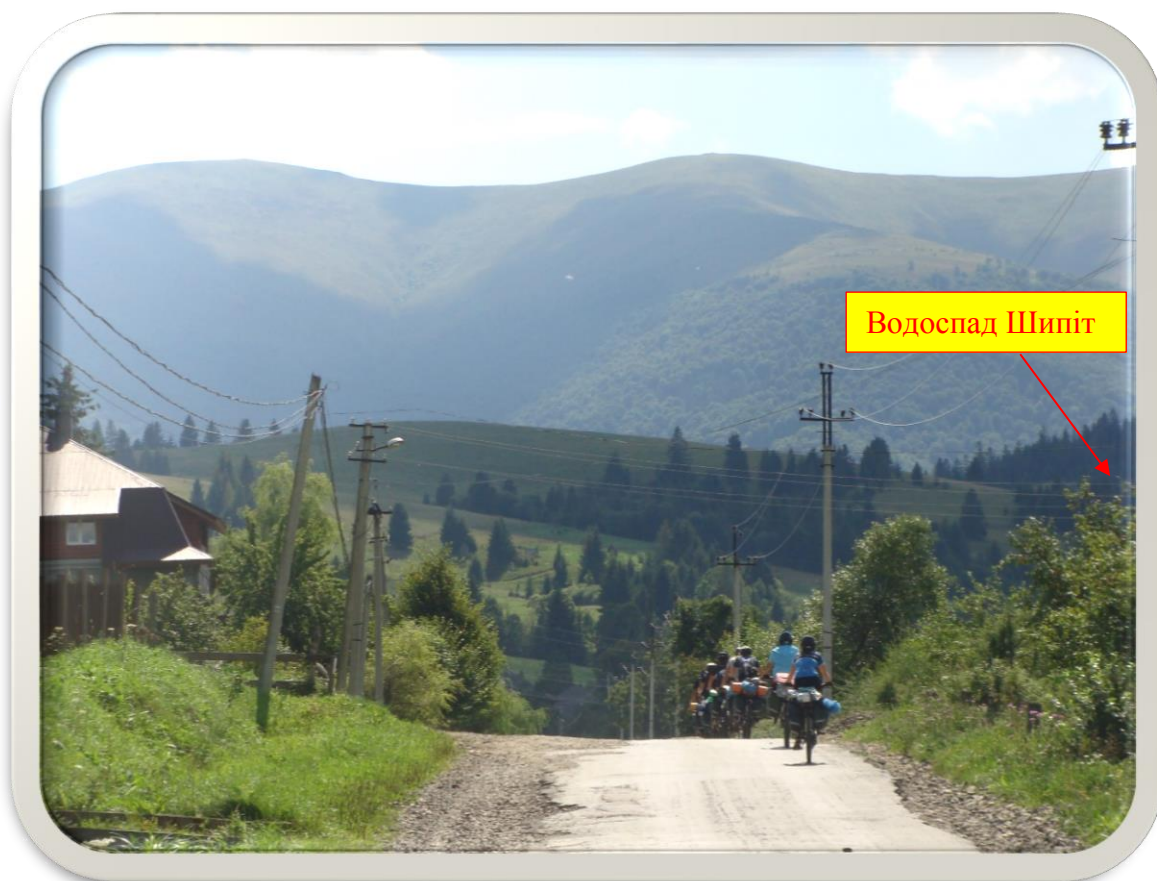


Фото 138. Асфальтована дорога селом Пилипець до вдсп. Шипіт



Фото 139. Біля водоспаду Шипіт (744 м н. р. м.)

Наступні 18 км маршруту пролягають долиною річки Рипенка. Навколо - неймовірні краєвиди; відкриті пагорби (фото 140), а подекуди гори підходять майже впритул до дороги. Проїжджаємо с. Келечин (518 м н. р. м.) і за ним зупиняємося біля мінерального джерела (фото 141). А далі проминаємо с. Репинне (фото 142) і у с. Сойми звертаємо з траси Т 0718 на трасу Р 21 (фото 143) в Пн напрямку. В цьому місці зливаються р. Рипенка та р. Ріка. На подолання відрізка у шістнадцять кілометрів витрачаємо 1 год., бо пролягає він по рівній ділянці або навіть плавно йде на спуск.

До місця ночівлі нам залишилося проїхати 8 км шляху. Та далися вони нам не так легко, бо дорога іноді вибита до ґрунту. Пролягає траса долиною р. Ріка (фото 144) через с. Сойми (459 м н. р. м.) (фото 145) та с. Майдан (500 м н. р. м.) (фото 146). Краєвиди навколо чудові, тому милування ними скрасили негативне враження від дороги і за 40 хв. ми прибули на потрібне нам місце.

Зліва від дороги між селами Майдан та Верхній Бистрий облаштовані гарні стоянки для відпочиваючих (514 м н. р. м.). На одній з них ми і зупиняємося о 20 год (фото 147). Всі бесідки новенькі, поряд з ними мангали, урни для сміття, туалет. Дрова неподалік у лісі, а воду ми заздалегідь набираємо по дорозі в селі. Через дорогу видніється річка, в якій можна помитися. Встановлюємо намети, чергові готують вечерю.

Сьогоднішній денний перехід виявився достатньо легким, тож після вечері у нас навіть вистачило сил для вечірнього багаття та посиденьок біля нього.



Фото 140. Дорога долиною р. Рипенка і неймовірні краєвиди навкруги



Фото 141. Джерело з мінеральною газованою водою за с. Келечин



Фото 142. Проминаємо с. Репинне зі сторони с. Келечин



Фото 143. Поворот у с. Сойми з траси Т 0718 на трасу Р 21

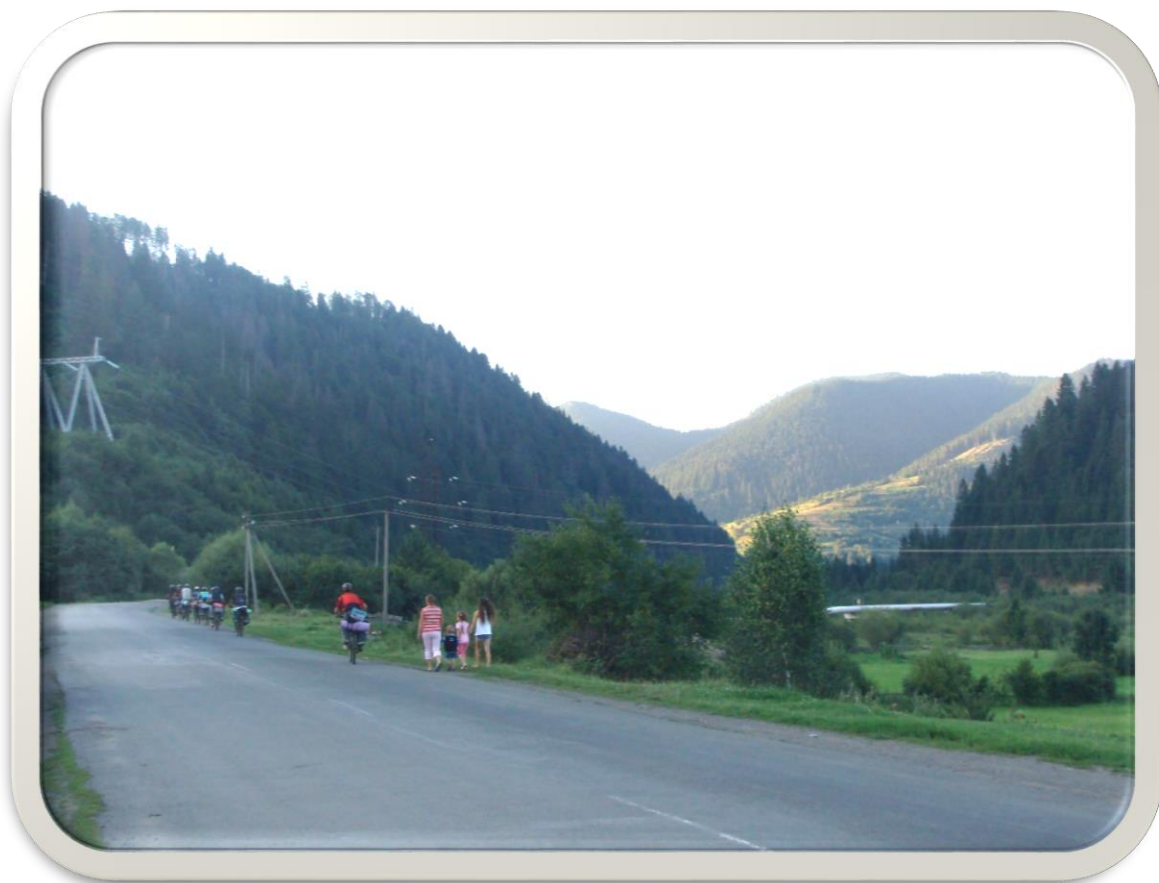


Фото 144. Траса Р 21 долиною р. Ріка



Фото 145. Проминаємо с. Сойми



Фото 146. Біля дорожнього знаку у с. Майдан

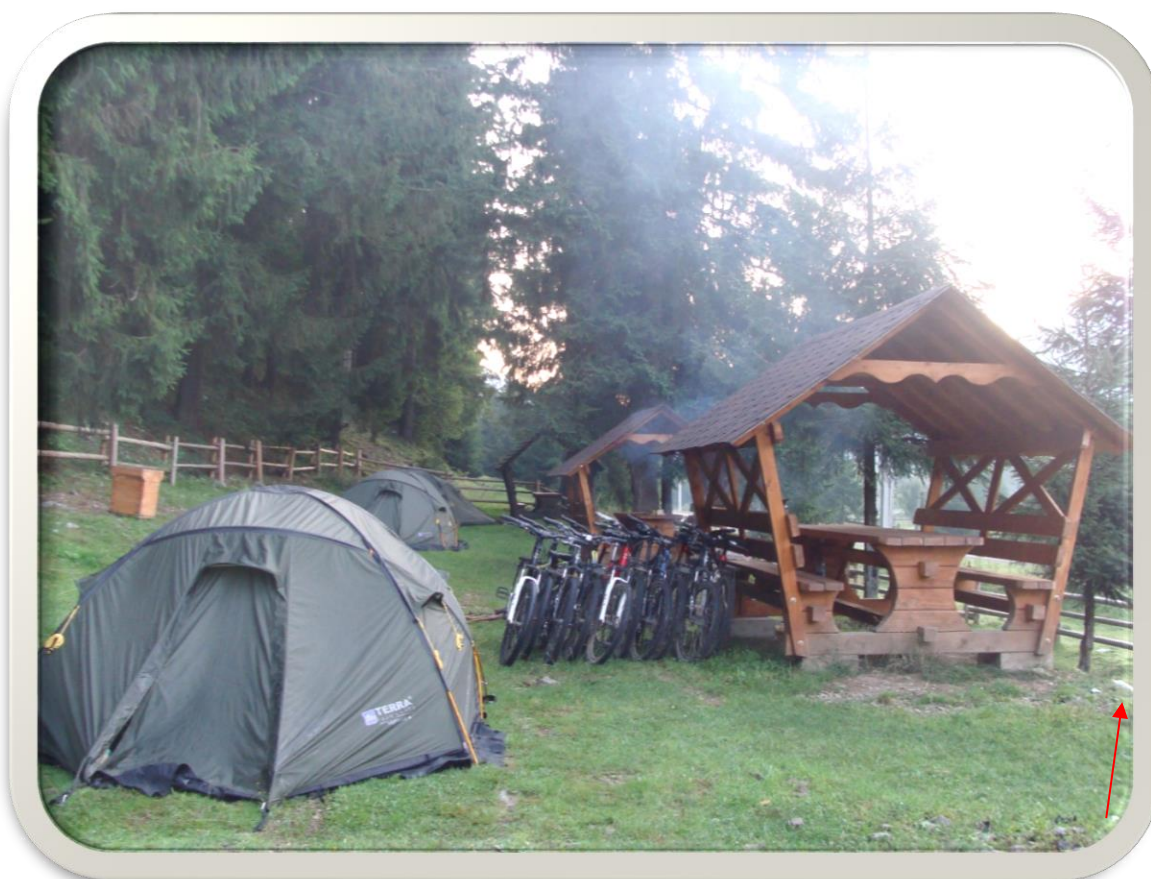
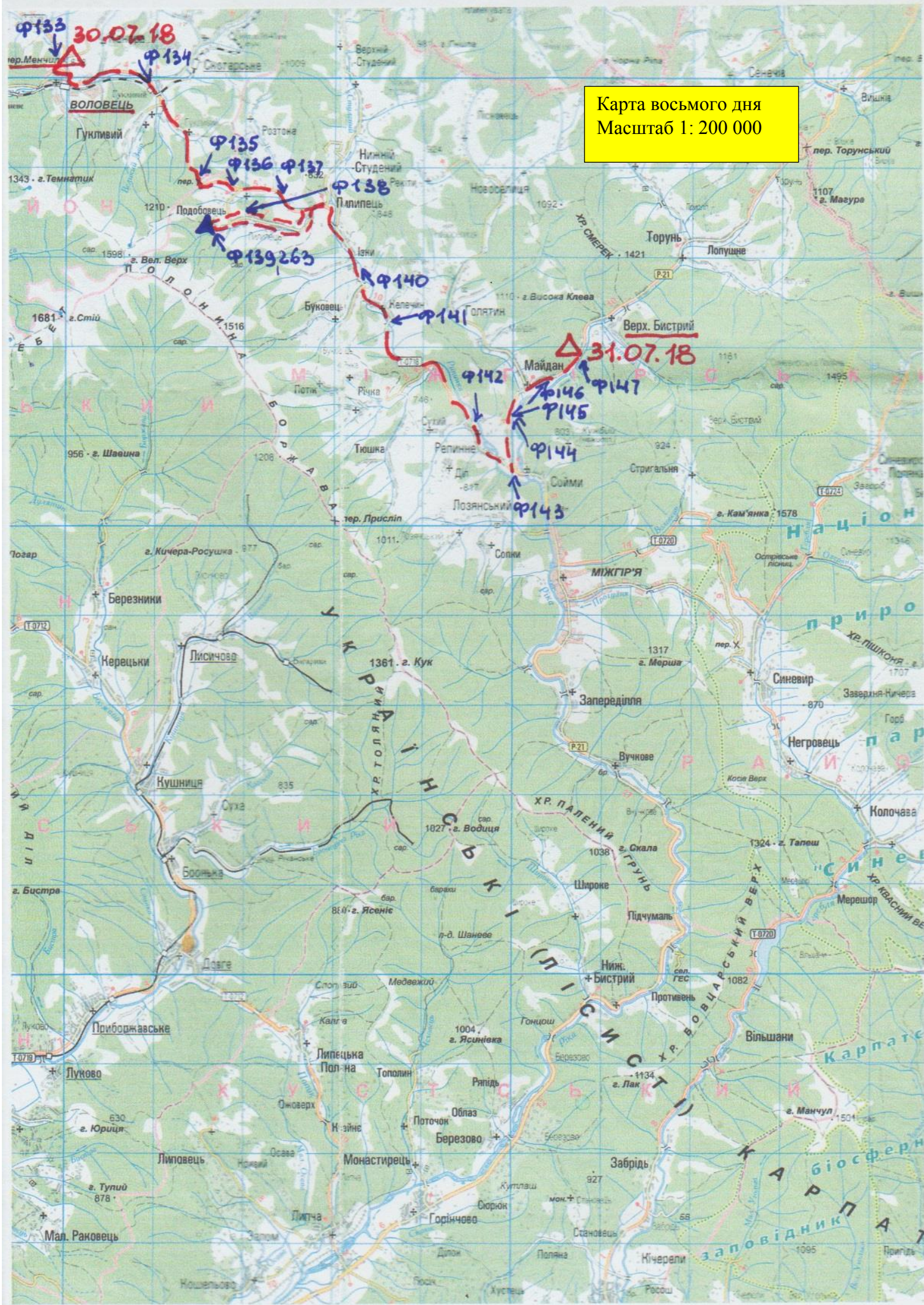
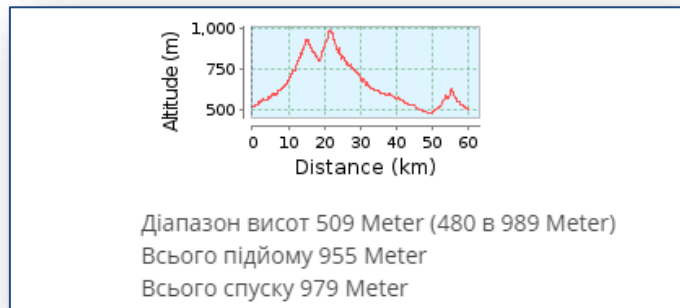


Фото 147. Місце ночівлі поблизу с. В. Бистрий



Карта восьмого дня
Масштаб 1: 200 000

День дев'ятий
1 серпня 2018 року
с. Верхній Бистрий – с. Ілемня, р. Ілемка
Пройдено 52 км
Набір висоти ≈ 955 м
Чистий ходовий час: 5 год.
Середня швидкість – 10,4 км/год.
Погодні умови: ясно
Грунтові дороги – 10 км
Дороги з твердим покриттям – 42 км
Вихід о 9 год.
Стали на ночівлю о 20 год. 30 хв.



Сьогоднішній денний перехід пролягає спочатку Міжгірським районом Закарпатської області, потім Долинським та Рожнятівським районами Івано-Франківської області.

Виходимо на маршрут о 9 год. Фотографуємося (фото 148) і вирушаємо, взявши напрямок на Пн Сх трасою Р 21 (фото 149). Асфальтована дорога дуже розбита.

В'їжджаємо в с. Верхній Бистрий (547 м н. р. м.) (фото 150). Шлях пролягає долиною річки Ріка (фото 151). За 2,5 км проїжджаємо одне джерело, далі - ще одне з мінеральною газованою водою, а за 2,5 км вулицею села проминаємо справа від дороги гарну стоянку для туристів. Далі через с. Торунь (684 м н. р. м.) траса поступово йде на підйом (фото 152). Через 4,5 км від В. Бистрого розпочинається підйом на перевал (фото 153). 3 км зтяжного підйому долаємо за 1 годину.

На Торунському перевалі (941 м н. р. м.) розпочинається Івано-Франківська область (фото 154). Спускаємося через 2 км в с. Вишків Долинського району (фото 155).

Важливо відмітити, що тверде покриття на цьому відрізку дуже розбите. За сім попередніх ходових днів такої жахливої дороги ще не було. Ми їхали і співчували автомобілістам, які вимушені по таких дорогах розбивати свої машини.

Їдемо 2 км с. Вишків постійно вгору (фото 156) до виїзду, а вже за 1,5 км фотографуємося на перевалі Вишківський (931 м н. р. м.) (фото 157). З перевалу досить стрімкий спуск (фото 158), а подекуди асфальтоване покриття майже відсутнє. Через 7 км в'їжджаємо в с. Мислівка (683 м н. р. м.) (фото 159) такою ж жахливою дорогою, за 1,5 км село закінчилося (фото 160). Продовжуємо їхати далі плавно вниз вздовж річки Ільниця (фото 161), потому вона з'єднується з р. Свіча, вздовж якої пролягає траса. За 6,5 км зупиняємося для відпочинку в чудовому облаштованому місці для стоянки.

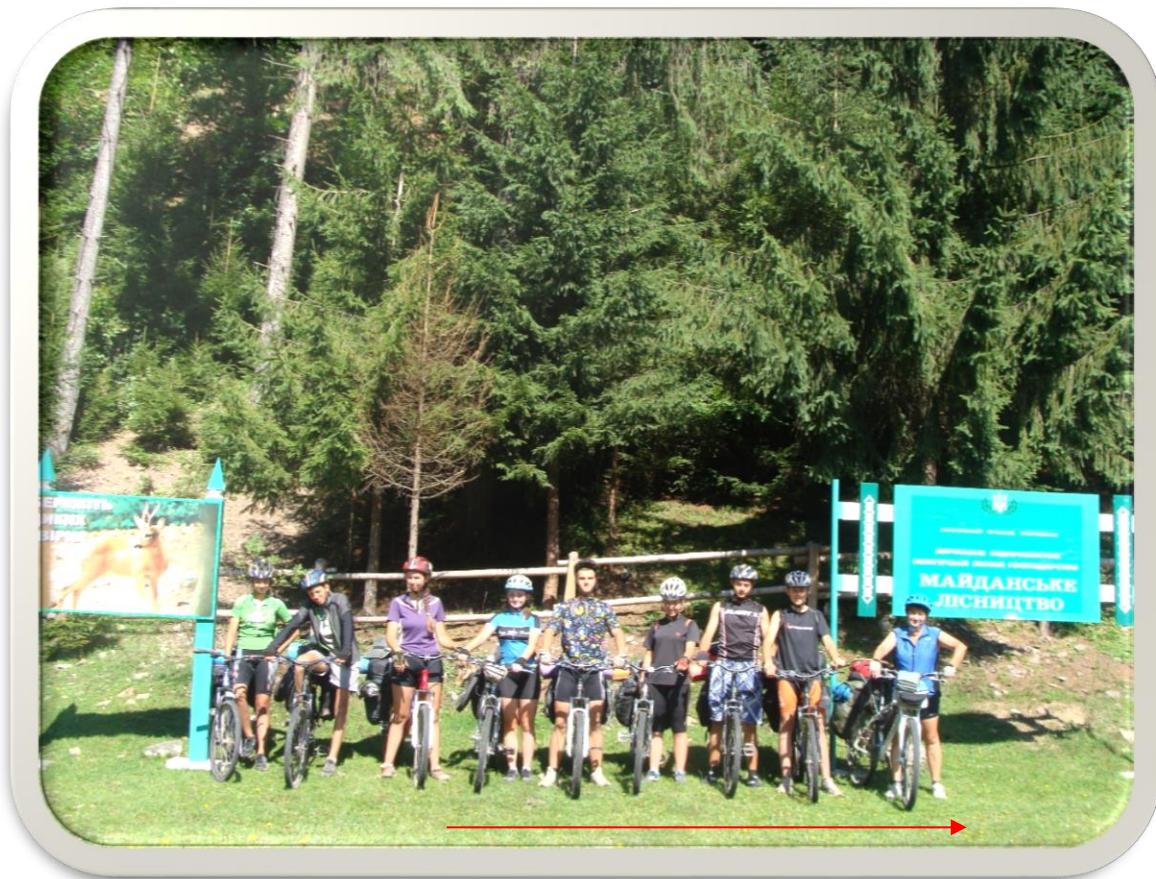


Фото 148. Перед виходом на маршрут з місця ночівлі поблизу с. В. Бистрий

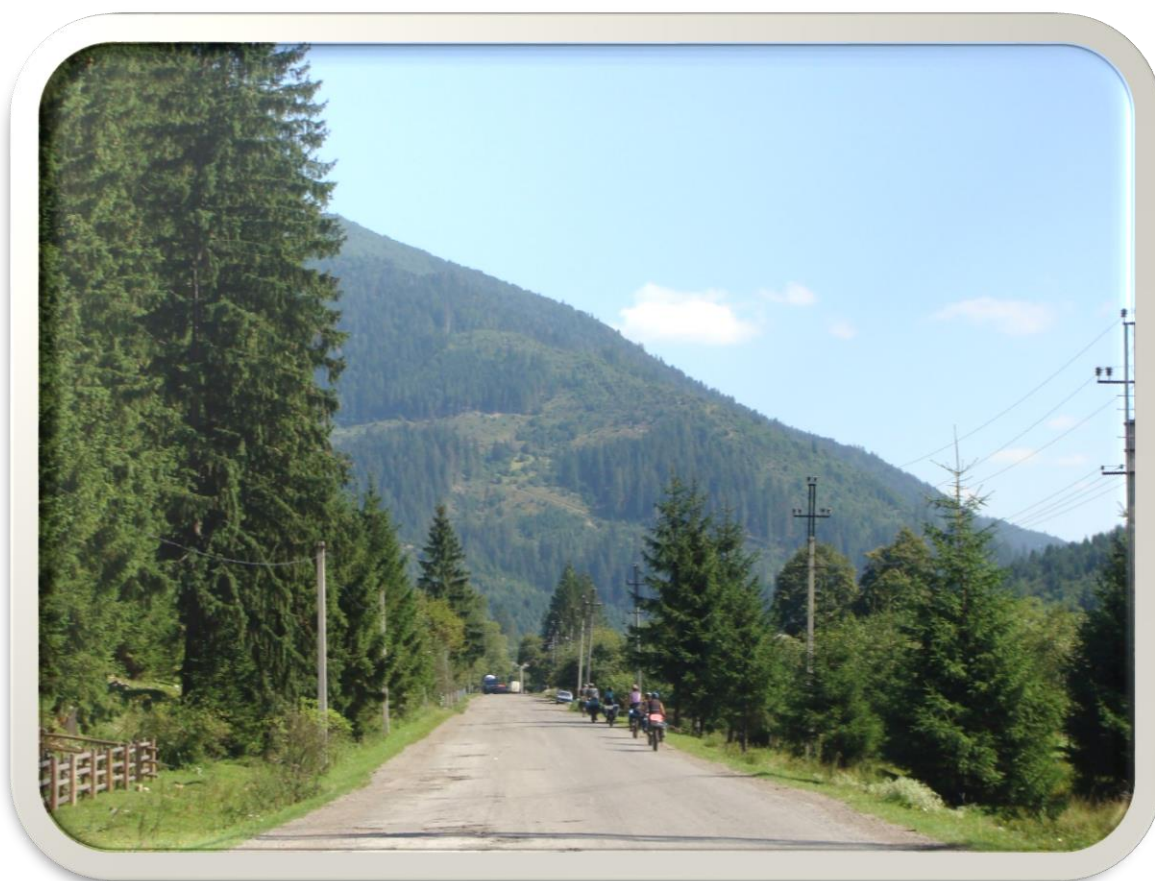


Фото 149. Рух трасою Р 21



Фото 150. Автобусна зупинка у с. Верхній Бистрий



Фото 151. Дорога долиною річки Ріка



Фото 152. Підйом у с. Торунь



Фото 153. Розпочався підйом на перевал Торунський

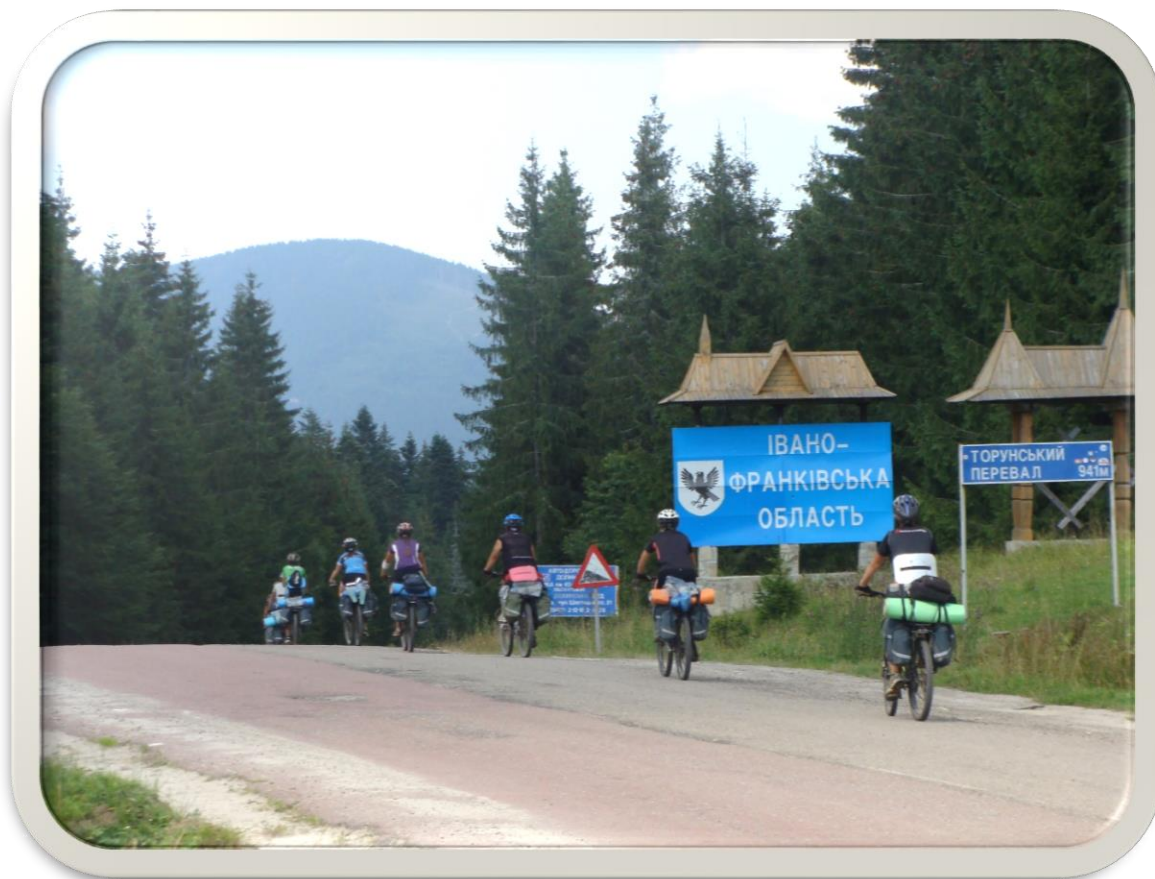


Фото 154. На Торунському перевалі (941 м н. р. м.)



Фото 155. В'їжджаємо в с. Вишків

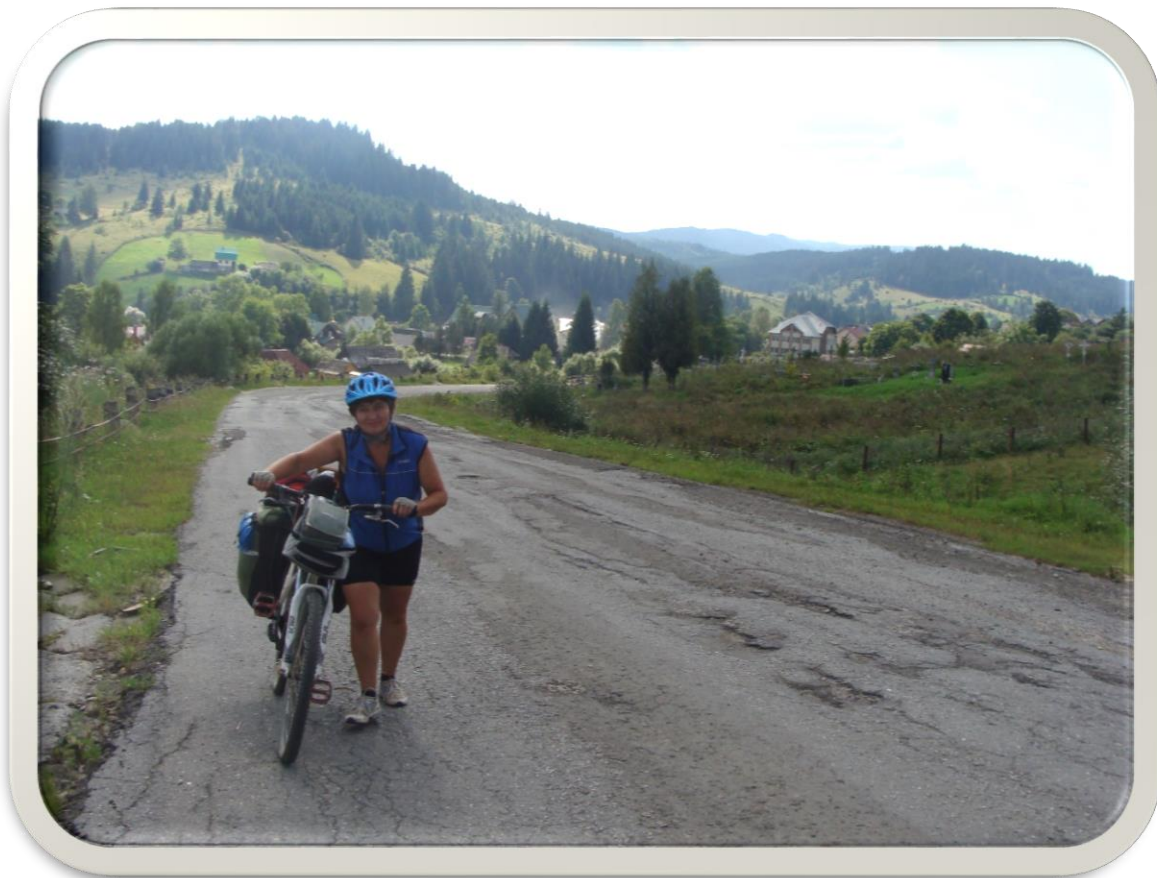


Фото 156. Дорога вгору селом Вишків



Фото 157. На Вишківському перевалі (931 м н. р. м.)

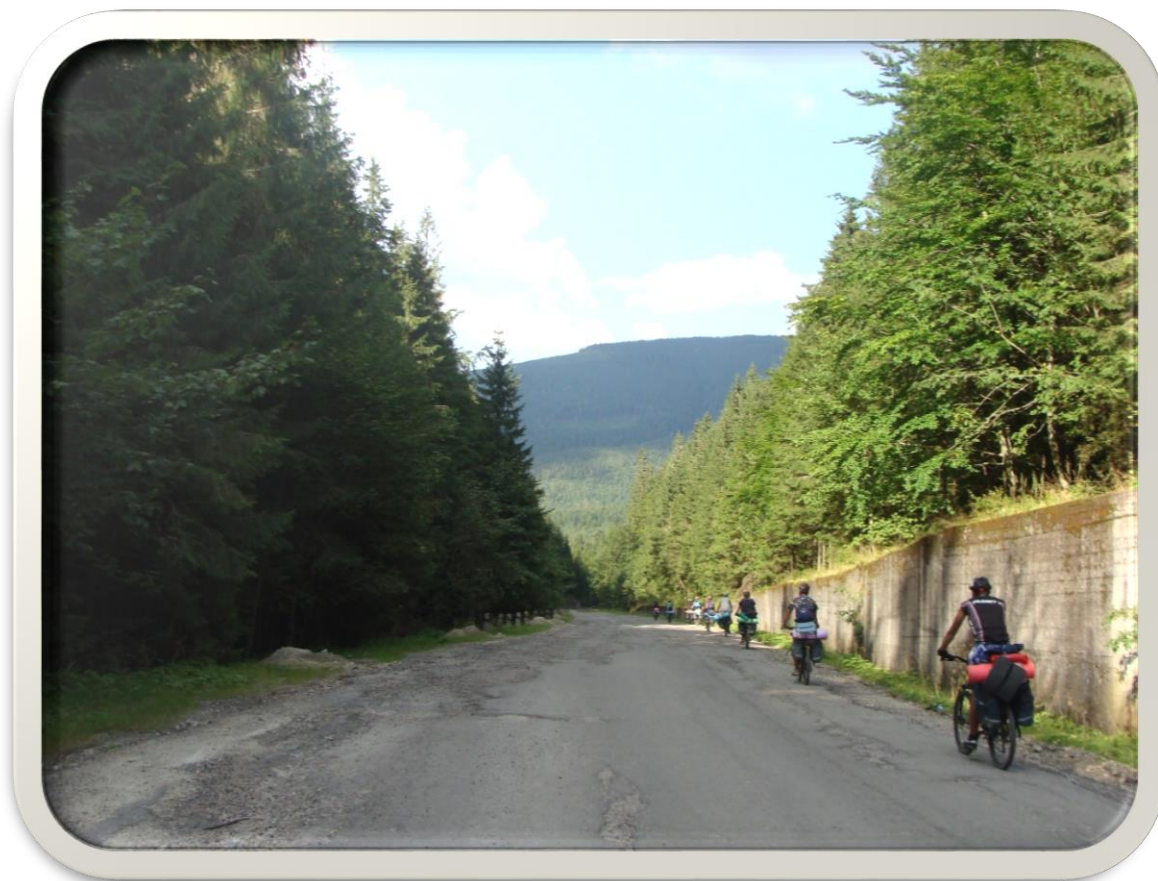


Фото 158. Стрімкий спуск з перевалу Вишківський

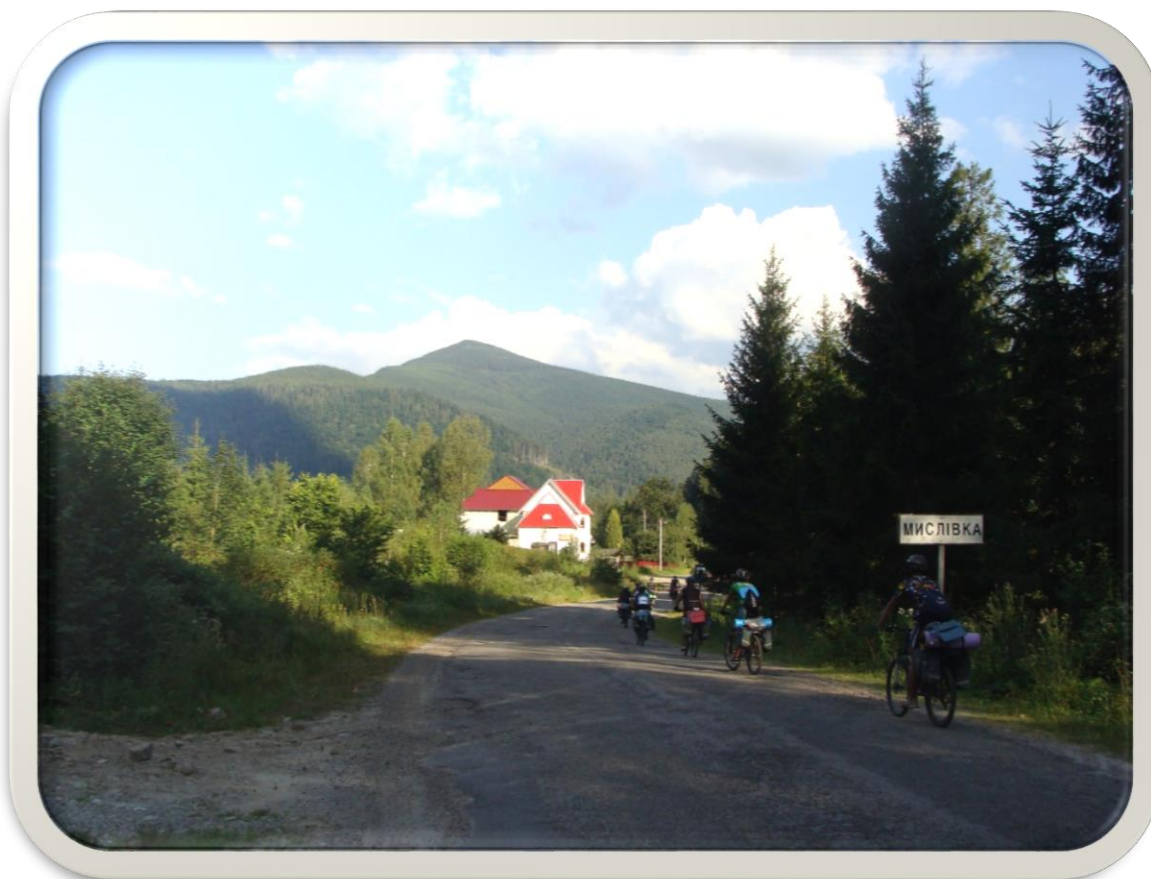


Фото 159. Проминаємо с. Мислівка



Фото 160. Траса Р 21 за с. Мислівка



Фото 161. Дорога спускається плавно вниз вздовж р. Ільниця

Від стоянки поблизу с. Верхній Бистрий до облаштованого місця на р. Свіча ми подолали 33 км. На цьому відрізку траса Р 21 майже весь час поступово піднімається вгору, та ще чого тільки варті два затяжні підйоми на перевали Торунський та Вишківський. Сил ми витратили чимало, та й часу також. З години 30 хв. ходового часу нам знадобилося для проходження вказаного відрізка.

А місце, в якому ми зупинилися для перекусу та відпочинку, виявилось місцевим пляжем. Тут збудовані альтанки з столами, грибочки для тіні, на березі річки навіть лежачі для відпочивальників. Сюди періодично під'їжджали місцеві жителі на автомобілях для купання та відпочинку. Ми також скористалися цією можливістю, а потім поїхали далі.

Продовжуємо рух трасою Р 21, проминаємо ліс, все далі і далі від'їжджаючи від гірських масивів (фото 162). Попереду видніються нижчі пагорби, вкриті листяним лісом, а не смереками.

За 7,5 км (30 хв.) звертаємо вправо на с. Шевченкове (479 м н. р. м.) (фото 163), а потім на Пд Сх в сторону с. Максимівка. Розпочався плавний підйом, потім спуск до мосту через р.Свіча (фото 164) і за 1,5 км (10 хв.) - знак с. Максимівка (507 м н. р. м.) (фото 165). Починається крутий підйом кам'яною ґрунтовою (фото 166), далі проминаємо с. Ангелівка, с. Підліски (фото 167). Від с. Максимівка ми подолали 4 км (20 хв.).

Повертаємо вліво, спускаємося вниз, переїжджаємо потічок (фото 168). Дорога пролягає через ліс з стрімким підйомом ґрунтовою. На горі їдемо далі по рівній ділянці і в'їжджаємо до села. Ми проїхали ще 3 км.

Вулицями с. Ілемня (534 м н. р. м.) їдемо далі кам'яною ґрунтовою і через 3 км стаємо на ночівлю о 20 год. 30 хв. у облаштованому місцевими жителями місці для відпочинку «Нижній кут». Тут збудований великий стіл з лавками під навісом, майданчик для пляжного волейболу, дитячий майданчик, туалет, мангал, урни для сміття.

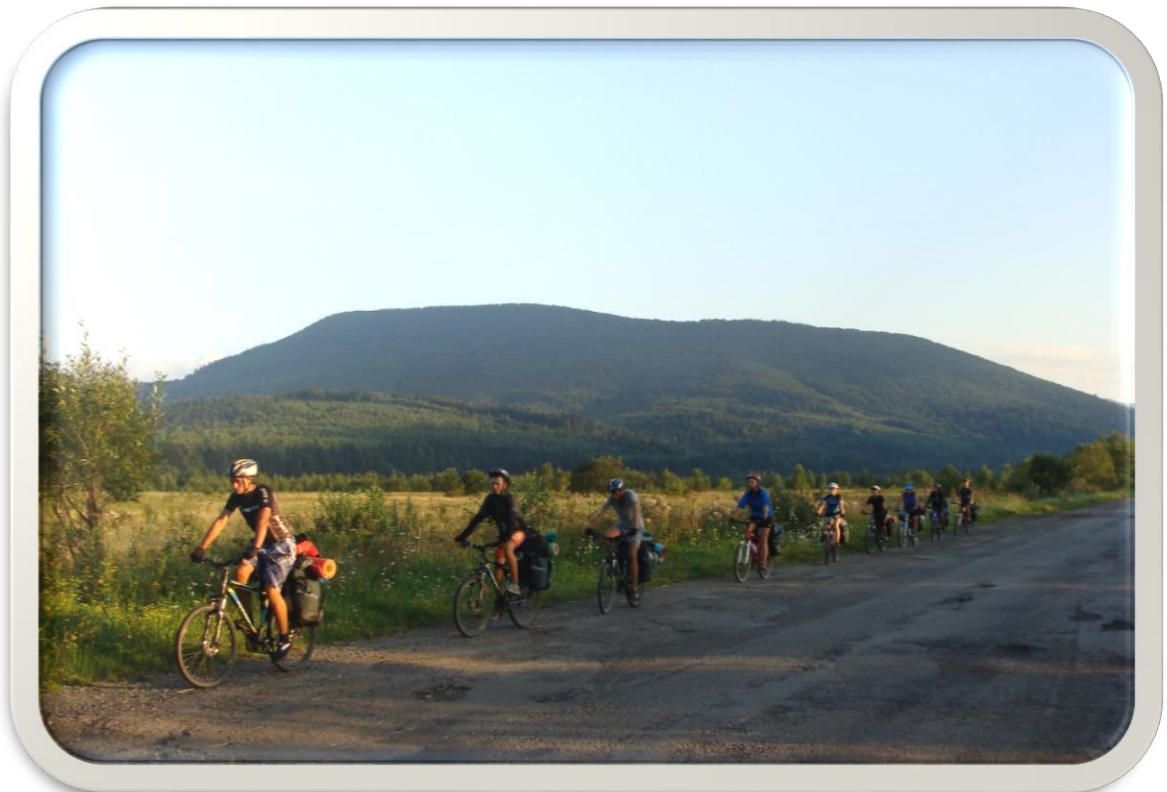


Фото 162. Все далі і далі від'їжджаємо від гірських масивів



Фото 163. В'їжджаємо в с. Шевченкове з траси Р 21



Фото 164. Рухаємося мостом через р. Свіча



Фото 165. Перед підйомом у с. Максимівка

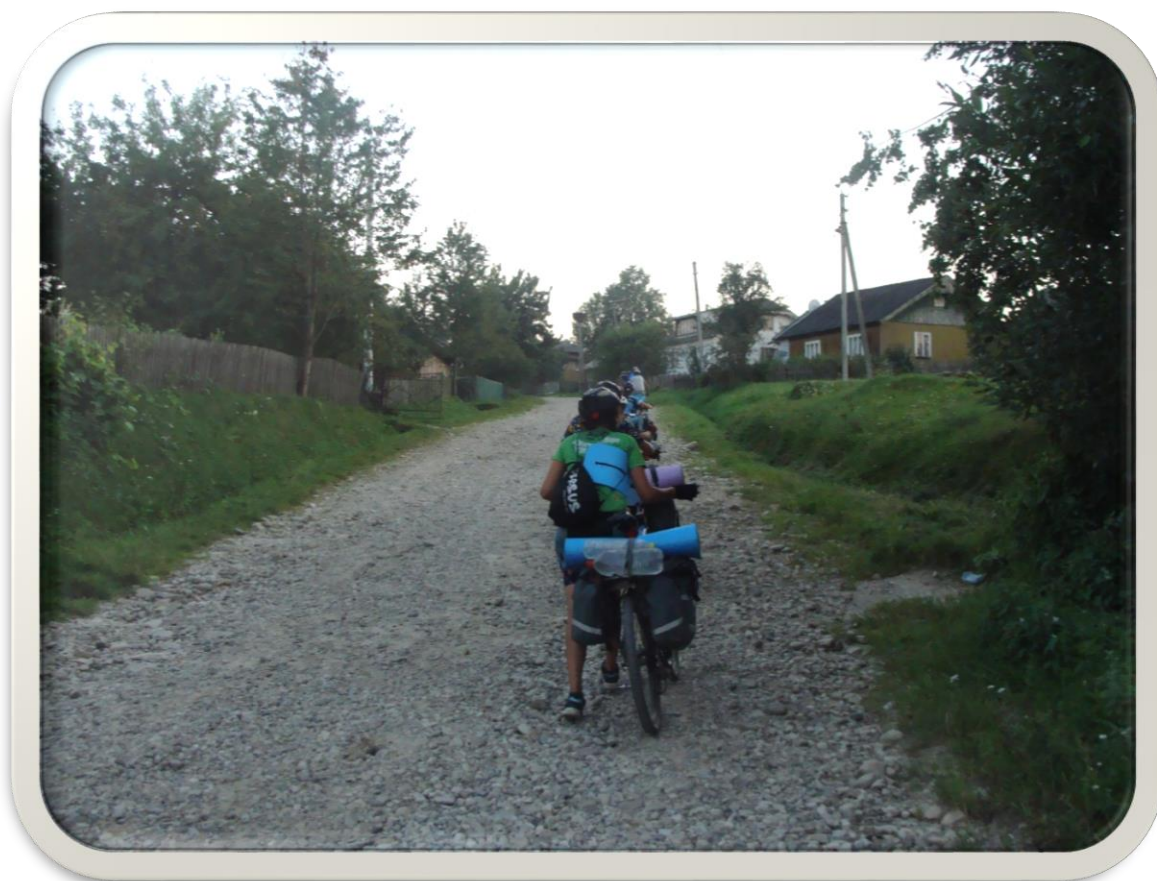


Фото 166. Підйом кам'яною ґрунтовкою у с. Максимівка

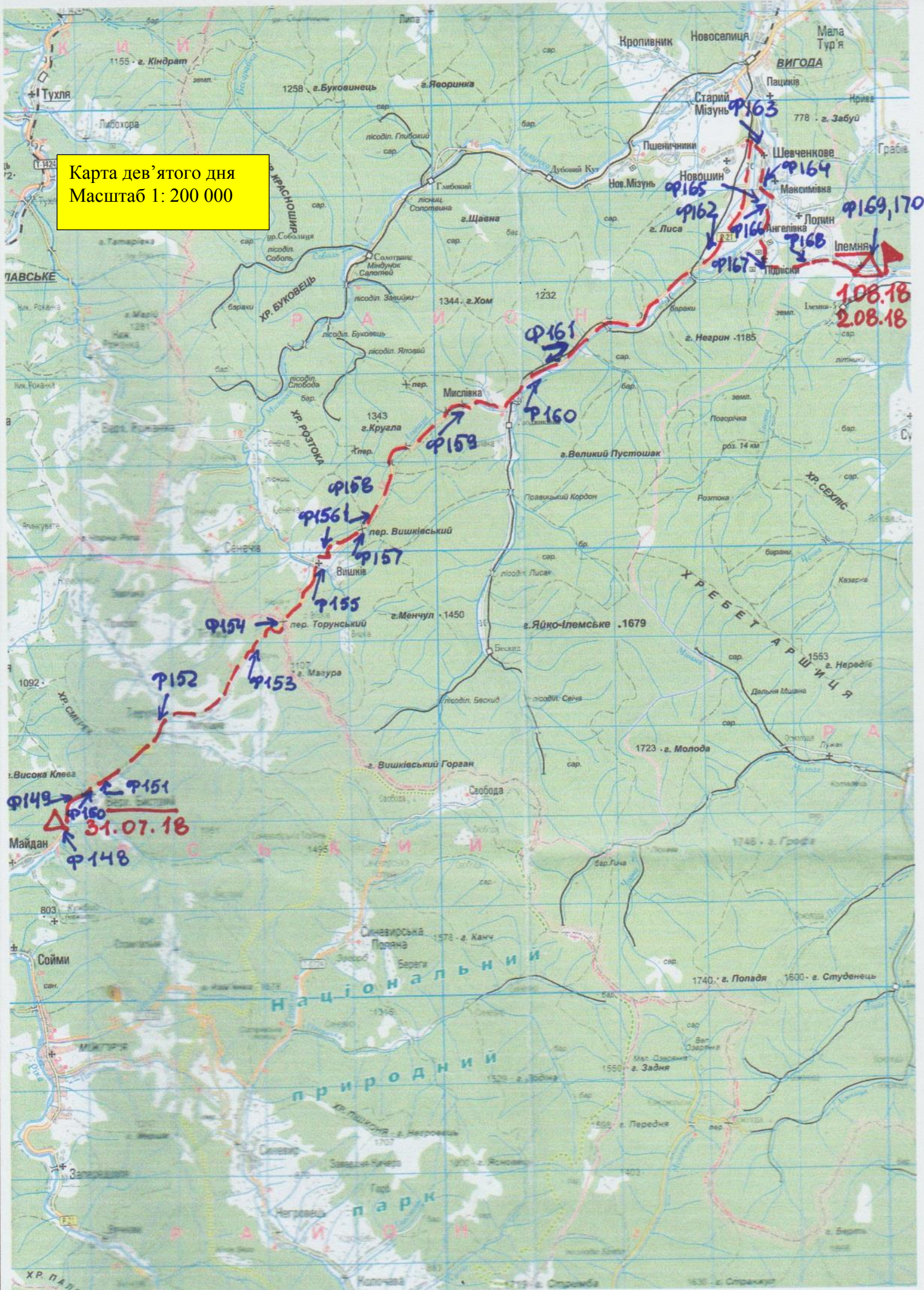


Фото 167. В'їжджаємо в с. Підліски



Фото 168. Переїжджаємо потічок за с. Підліски в напрямку с. Ілемня

Карта дев'ятого дня
Масштаб 1: 200 000



День десятий
2 серпня 2018 року
Село Ілемня, річка Ілемка
Рожнятівський район
Івано-Франківська область
Днювання

До сьогоднішньої днівки ми добре попрацювали, тому з відчуттям гідно виконаного завдання, можемо гарно відпочити. Тим більше всі умови для цього є: місце дуже гарне (фото 169,170), погода сприяє, річка неподалік, можна випрати речі та обмитися. А ще привітні місцеві жителі домашнім молоком і яблуками пригостили, дрова принесли.



Фото 169, 170. Місці для відпочинку «Нижній кут» у с. Ілемня

День одинадцятий
3 серпня 2018 року
с. Ілемня, р. Ілемка – водоспад Манявський
Пройдено 61 км
Набір висоти ≈ 845 м
Чистий ходовий час: 7 год.
Середня швидкість – 8,7 км/год.
Погодні умови: до обіду – ясно, з обіду - дощ
Грунтові дороги – 30 км
Дороги з твердим покриттям – 31 км
Вихід о 9 год. **Стали на ночівлю о 20.30 год.**



Продовжуємо подорож Рожнятівським районом Івано-Франківської області.

Від місця відпочинку «Нижній кут» вирушаємо о 9 годині (фото 171). Рухаємося в східному напрямку ґрунтовкою. Спочатку піднімаємося вгору, а потім спускаємося (фото 172) до мосту через р. Ілемка (фото 173). За річкою фотографуємося біля знаку с. Ілемня (534 м н. р. м.) (фото 174). Через 2,5 км в'їжджаємо крайньою вулицею ґрунтовкою (фото 175) в с. Луги і звертаємо наліво на Пн Сх асфальтовану дорогу до виїзду з села (фото 176). За 2 км потрапляємо в с. Спас (фото 177) і за 1 км повертаємо вправо на с. Погорілець (Сх). Через 1 км переїжджаємо мостом через р. Чечва і їдемо прямо вгору по камінню 2 км (фото 178). Зверху проїжджаємо нафтову качалку (фото 179), звертаємо наліво і ще за 2 км в'їжджаємо ґрунтовкою по пересіченій місцевості в с. Погорілець (454 м н. р. м.). Звертаємо знову вліво і піднімаємося вгору широкою ґрунтовкою (фото 180) краєм лісу, а потім лісом то вгору (найвища точка підйому – 565 м н. р. м.), то вниз (фото 181) 2 км. Згори вже видніється с. Іванівка (434 м н. р. м.) (фото 182). Спускаємося в село (фото 183) і за 1,5 км розпочинається поганої якості асфальтована дорога, а ще за 2 км виїжджаємо з с. Іванівка. Через 3,5 км на Пд Сх потрапляємо в с. Князівське (442 м н. р. м.) (фото 184). Продовжуємо рух на Пд, потім в Пд Сх напрямку асфальтом 4 км. Проминаємо с. Дуба (фото 185), с. Вільхівка (фото 186) і в'їжджаємо в смт. Перегінське (478 м н. р. м.) (фото 187). Їдемо 2 км вулицями селища і звертаємо вліво на Сх, перетинаємо мостом р. Лімниця (фото 188). Продовжуємо рух асфальтованою дорогою (фото 189) 2,5 км до с. Небилів. Повертаємо вправо (Пд) і через 1 км в'їжджаємо в с. Сливки (509 м н. р. м.). Їдемо ще 2 км до повороту вліво на Пд Сх.

31 км маршруту від Ілемні до Сливок ми подолали за 3 години ходового часу. Цей відрізок видався не дуже легким, бо довелося подолати багато кам'яної ґрунтовки. А ще хоч і не високі гори навколо, а для складності рельєфу вистачає.



Фото 171. Перед виходом на маршрут із стоянки «Нижній кут» у с. Ілемня



Фото 172. Рух вулицею с. Ілемня пересіченою місцевістю



Фото 173. Переїжджаємо міст через р. Ілемка



Фото 174. Біля знаку с. Ілемня



Фото 175. В'їжджаємо крайньою вулицею ґрунтовкою в с. Луги



Фото 176. Асфальтована дорога до виїзду з с. Луги



Фото 177. В'їжджаємо в с. Спас зі сторони с. Луги



Фото 178. Їдемо прямо вгору по камінню в напрямку с. Погорілець



Фото 179. Проїжджаємо нафтову качалку

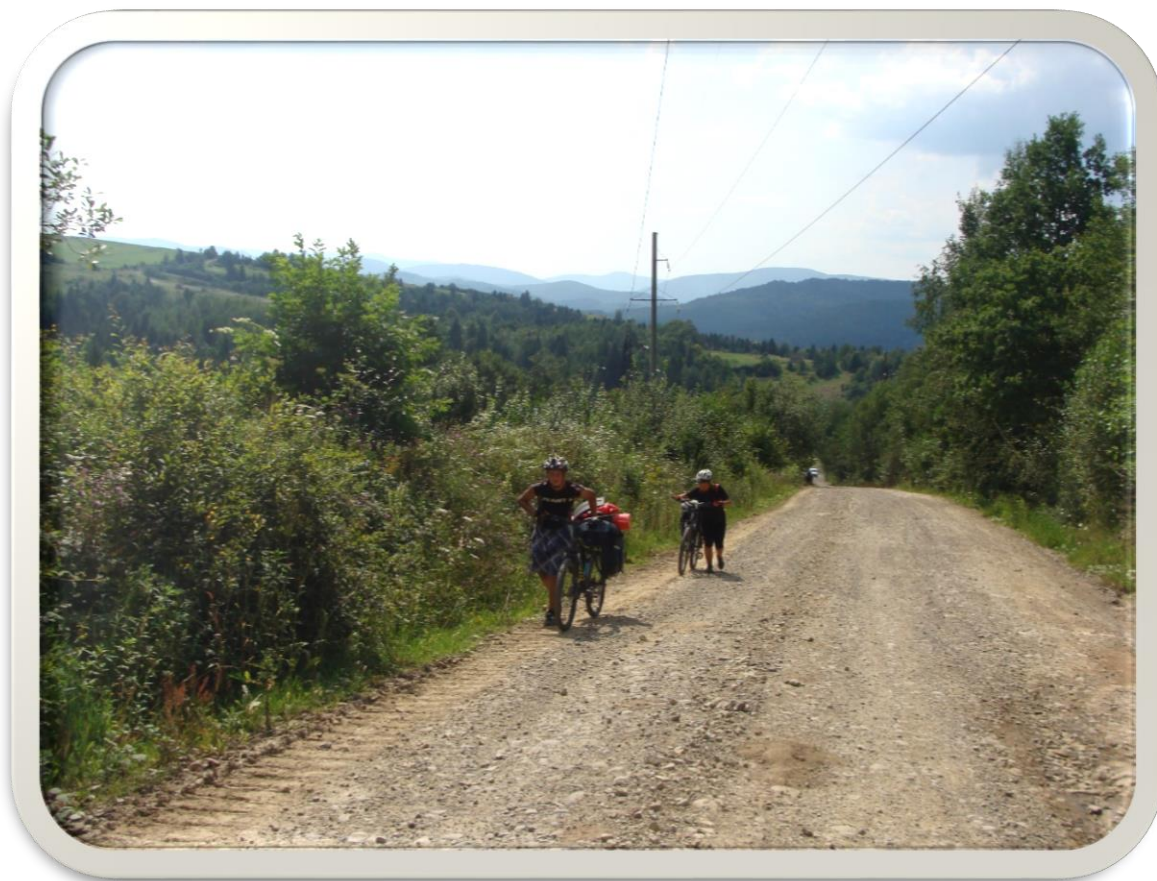


Фото 180. Піднімаємося вгору широкою ґрунтовкою до с. Іванівка

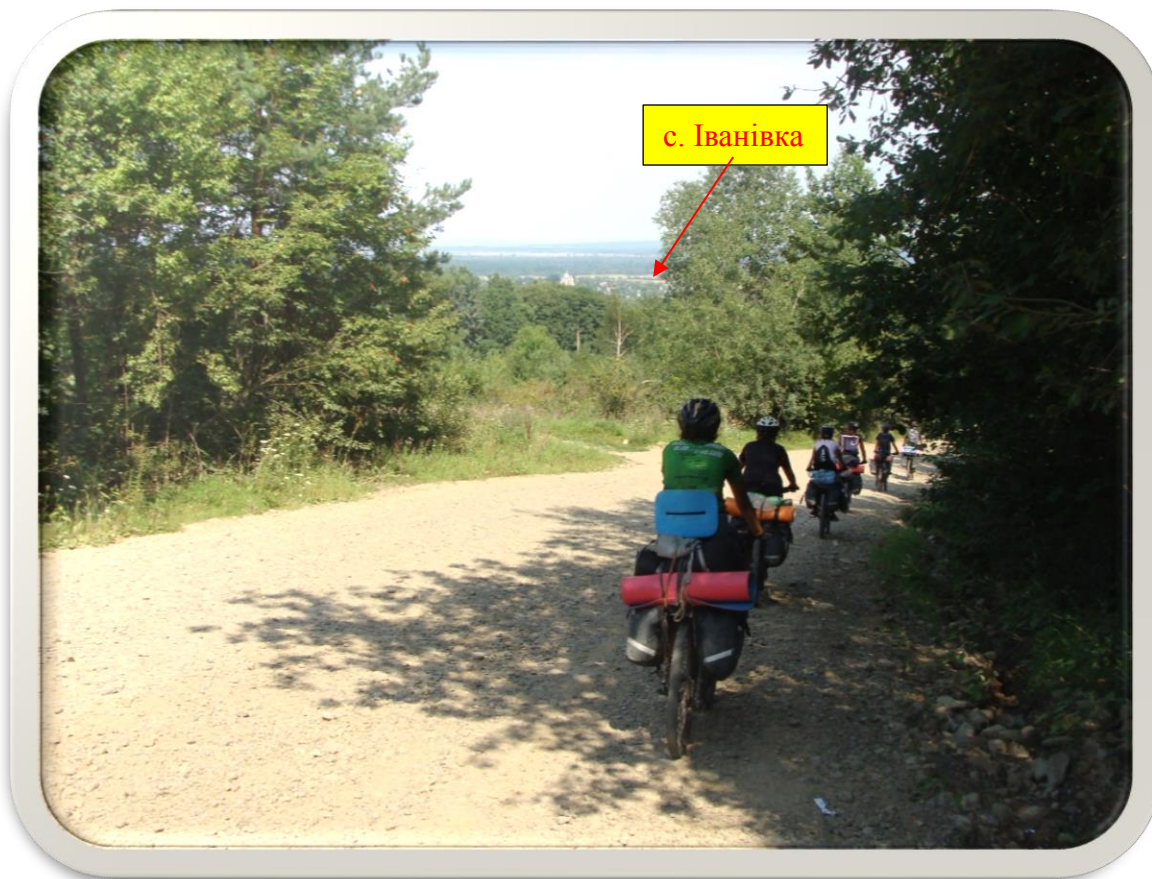


Фото 181. Їдемо лісом то вгору, то вниз

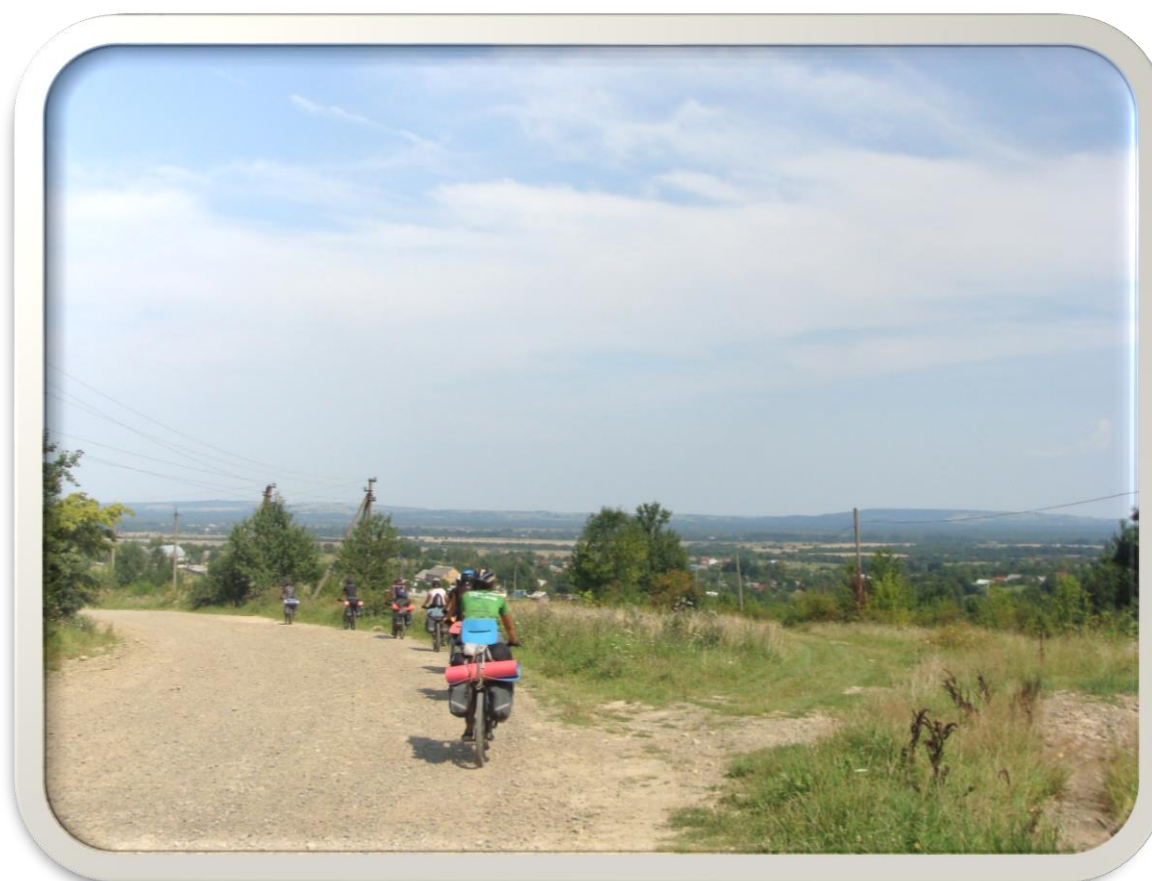


Фото 182. Згори видніється с. Іванівка



Фото 183. Біля автобусної зупинки у с. Іванівка



Фото 184. Біля стели на в'їзді в с. Князівське



Фото 185. Проминаємо с. Дуба



Фото 186. Їдемо трасою селом Вільхівка



Фото 187. На в'їзді в смт. Перегінське



Фото 188. Перетинаємо мостом р. Лімниця



Фото 189. Асфальтована дорога до с. Небилів

Потрапляємо до Богородчанського району Івано-Франківської області.

Розпочалася ґрунтовка лугом (фото 190), через 3 км долаємо 1 км зтяжного підйому (фото 191) (650 м н. р. м.) і 1 км спуску до с. Луквиця. В'їжджаємо в село, їдемо 3 км. В основному на підйом (фото 192) і тільки останній кілометр - спуск до зупинки в с. Луквиця (603 м н. р. м.) (фото 193).

Їдемо ґрунтовкою (фото 194) на Пд Сх 2 км до виїзду з Луквиці. Між селами невеликий спуск розбитим асфальтом і знову дорога поступово прямує вгору (637 м н. р. м.). Напрямок не міняємо. І вже за 2 км розпочинається с. Богрівка (630 м н. р. м.) (фото 195). Від початку села знову спускаємо вниз, перед виїздом піднімаємося вгору. За 3,5 км спускаємося геть розбитим асфальтом (фото 196) до центру с. Яблунка (509 м н. р. м.). Переїжджаємо мостом р. Бистриця Солотвинська (фото 197) і знову їдемо на Пд Сх не кращою асфальтованою дорогою вгору (фото 198) (524 м н. р. м.) 1,5 км, далі - поступовий спуск до с. Кричка (510 м. н. р. м.) (фото 199). На сімнадцять кілометрів від с. Сливки до с. Кричка ми витратили 2 год. ходового часу.

До цього часу погода до нас відносилася поблажливо: то сонечко, то захмарить, але дощу не було. Та на жаль не вдалося по сухенькому дійти до водоспаду. Спочатку ледь чутно загриміло, а потім нас накрив такий ливень, під час якого ми вимушені були чекати на місці, бо рухатися під стовпом води було б нерозумно. Та за півгодини дощ зменшився і ми рушили далі.

Селом Кричка знову піднімаємося вгору 1,5 км на висоту 623 м н. р. м. (30 хв.). На горі звертаємо вліво і їдемо ґрунтовкою (фото 200) 3 км навіпростець через пагорб до крайньої вулиці с. Манява (516 м н. р. м.) (фото 201), дорога після дощу мокра і слизька (фото 202). Повертаємо на Пд Зх і іншою вулицею їдемо до водоспаду (фото 203). Води дощ налив багато (фото 204).

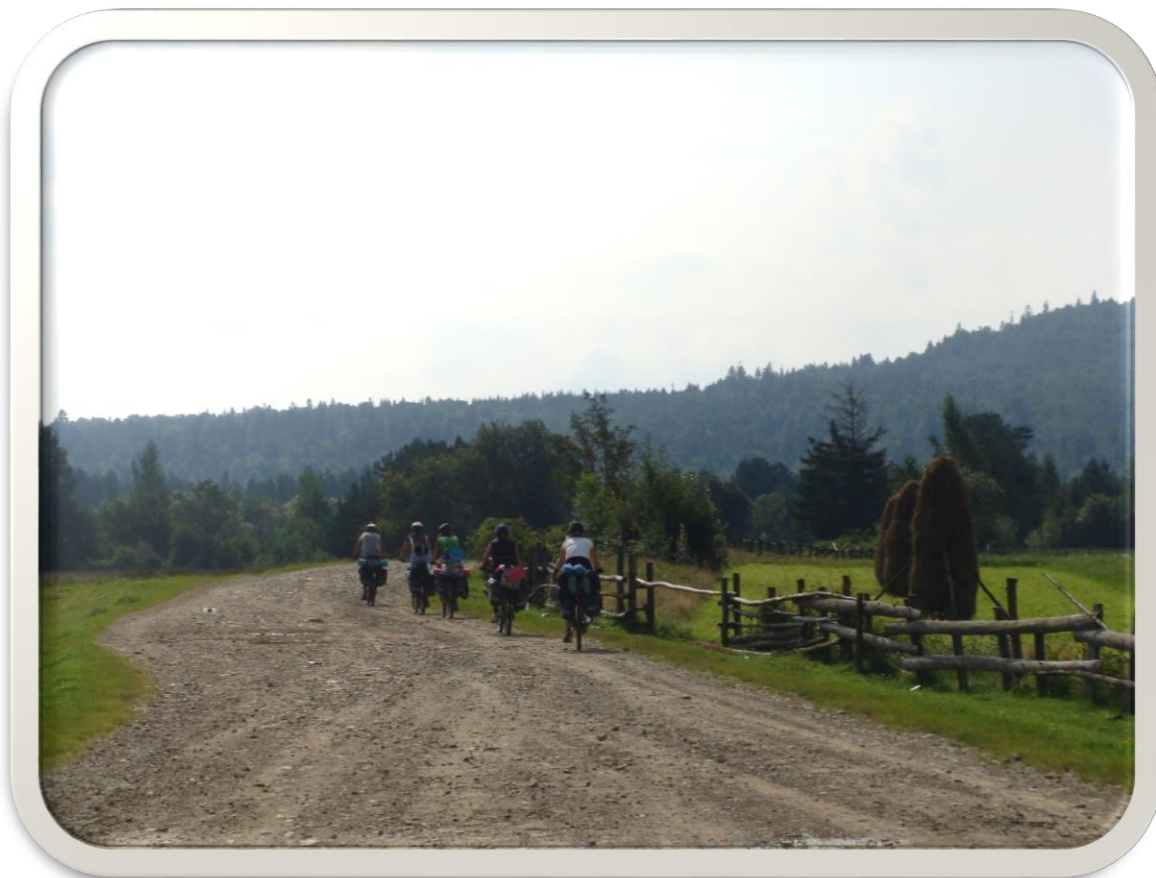


Фото 190. Розпочалася ґрунтовка лугом за с. Сливки

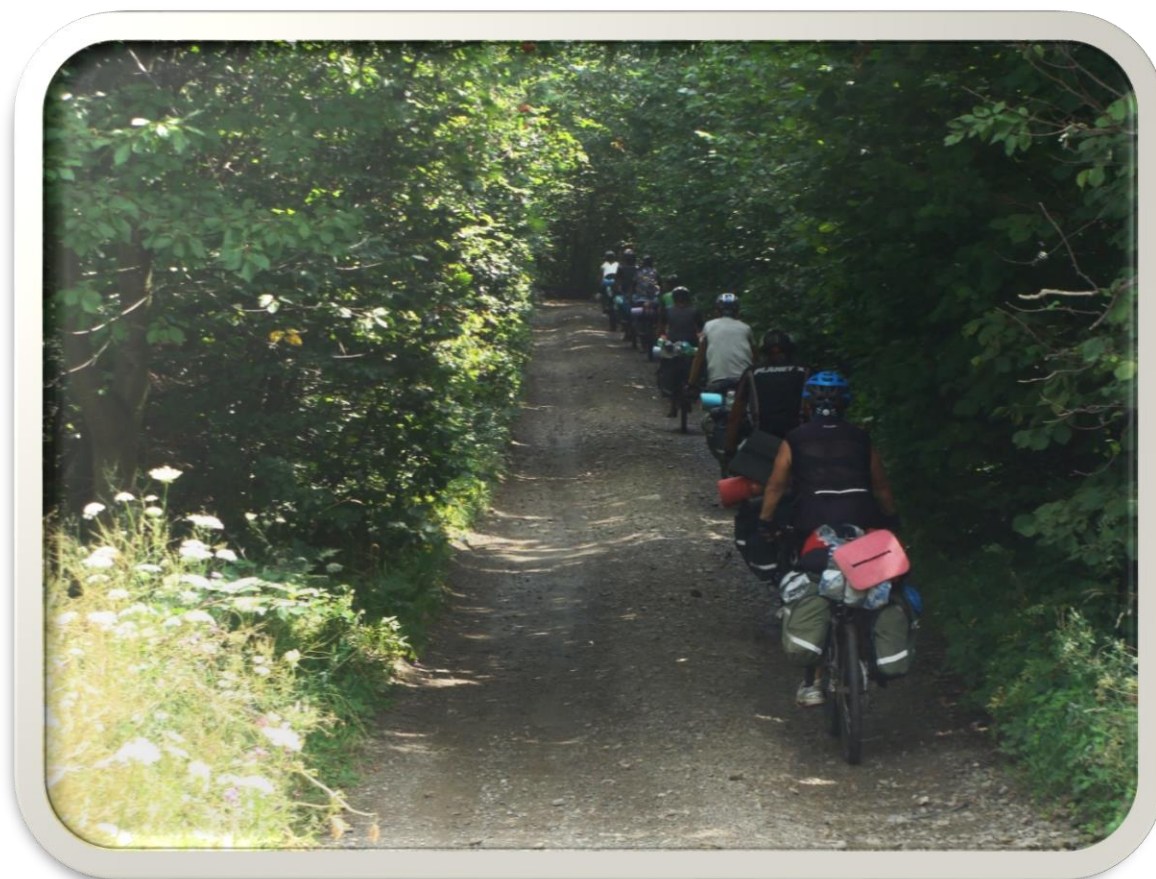


Фото 191. Долаємо затяжний підйом між селами Сливки та Луквиця



Фото 192. Підйом в с. Луквиця



Фото 193. Автобусна зупинка у с. Луквиця



Фото 194. Грунтовка на гору з с. Луквиця до с. Богрівка



Фото 195. Проминаємо с. Богрівка

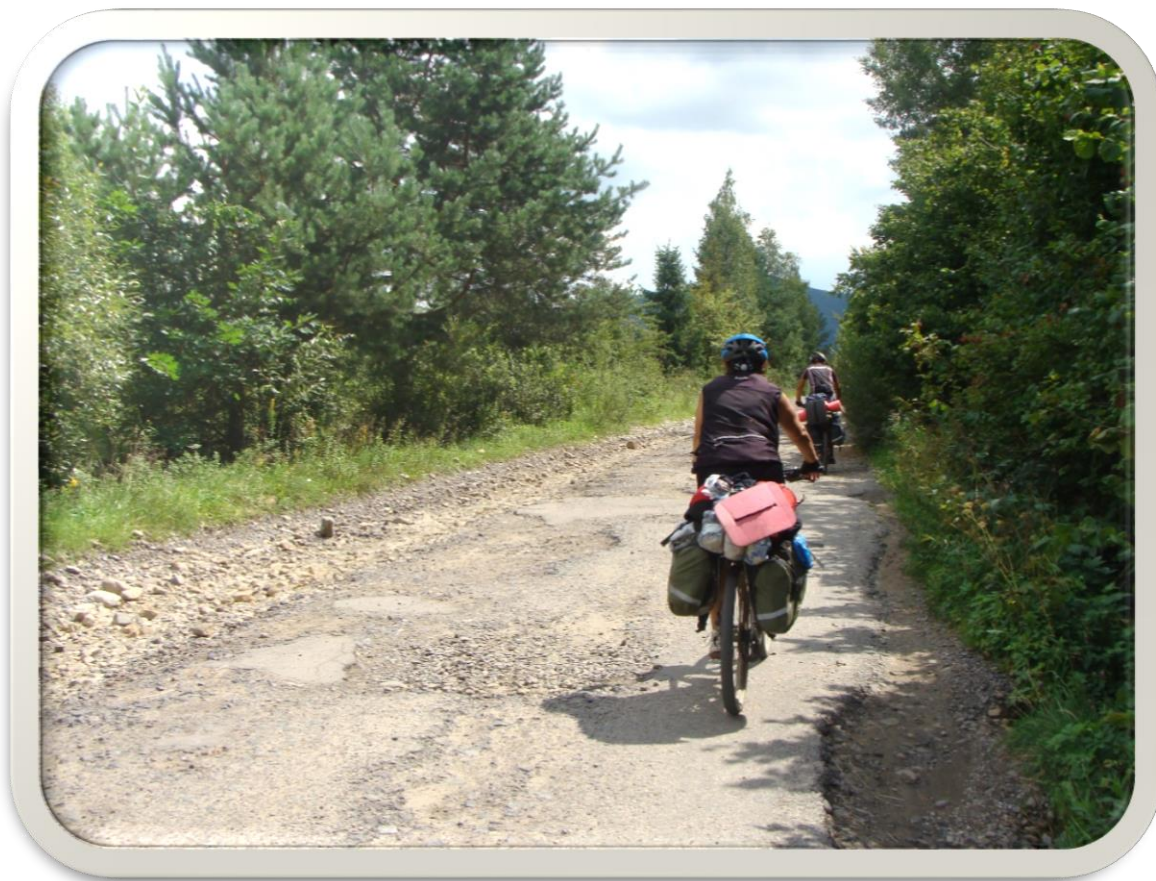


Фото 196. Їдемо розбитим асфальтом від Богрівки до центру с. Яблунька



Фото 197. Міст через р. Бистриця Солотвинська



Фото 198. Зруйнована асфальтована дорога вгору з Яблуньки до с. Кричка



Фото 199. Поступовий спуск в с. Кричка



Фото 200. Їдемо ґрунтовкою навростець від с. Кричка до с. Манява



Фото 201. В'їжджаємо крайньою вулицею в с. Манява



Фото 202. Грунтова дорога Манявою мокра і слизька



Фото 203. Найближча вулиця с. Манява до водоспадом



Фото 204. Дорога з Маняви до водоспаду після дощу

Поступово піднімаємося вгору, місцями ведемо велосипеди, є рівні ділянки, якими їдемо. Так Манявою ми подолали 5 км ґрунтовки і затратили, аж 1 годину.

За селом сім разів переїжджаємо річку Манявка (фото 205), від великої кількості дощів вона збільшилася втричі (фото 206), а в одному місці навіть пішла дорогою (фото 207). Проїжджаємо і вільні від річки ділянки шляху (фото 208). За 3 км від с. Манява зупиняємося перед розвилкою: підйомом вліво та каньйоном р. Манявка вправо.

Залишаємо речі і йдемо фотографуватися біля найбільшого водоспаду Карпат – Манявського (714 м н. р. м.) (фото 209). Велосипедами під'їхати до нього неможливо, бо долина річки Манявка перед водоспадом протяжністю 200 м має форму каньйону з висотою стін до 20 м. А дно річки – це великі кам'яні брили та пороги поміж яких тече вода.

Після огляду водоспаду ми 500 м рухаємося вгору крутим підйомом. Велосипеди вимушені штовхати вдвох, бо після дощу каміння, яким вкрита дорога, слизьке і по одному дуже важко підніматися. Вгорі на розвилці звертаємо вправо до рекреаційного місця «Манявський водоспад» де встановлені альтанки.

Йдемо облаштовувати білуак о 20.30. Дощ не полишає нас у спокої: то вщухне, то знову пуститься. Швиденько встановлюємо намети. Добре, що бесідки на облаштованому місці є, та і мангал під навісом (фото 210). Тому готуємо їжу, вечеряємо і йдемо відпочивати, бо наступний день розпочинається з зтяжного підйому.



Фото 205. Переїжджаємо р. Манявка



Фото 206. Черговий переїзд р. Манявка

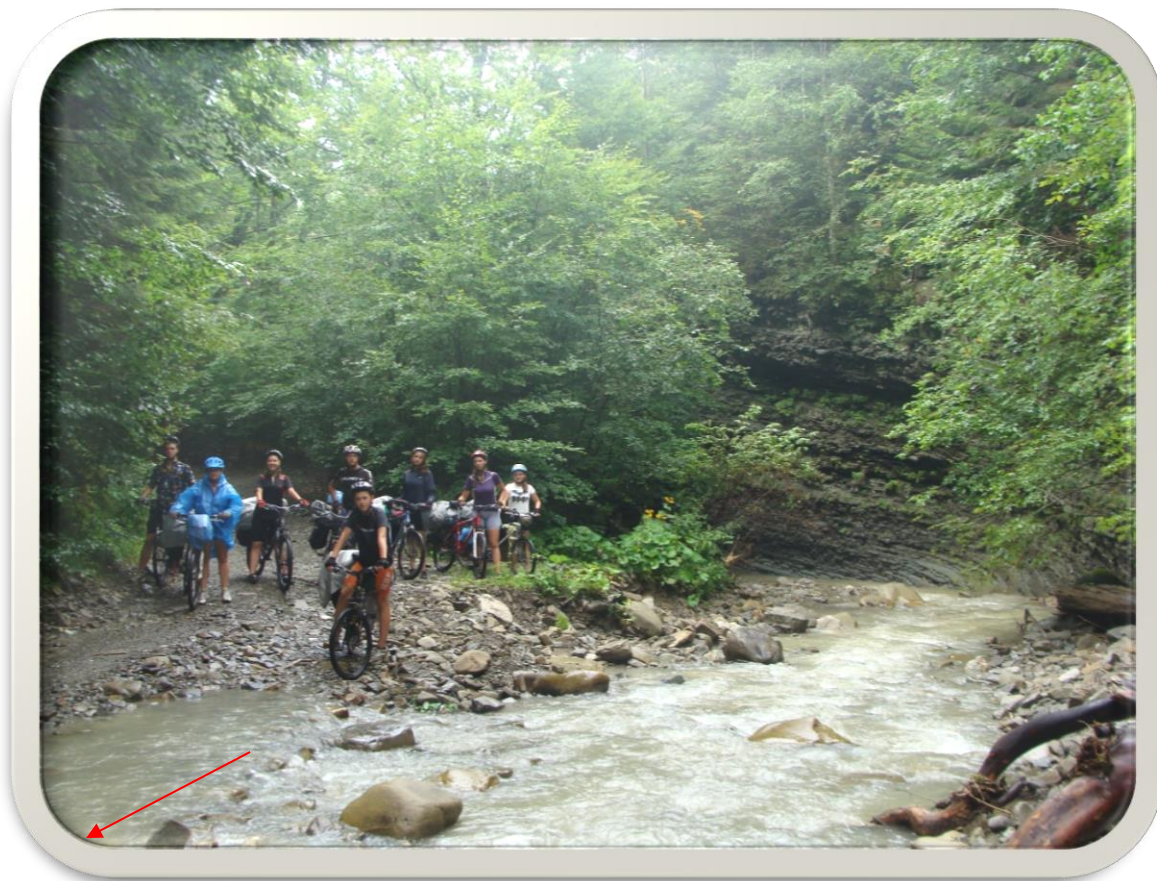


Фото 207. Річка Манявка пішла дорогою



Фото 208. Ґрунтова дорога до водоспаду

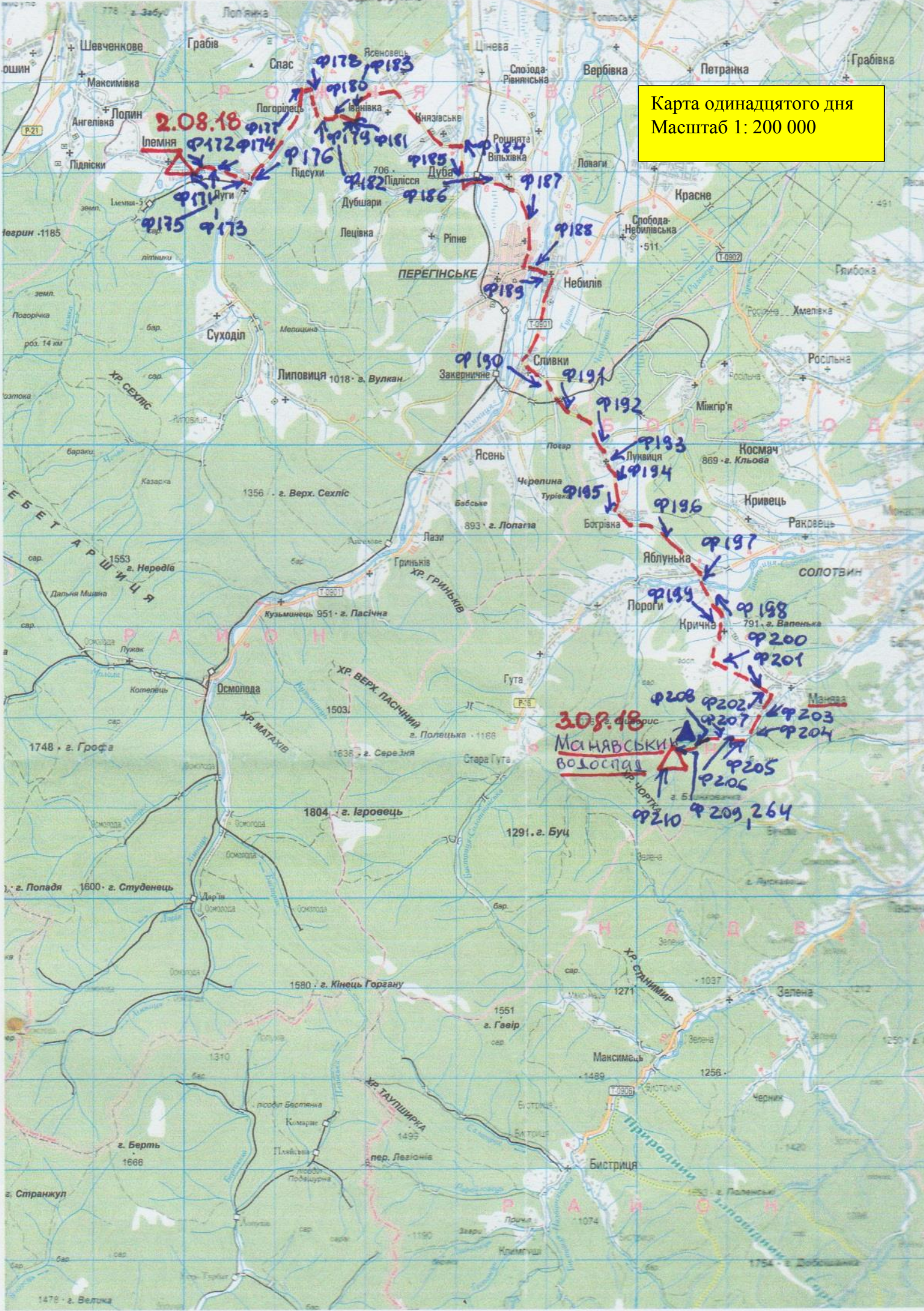


Фото 209. Біля водоспаду Манявський

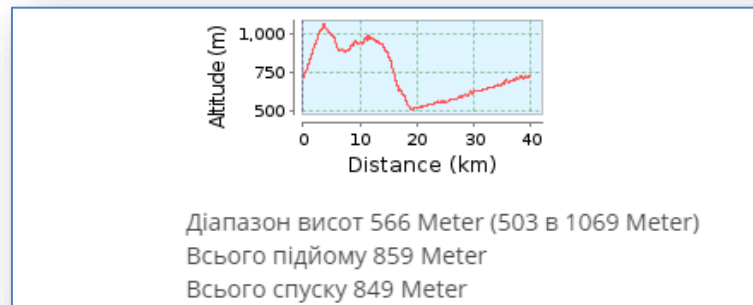


Фото 210. Білуак в рекреаційному місці «Манявський водоспад»

Карта одинадцятого дня
Масштаб 1: 200 000



День дванадцятий
4 серпня 2018 року
Манявський водоспад – с. Бистриця
Пройдено 45 км
Набір висоти ≈ 859 м
Чистий ходовий час: 4 год. 30 хв.
Середня швидкість – 10 км/год.
Погодні умови: ясно
Грунтові дороги – 20 км
Дороги з твердим покриттям – 25 км
Вихід о 10 год.
Стали на ночівлю о 20 год.



Вирушаємо на маршрут о 10 годині. Фотографуємося біля рекреаційного місця «Манявський водоспад» (фото 211).

Розпочинаємо денний перехід з затишного (фото 212), доволі стрімкого, підйому протяжністю 4 км ґрунтовкою (фото 213). Дорогою проходимо біля джерельця з смачною водою. І ось долаємо найвищу точку підйому - 1070 м н. р. м. (фото 214). До цієї точки від водоспаду ми вже набрали 355 м і витратили 1 годину ходового часу.

В наступні 8 км шляху (50 хв. ходового часу) спуски (фото 215) по чергові змінюються маленькими підйомами. Обабіч дороги все вкрито ожиною, тому раз-по-раз зупиняємося поласувати нею. І ось ми виходимо на полонину Монастирецька. З цього місця відкривається гарний краєвид, зліва видно с. Манява (фото 216), а попереду м. Надвірна.

Характеризуючи наступні 8 км до с. Пасічна, важливо відмітити, що пролягають вони спочатку ґрунтовою дорогою хребтом (фото 217) з плавними підйомами (найвища точка - (983 м н. р. м.) та спусками, а потім продовжуються крутим та протяжним спуском ґрунтовкою (фото 218). Місцями дорога розмита і вкрита великим камінням, тому велосипеди вимушені вести пішки. Спускаємося в село. На проходження цього відрізка витрачаємо ще 1 годину часу.

До кінцевої точки денного переходу – с. Бистриця нам потрібно подолати 25 км. Шлях цей пролягає долиною р. Бистриця Надвірнянська.

Переїжджаємо мостом р. Бистриця Надвірнянська, звертаємо вправо на Пд Зх і продовжуємо рух асфальтованою дорогою (фото 219) повз кар'єр, переїжджаємо мостом потічок на виїзді з с. Пасічна (519 м н. р. м.) (фото 220). Асфальтована дорога не дуже гарної якості. Весь відрізок шляху до с. Бистриця поступово йде на підйом (фото 221).



Фото 211. Біля рекреаційного місця «Манявський водоспад»

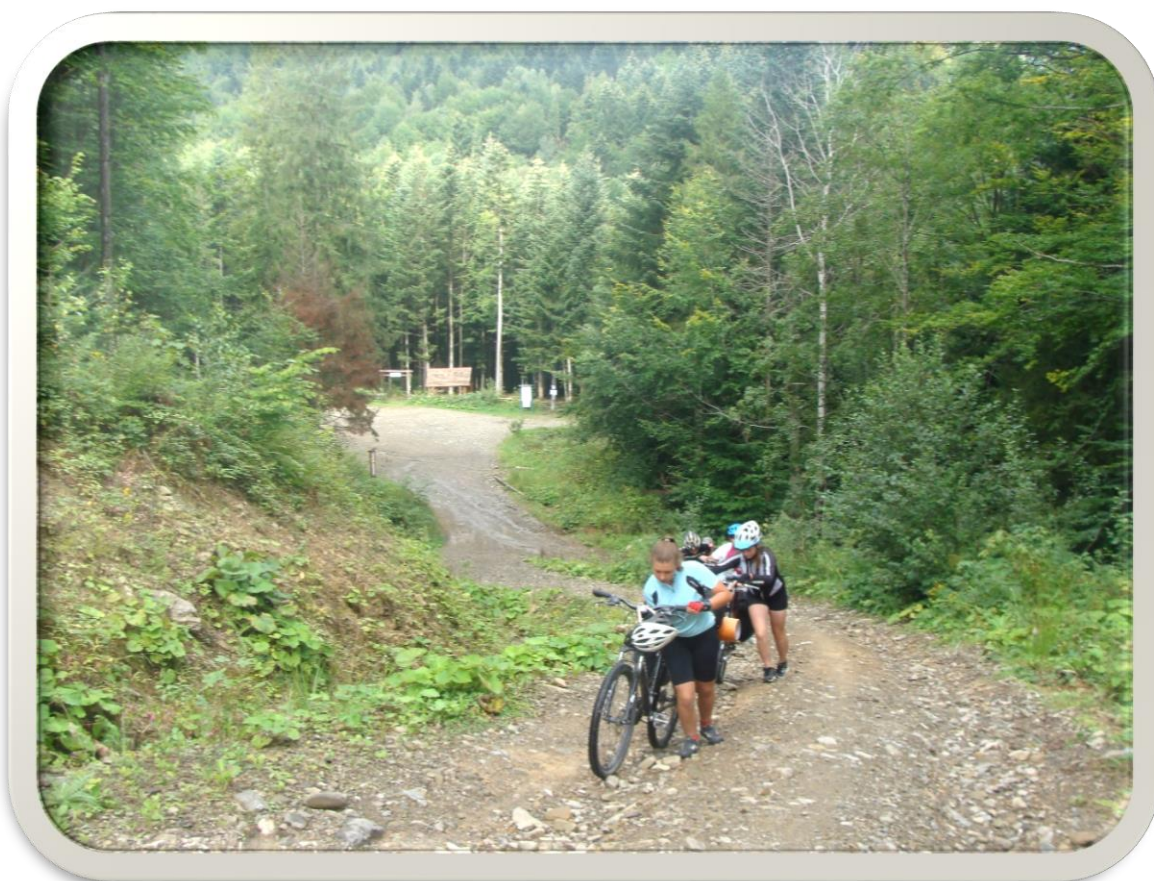


Фото 212. Затяжний підйом від стоянки біля водоспаду



Фото 213. Продовжується підйом ґрунтовкою від Манявського водоспаду



Фото 214. Найвища точка підйому - 1070 м н. р. м.



Фото 215. Ділянка підйому змінюється маленькими спусками



Фото 216. Краєвид зверху на с. Манява



Фото 217. Грунтова дорога хребтом



Фото 218. Протяжний спуск ґрунтовкою до с. Пасічна з хребта



Фото 219. Рухаємося асфальтованою дорогою через с. Пасічна

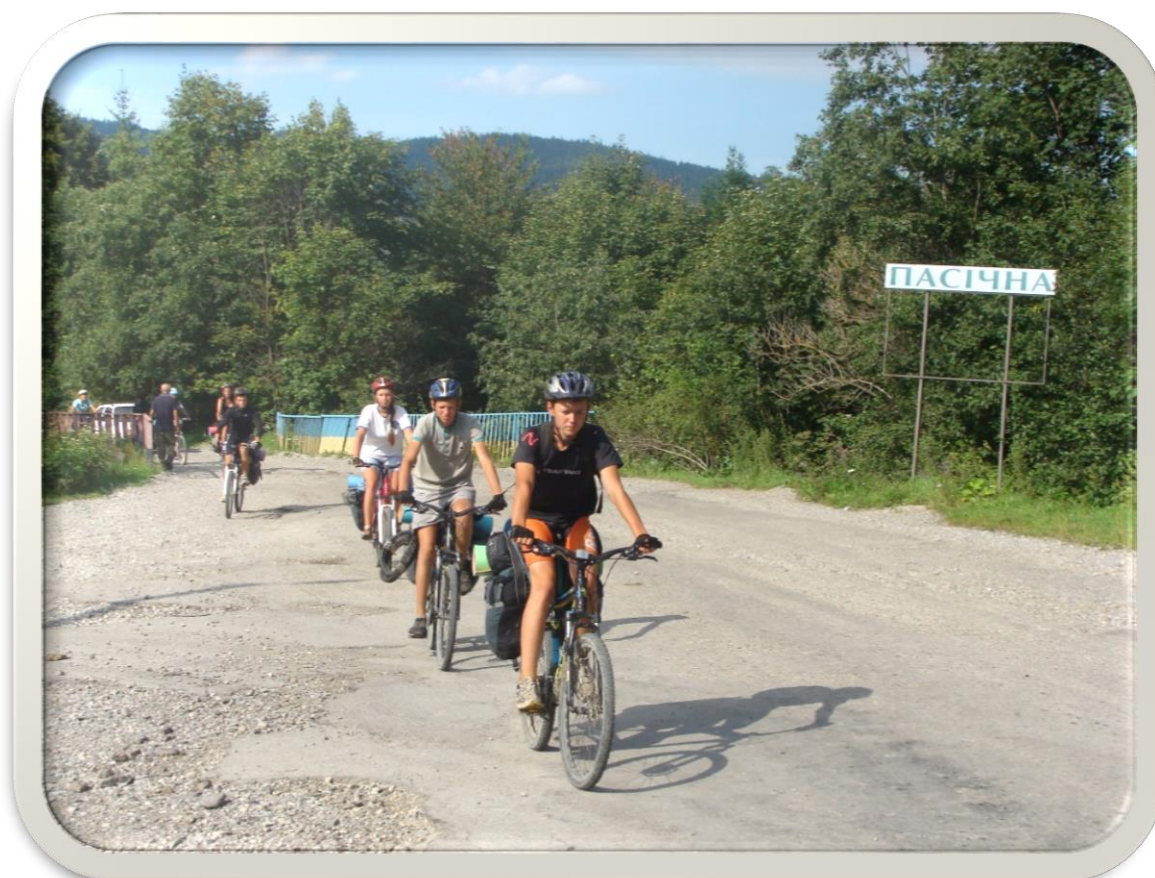


Фото 220. Переїжджаємо мостом потічок на виїзді з с. Пасічна

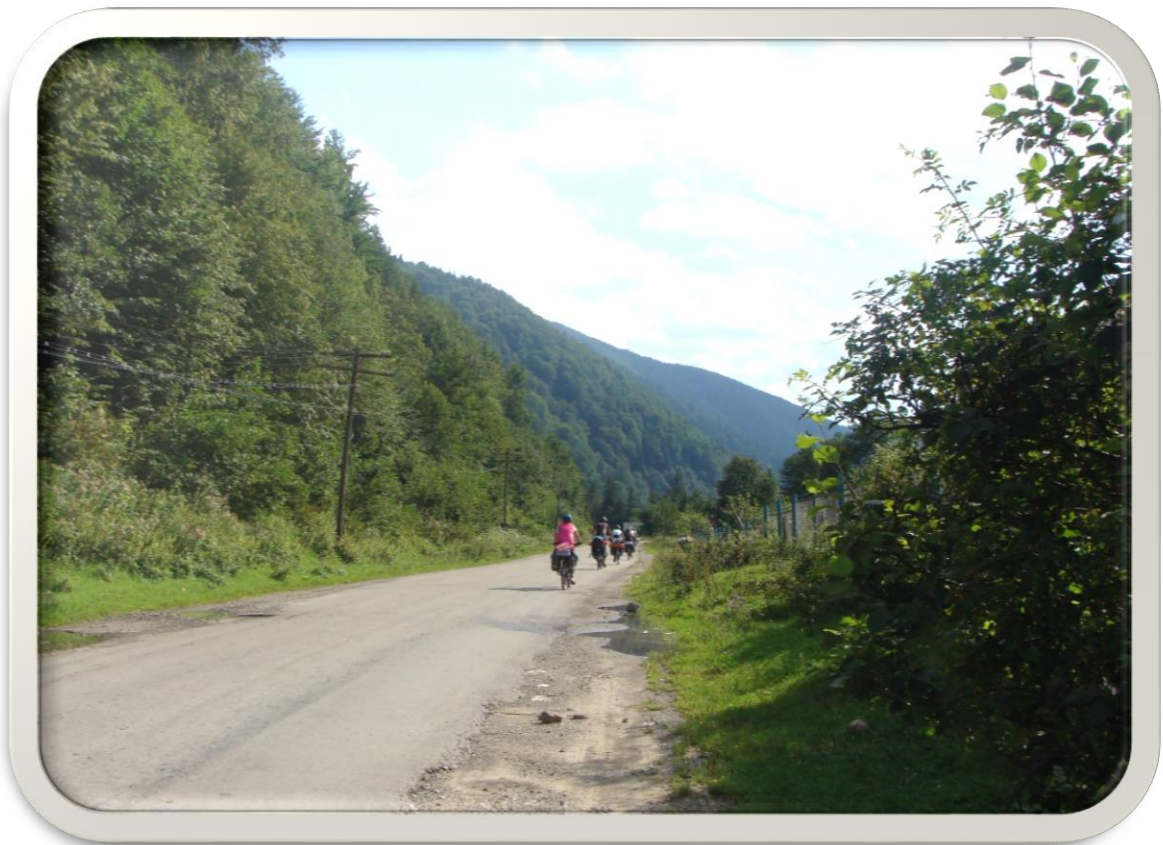


Фото 221. Дорога до с. Бистриця поступово йде на підйом

Через чотири кілометри в'їжджаємо в с. Зелена (596 м н. р. м.) (фото 222), їдемо вулицями села (фото 223) майже зовсім зруйнованим асфальтом.



Фото 222. В'їжджаємо в с. Зелена зі сторони с. Пасічна



Фото 223. Їдемо вулицями с. Зелена майже зовсім зруйнованим асфальтом

Не краща дорога і потому між селами, та і в с. Максимець (фото 224). За 1 год. 40 хв. ходового часу від с. Пасічна прибуваємо в с. Бистриця (736 м н. р. м.) (фото 225). Проїжджаємо ще селом до облаштованої стоянки на березі річки.



Фото 224. Жахлива дорога в с. Максимець



Фото 225. На околиці с. Бистриця

З'їжджаємо з дороги на галявину біля річки о 20 годині (фото 226). Тут є стіл з навісом, рівне місце для наметів, поряд джерело з смачною водою, дров вдосталь.



Фото 226. Бівуак на галявині біля р. Бистриця

Манявський
водоспад
3.08.18

Карта дванадцятого дня
Масштаб 1: 200 000



День тринадцятий
5 серпня 2018 року
с. Бистриця – м. Яремче
Пройдено 62 км
Набір висоти ≈ 1087 м
Чистий ходовий час: 6 год. 40 хв.
Середня швидкість – 9,4 км/год.
Погодні умови: ясно, перемінна хмарність
Грунтові дороги – 22 км
Дороги з твердим покриттям – 40 км
Вихід о 7 год 30 хв. Завершили маршрут о 16 год. 30 хв.



Останній день маршруту розпочинається ясною погодою. Це дуже добре, бо попереду найскладніший денний перехід. Сьогодні ми повинні подолати один з найважчих підйомів.

Виходимо на маршрут о 7 год. 30 хв. (фото 227). Їдемо 2 км (10 хв.) на Пд Зх вулицею с. Бистриця (736 м н. р. м.) (фото 228) дорогою з зруйнованим твердим покриттям.

В центрі села ми вирішили дізнатися у місцевих яка дорога краща: чи вздовж річки, чи - хребтом. Вони були взагалі дуже здивовані, що ми з велосипедами хочемо підніматися. Бо і перший і другий маршрути важко прохідні. Зазвичай тут піднімаються тільки пішохідні групи. Нічого нового вони нам не відкрили, ми були готові до важкого підйому. Бо знали, що розташована Бистриця між гірськими масивами і з неї є тільки одна гарна дорога, та, якою ми приїхали з Зеленої. А в інші сторони можна добратися тільки через гори. Саме такий шлях вибрали і ми.

Та як сказали місцеві, хіба-що два тижні за все літо в Карпатах не було дощу. Зрозуміло, що всі дороги дуже грязькі та розкислі. А від с. Бистриця до гірськолижного курорту Буковель є два шляхи, одним з яких ми і хотіли підніматися. Перша вздовж р. Довжинець. Але за словами місцевих до перевалу, звідки й тече ця річка, дорога дуже погана, геть розмокла і майже не проїзна. Інша дорога через гірський хребет - але вона також грязька та розбита грузовиками, якими возять ліс і навряд, якийсь інший транспорт взагалі по ній може проїхати. Тому перед нами постав важкий вибір і порадившись ми вирішили таки підніматися на хребет. Бо велосипедами можна проїхати майже скрізь, або в крайньому випадку їх перетягти, а ще, мали надію, що хоча б на відкритому просторі не буде грязюки. Так і сталося.



Фото 227. Перед виходом на галявині біля р. Бистриця

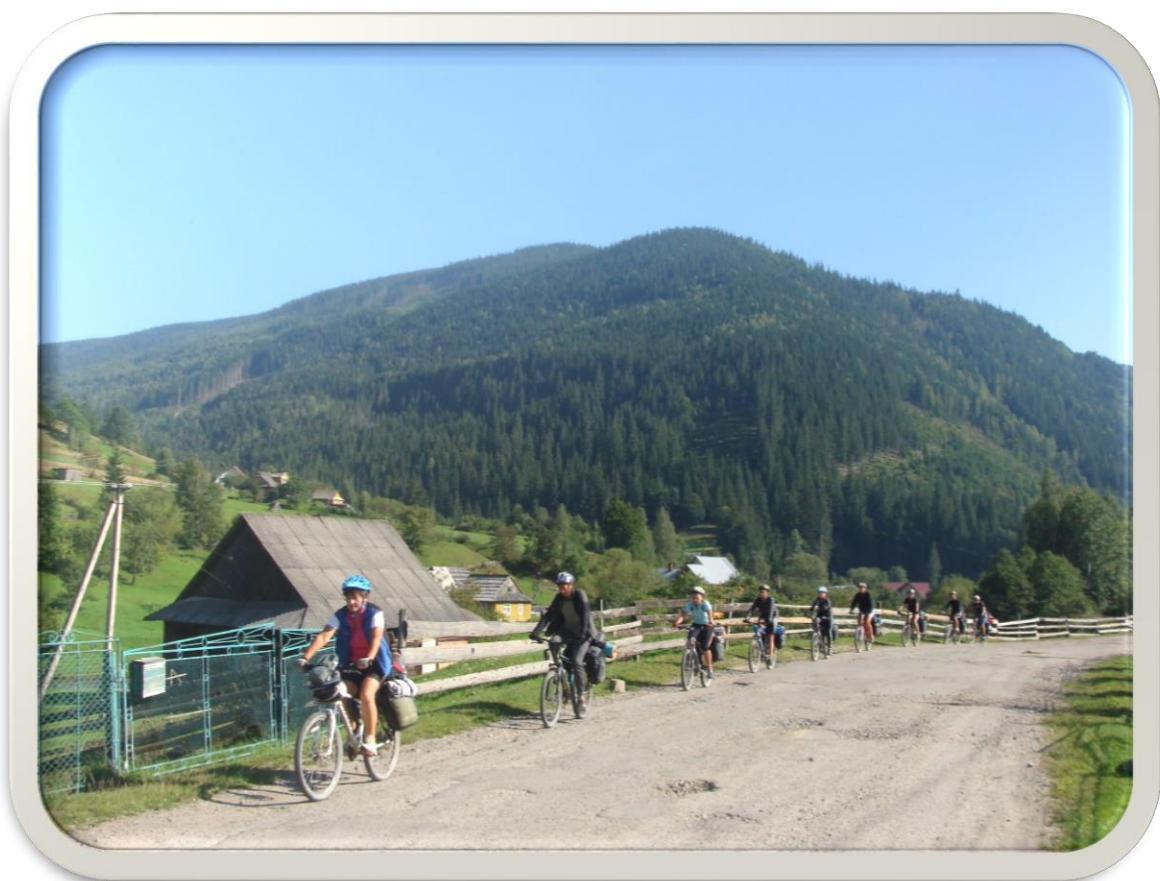


Фото 228. Розбита асфальтова дорога с. Бистриця

Від центру села звертаємо вліво на Пд Сх і їдемо далі ґрунтовкою 4 км (20 хв.) і за крайньою хатою звертаємо вправо на маркований біло-червоний маршрут. Перебираємося по колодах через р. Довжинець (фото 229).

Характеризуючи наступні 4 км підйому до гори Плоска (1355 м н. р. м.), важливо відмітити, що пролягає він ґрунтовкою (фото 230), яка дуже грязька (фото 231), розмита дощем (фото 232) та розбита вантажівками (фото 233, 234). Є ділянки де приходить ся штовхати велосипеди вдвох (фото 235). Найбільш складною - виявилася остання, протяжністю п'ятсот метрів, після розходження маркованих маршрутів. Наш вліво розмитою дорогою з камінням (фото 236) видався неймовірно важкий, бо дуже стрімкий (фото 237). Ми подолали цей відрізок за 1,5 години.

Єдиний гарний момент, під час підйому ми знайшли білі гриби (фото 238).

Виходимо до гори Плоска. Стежка вліво, якою нам продовжувати шлях, майже повністю заросла (фото 239). Їдемо нею 1,5 км і виходимо на полонину Плоска з неймовірними краєвидами (фото 240). Далі ще за 1,5 км підйому-спуску-підйому (фото 241) в'їжджаємо в ліс. Тут знову почалась дуже розмита дорога, нею піднімаємося вгору, потім спускаємося вниз і знову піднімаємося.

Так через 2,5 км потрапляємо на полонину Довга (1371 м н. р. м.) (фото 242). Зліва у лісі можна набрати смачної води у потічку. Відстань між полонинами Плоска та Довга ми пройшли за 1 год. 40 хв.



Фото 229. Переходимо р. Довжинець по колодах



Фото 230. Підйом ґрунтовкою від с. Бистриця на гірський хребет



Фото 231. Дорога на хребет дуже грязька



Фото 232. Розмита дощем ґрунтовка



Фото 233. Дорога геть розбита вантажівками



Фото 234. Дорога геть розбита вантажівками



Фото 235. Місцями приходиться штовхати велосипеди вдвох



Фото 236. Дорога вкрита камінням



Фото 237. Стрімкий підйом вгору



Фото 238. Білі гриби знайшли під час підйому



Фото 239. Стежка біля гори Плоска майже повністю заросла



Фото 240. Навколо неймовірний краєвид на Горгани



Фото 241. Підйом вгору між полонинами Плоска та Довга



Фото 242. На полонині Довга

Від полонини Довга шлях пролягає і надалі хребтом (фото 243, 244) 4 км до верхньої станції витягу № 12 (1361 м н. р. м.) гірськолижного курорту Буковель: то піднімаємося вгору, то спускаємося вниз (фото 245). Попереду вже бачимо будівлі вгорі, тож залишається фінальна ділянка підйому (фото 246). І ось вже за 25 хв. фотографуємося біля витягу (фото 247). Спускаємося лижними трасами (фото 248) 4,5 км (15 хв.) до асфальтової дороги Верхньої резиденції Буковелю. Беремо напрямок спочатку на с. Поляниця, а потім на трасу Н 09. За 11 км (30 хв.) гарним шляхом із новим покриттям потрапляємо на трасу в с. Яблуниця (758 м н. р. м.) (фото 249).

Наступні 27 км маршруту пролягають трасою Н 09 з новим дорожнім покриттям (фото 250) в Пн Сх напрямку. Після підйомів по суцільному бездоріжжю, це як подарунок. Ноги нарешті згадали, як це гарно просто по рівному крутити педалі і отримувати від цього задоволення.

Проминаємо с. Татарів (680 м н. р. м.) (фото 251) і їдемо далі дорогою, до якої впритул підходять пагорби вкриті смереками (фото 252). Весь шлях пролягає вздовж р. Прут. І ось вже за 1 год. 20 хв. фотографуємося біля в'їзду в м. Яремче (525 м н. р. м.) (фото 253). За 30 хв. центральною вулицею Яремче прибуваємо на залізничний вокзал (фото 254) о 16 год.30 хв.

Маршрут пройдено без змін та відхилень від запланованого. Похід завершено!



Фото 243, 244. Дорога гірським хребтом

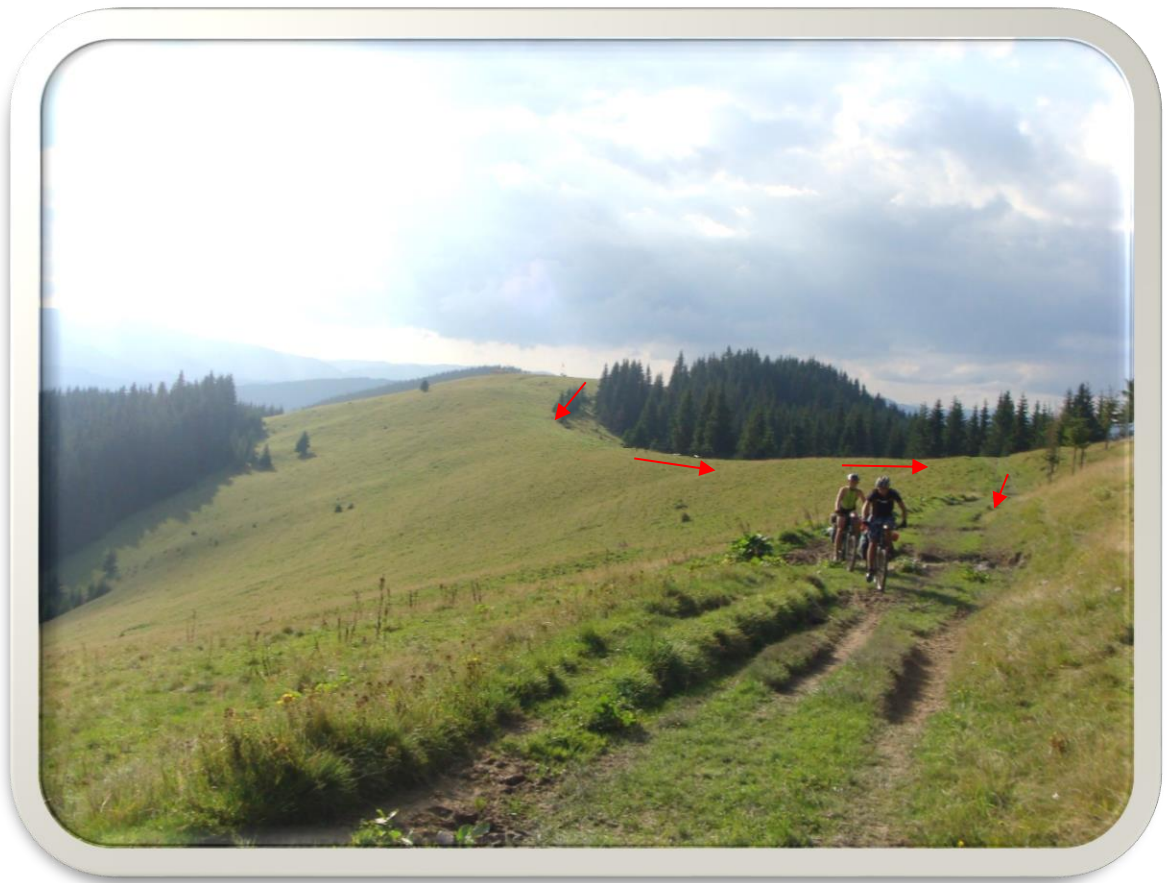


Фото 245. Дорога хребтом то вгору, то вниз

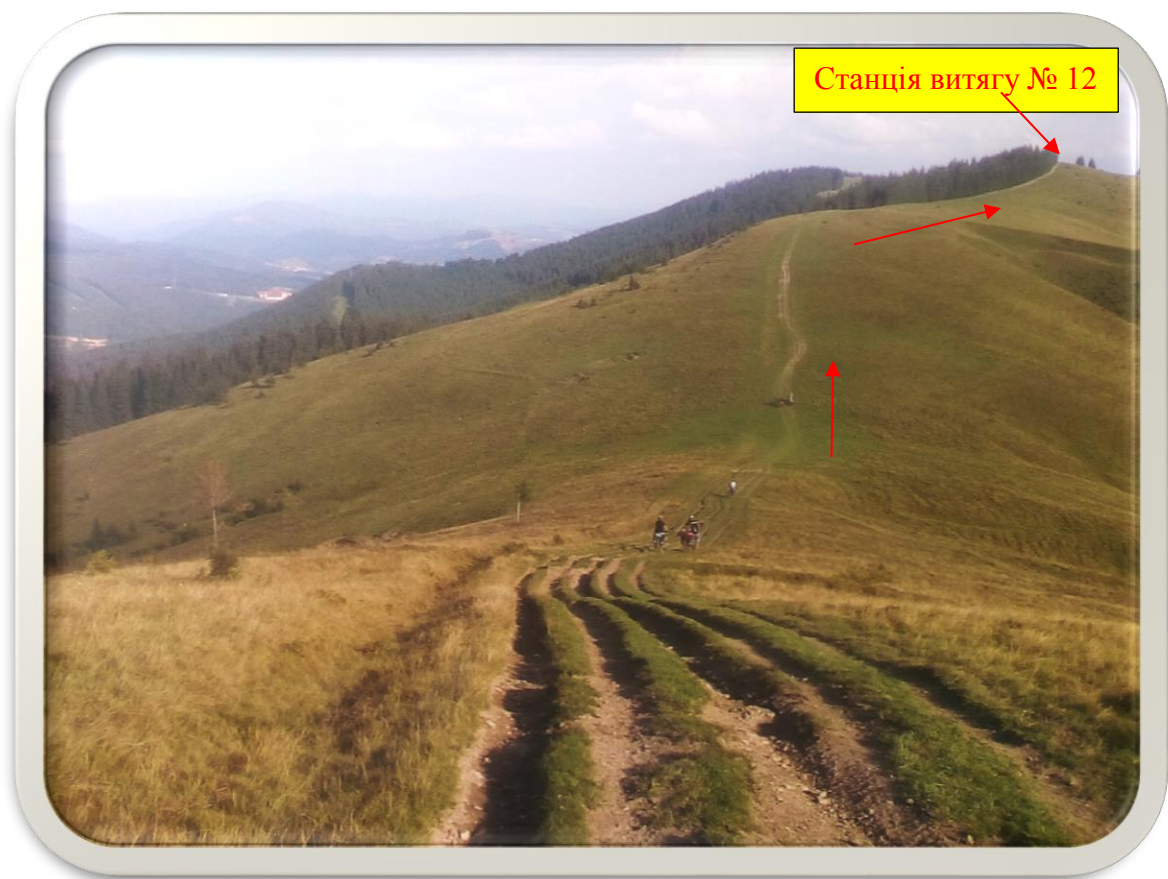


Фото 246. Фінальна ділянка підйому



Фото 247. Біля верхньої станції витягу № 12

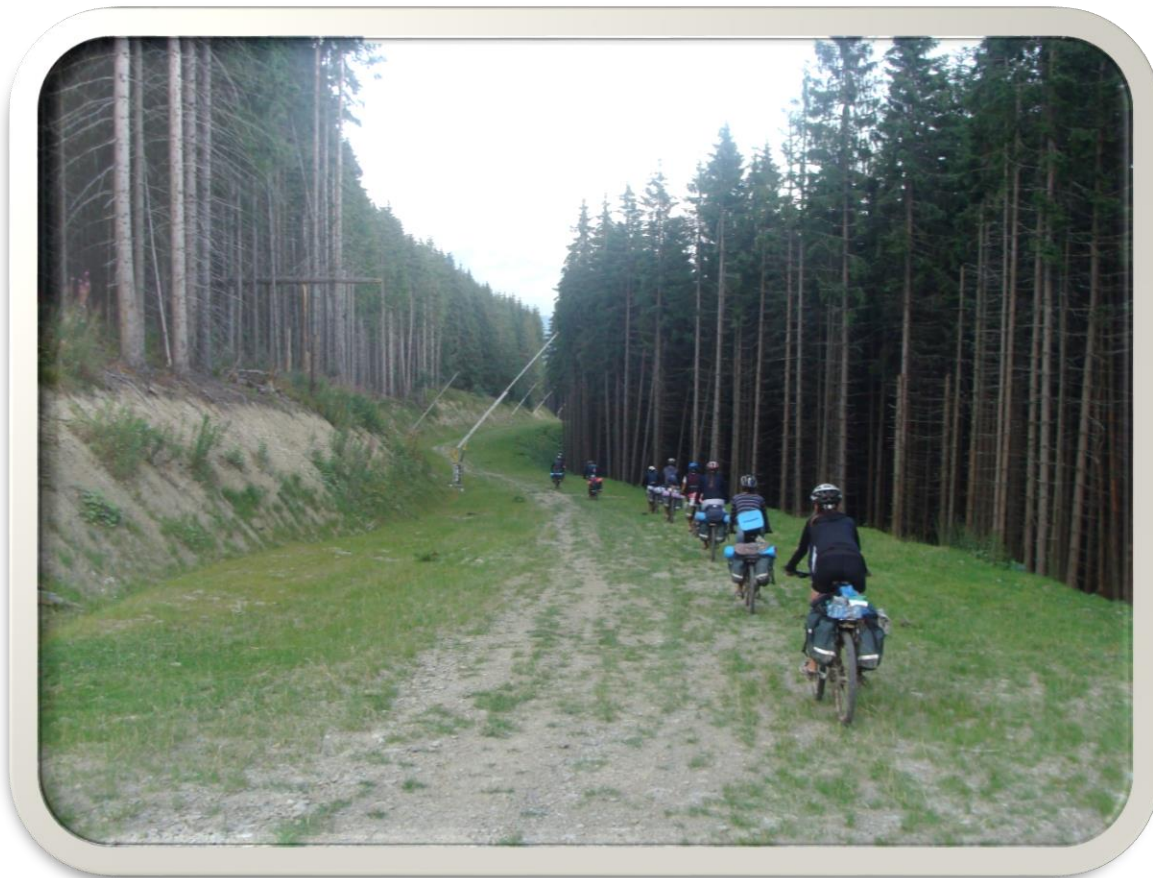


Фото 248. Спускаємося лижними трасами



Фото 249. Гарною дорогою потрапляємо на трасу в с. Яблуниця

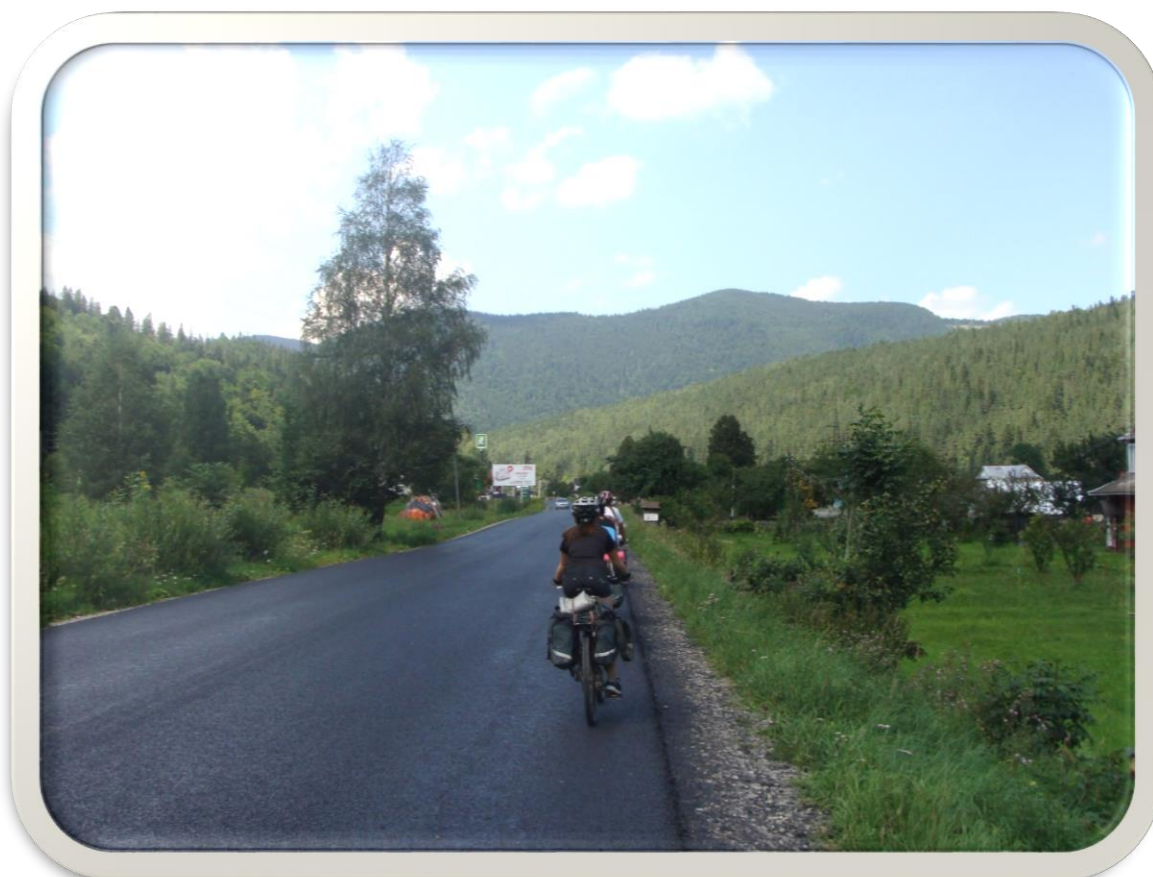


Фото 250. Траса Н 09 з новим дорожнім покриттям



Фото 251. На в'їзді в с. Татарів зі сторони с. Яблуниця

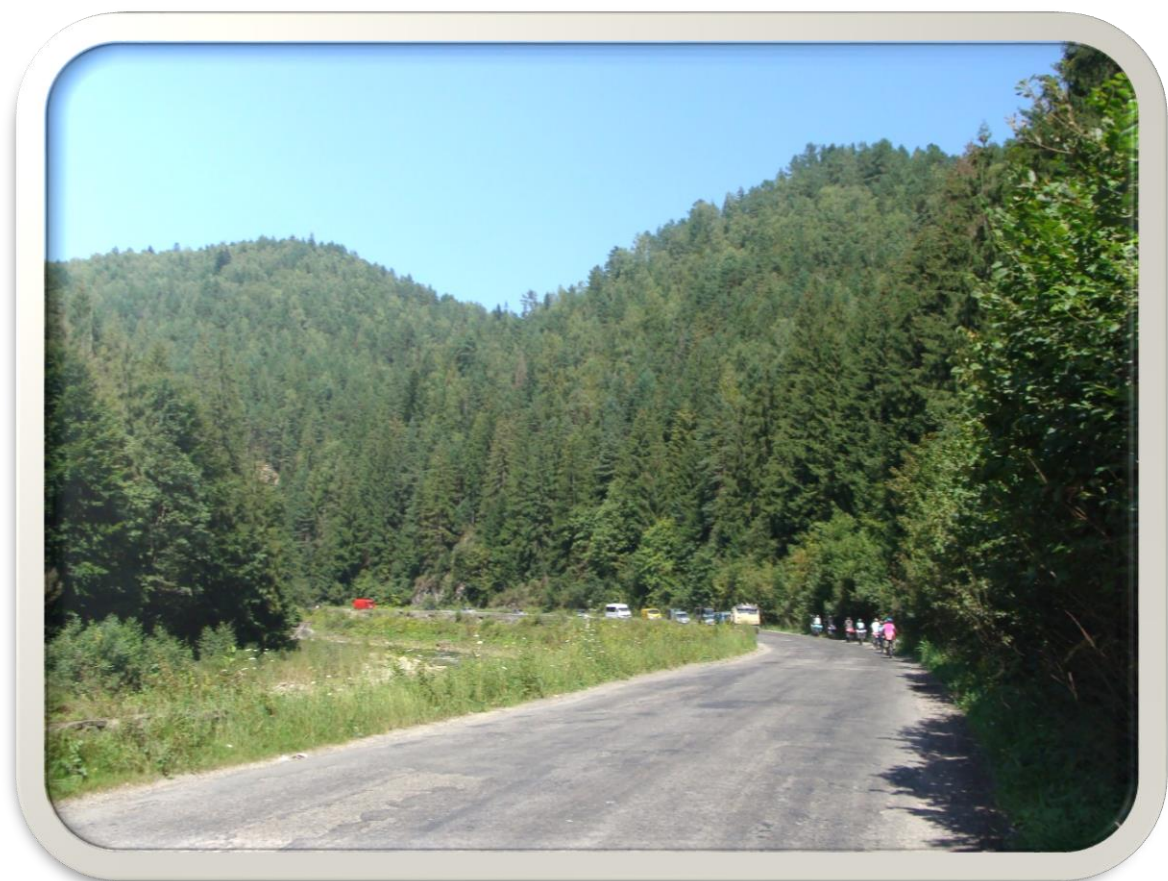


Фото 252. Дорога до якої впритул підходять пагорби вкриті смереками



Фото 253. На в'їзді в м. Яремче

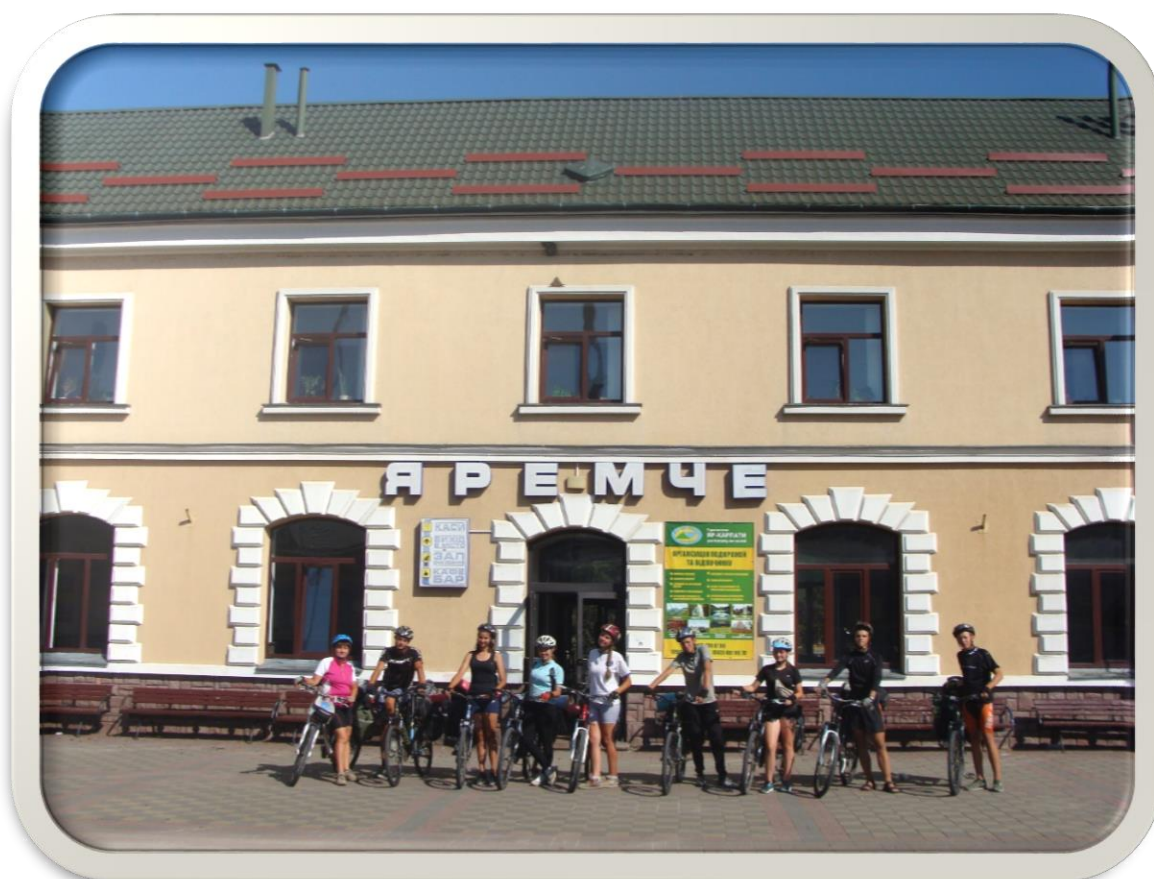


Фото 254. На залізничному вокзалі м. Яремче

ОПИС КРАЄЗНАВЧОЇ РОБОТИ НА МАРШРУТІ

Українські Карпати багаті на краєзнавчі об'єкти. Не знайдеться такого туристського маршруту, на якому не буде природних або історичних цікавинок, що зачаровують погляд та радують душу.

Саме тому, плануючи маршрут походу, ми вибрали темою наших краєзнавчих спостережень **«Безцінні перлини Західної України»**.

Готуючись до походу, всі учасники виконували завдання, знаходили повідомлення про історичні та природні об'єкти, через які проходитиме нитка маршруту (додаток 2).

В основному всі пам'ятки група відвідувала під час активної частини походу.

Перед виходом на маршрут ми прогулялися чудовим **містом Львів**. Відвідали церкву Ольги і Єлизавети та палац Потоцьких (фото 255, 256), собор Святого Юра та пам'ятник Андрею Шептицькому (фото 257, 258), пам'ятники: Тарасу Шевченку та королю Данилу (фото 259, 260), сфотографувалися біля оперного театру та костелу і монастирю бернардинів (фото 261, 262).

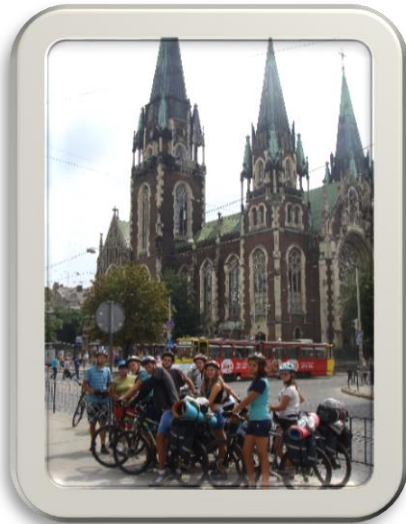


Фото 255, 256. Церква святих Ольги і Єлизавети і палац Потоцьких



Фото 257, 258. Пам'ятник Андрею Шептицькому та собор Святого Юра



Фото 259, 260. Пам'ятники королю Данилу та Тарасу Шевченку

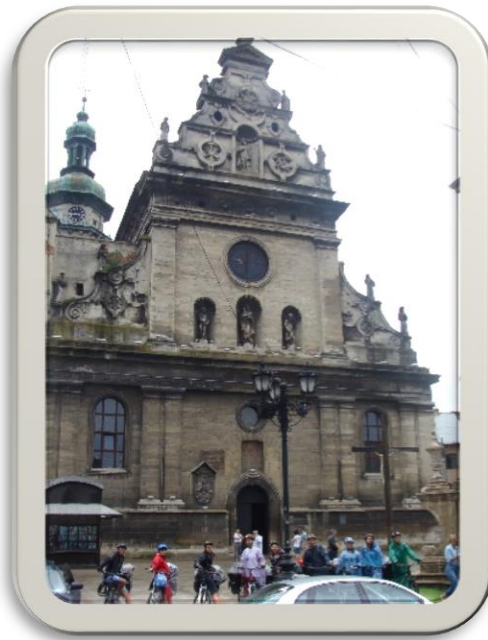


Фото 261, 262. Оперний театр та костел і монастир бернардинів

Під час переходу смт. Воловець – с. Верхній Бистрий ми помилювалися один з найбільших **каскадних водоспадів - Шепіт** (фото 263). Надзвичайно гарним виявився денний перехід з с. Ілемня до **водоспаду Манявський**, під час якого ми мали змогу помилуватися і сфотографуватися біля найбільшого водоспаду Карпат, до якого можна потрапити з с. Манява Богородчанського району Івано-Франківської області (фото 264). Під час днювання у с. Кам'яниця мали змогу сходити до руїн Невицького замку (фото 85, 86, 265), а також з'їздити до м. Ужгород і ознайомитися з його цікавинками (фото 87). Під час переходу с. Кам'яниця – с. Лумшори, озеро Комсомольське спробували старовинну екзотику села Лумшори і попарилися у чанах (фото 266).



Фото 263, 264. Милуємося водоспадами Шипіт та Манявський



Фото 265. Біля розвалин Невицького замку

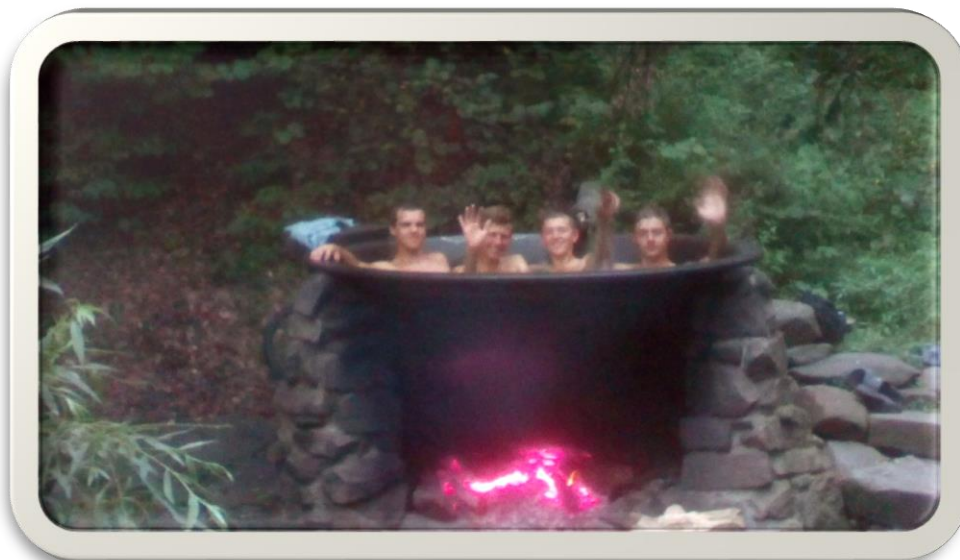


Фото 266. Лумшорські чани

Звіт про похід було презентовано на підсумковій конференції обласного етапу Чемпіонату України зі спортивних туристських походів 1-2 грудня 2018 року в Сумському ОЦПО та РТМ (фото 267).

Команда під керівництвом Мараховської З.А. стала лауреатом конференції (фото 268).

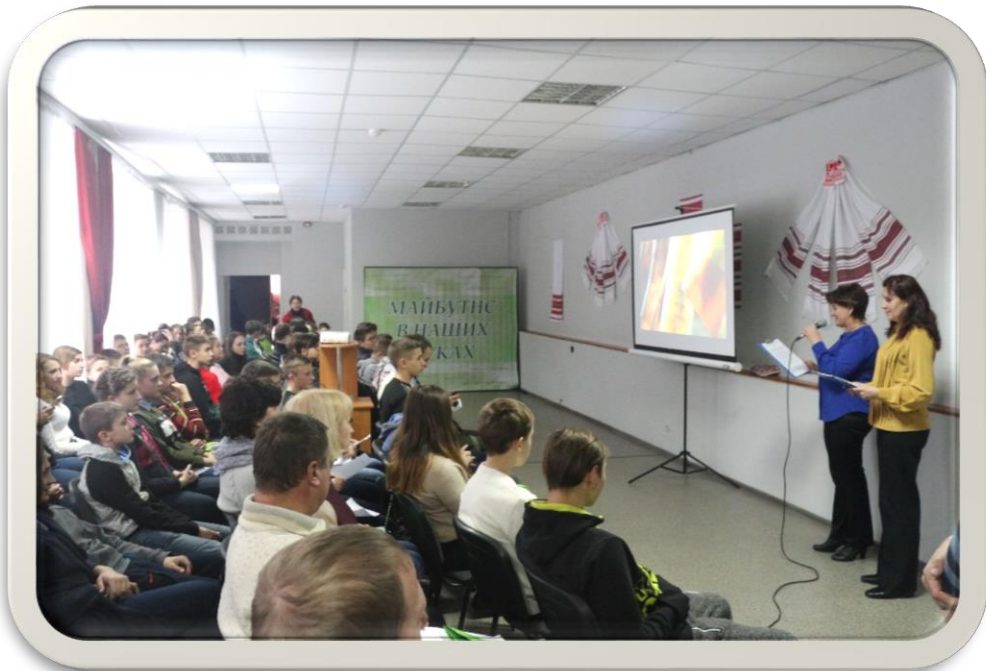


Фото 267. Презентація велосипедного походу IV к.с.

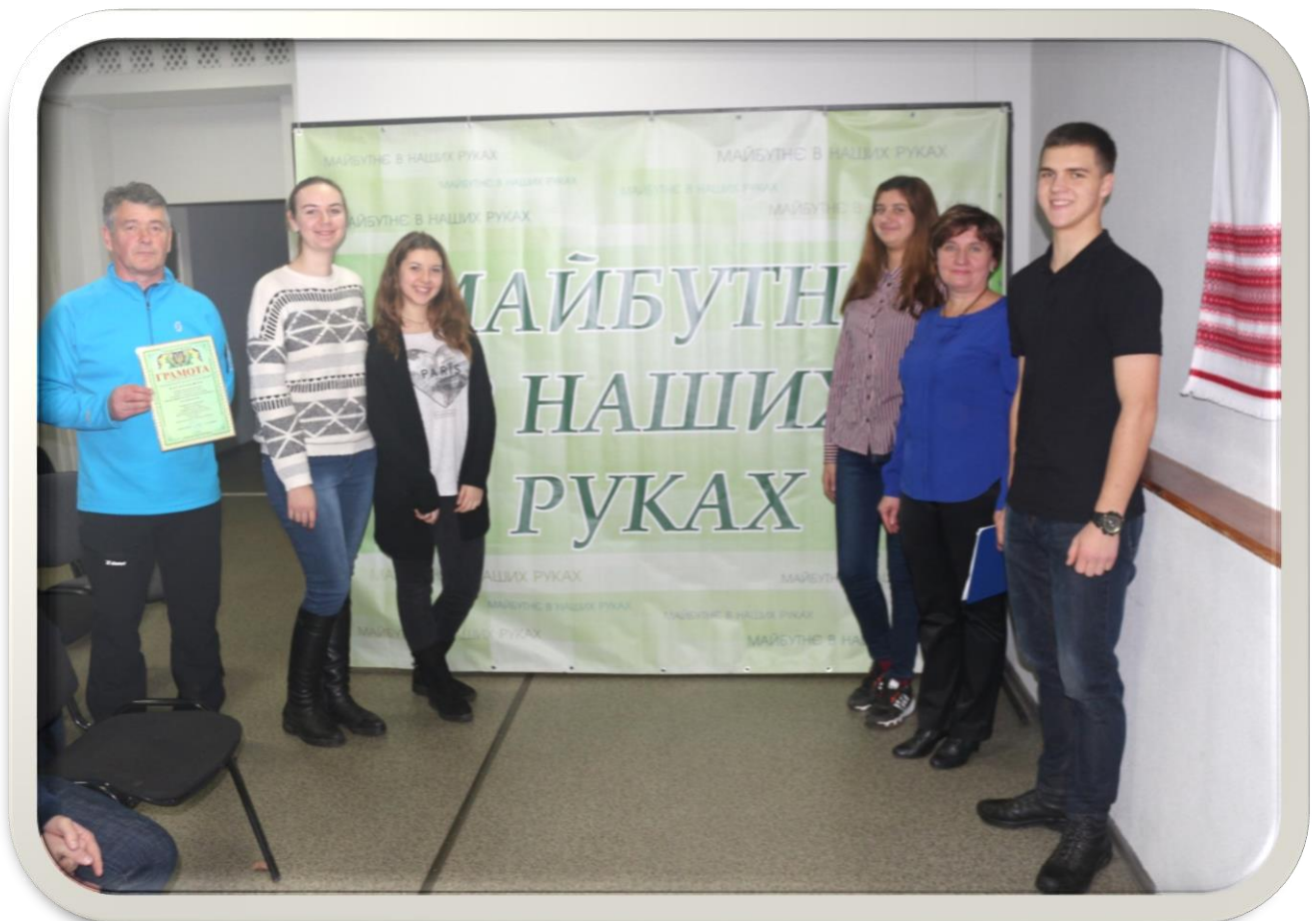


Фото 268. Лауреати обласної конференції

ПІДСУМКИ. ВИСНОВКИ. РЕКОМЕНДАЦІЇ

Похід було пройдено в заявлені терміни всіма учасниками групи. Відхилень від запланованого маршруту не було. При плануванні маршруту була використана програма GPSies.com та Okad для більш точних розрахунків висот та кілометражу.

Під час походу використовували карту «Українські Карпати» 2008 р. для всіх денних переходів з М: 200 000.

Всі відстані, які подолали під час походу, проміряні двома велосипедними комп'ютерами.

Район подорожі вибраний таким чином, щоб перешкоди, які зустрічаються на місцевості, не потребували додаткового спорядження для їх подолання.

Маршрут пролягає територією з добре розвиненою сіткою доріг.

У разі виникнення аварійної ситуації виходи з маршруту на автомобільні шляхи: з ділянки м. Винники – с. Колодруби на трасу М 06; з ділянки смт. Східниця – с.Ластівка на трасу Т 1402; з ділянки с. Лумшори – Полонина Руна на бетонку з с. Липовець; з ділянки с. Бистриця – м. Яремче на трасу Н 09.

На випадок значного погіршення кліматичних умов був розроблений запасний варіант маршруту, в якому гірські ділянки замінені на автошляхи та збільшено кілометраж вдвічі. Запасний варіант маршруту не використовувався.

Під час походу використовувалося спеціальне спорядження, що рекомендується для велосипедних походів: велосипедні рюкзаки (зі світловідбиваючими смужками), велокаски, велоперчатки. Для походу були використані спортивні велосипеди (mounting bike), завдяки цьому весь маршрут було пройдено без особливих ускладнень.

Для такої подорожі рекомендується мати ремнабір: запасні камери; набір для їх ремонту; велосипедний цеп; змазка; набір велосипедних ключів, насос.

Місця ночівель у цьому поході можуть бути рекомендовані для всіх категорійних походів з різних видів туризму. Густа річкова сітка, численні струмки і джерела позбавляють проблеми пошуку води.

Маршрут багатий на природні пам'ятки та мальовничі куточки. Рекомендуємо відвідати водоспади: Манявський та Шипіт, побувати біля високогірного озера Комсомольське, піднятися та помилуватися краєвидами на найбільшому плато Карпат – полонині Руна, проїхати найкрасивішою дорогою Карпат на перевал Ужоцький, відчути себе єдиним з недоторканою природою під час підйому на гірський хребет з с. Бистриця.

Маршрут цікавий у спортивному і краєзнавчому аспектах.

Для його подолання учасникам потрібно мати гарну фізичну й технічну підготовку. Найкращий період для проведення подорожі липень-серпень. Через велику ймовірність опадів потрібно мати накидки від дощу. Усі учасники походу перед виходом на маршрут здали залік на знання «Правил дорожнього руху України». Завдяки цьому під час походу не було жодного інциденту.

Інформація про похід розміщена на сайті: www.osro.sumy.ua

ДОДАТКИ

Шляхи під'їзду та від'їзду

Під'їзд до початку маршруту:

потяг 046 Д сполученням Лисичанськ – Ужгород щоденно. Відправлення зі ст. Суми о 16.27, прибуття в ст. Львів о 8.05;

Від'їзд потягом:

потяг 026 Л Яремче - Львів, відправлення о 18.43, прибуття о 22.50;

потяг 045 Л сполученням Ужгород – Лисичанськ щоденно. Відправлення з ст. Львів о 02.00, прибуття до ст. Суми о 9.00.

Інформація про екскурсійні об'єкти

Музей народної архітектури і побуту "Шевченківський гай"

Музей народної архітектури та побуту у Львові - це музей під відкритим небом, де можна ознайомитись з побутом українців.

вул.Чернеча Гора, 1

Музей етнографії та художнього промислу

Це найстаріший музей на теренах нашої держави з унікальною колекцією пам'яток традиційної культури та народного мистецтва українців.

пр. Свободи, 15

Музей "Личаківський цвинтар"

Личаківський цвинтар – один з найстаріших в Європі, заснований у 1786 році. Це справжній некрополь, де на площі 40 га поховано близько 400 тисяч осіб.

вул. Мечнікова, 33

Львівський історичний музей

Львівський історичний музей – один з найбагатших музеїв України, який налічує у своїх фондах близько трьохсот тисяч експонатів.

Площа Ринок № 2, 4, 6, 24; вулиця Підвальна, 5

Музей-Арсенал

Відділ Львівського історичного музею

вул. Підвальна, 5, "Арсенал"

Відділ історичних коштовностей „Королівські зали“

Відділ Львівського історичного музею

пл. Ринок, 6, кам'яниця Корнякта

Музей давньої історії та археології

Відділ Львівського історичного музею.

пл. Ринок, 24

**Контактні відомості Карпатської служби
пошуку та порятунку туристів в горах**

№ п/ п	Назва підрозділу спеціалізованої аварійно-рятувальної служби з розшуку та надання допомоги туристам	Повна адреса	Телефон рятувальної служби	Мобільний телефон працівників рятувальних служб
1.	Закарпатський гірський пошуково-рятувальний загін (ГПРЗ)	88006, м. Ужгород, вул. Верещагіна, буд. 18	(0312)671413 Zak.resque@tn. uz.ua	0975856685
2.	Ужгородський ГПРП	88006, м. Ужгород, вул. Верещагіна, буд. 18	(0312)671413	0990269758
3.	Вишківський ГПРП	89023, г. Красія, с. Вишка, Великобerezнянський район	(0312)671413	-
4.	Воловецький ГПРП	89100, смт. Воловець, вул. Карпатська, буд. 100	(03136)22290	0685028551
5.	Міжгірський ГПРП	90000, смт. Міжгір'я, вул. Шевченка, буд. 16/12	(03146)22345	0978476041
6.	Усть-Чорнянський	90520, смт. Усть-Чорна, Тячівський район, вул. Підгірна, буд. 5 (турбаза «Ялинка»)	(03134)36183	0979331976
7.	Рахівський ГПРП	90600, м. Рахів, вул. Шевченка, буд. 126	(03132)21013	0962570805 0962122309
8.	Ясінянський ГПРП	90630, смт. Ясіня, Рахівнянський район, вул. Набережна, буд. 4а	(03132)42323	0677957444 0677627403 0673428416 (Павло)
9.	Говерлянський ГПРП	90630, с. Лозещина, урочище Депо, Рахівський район		0679471492
10.	Івано-Франківський гірський пошуково- рятувальний загін	78000, м. Івано-Франківськ, вул. Франка, буд. 6	(03422)22165 (0342)751436 ifgprz@ukr.net	0342779463 0972060276
11.	Львівський гірський пошуково-рятувальний загін	79905, м. Львів, вул. Залізнична, буд. 16	(0322)395470 rescue_tur@ukr. net	0322395070 0677875617
12.	Ворохтянський ГПРП	смт. Ворохта, вул. Данила Галицького, буд. 41	(03434)41149	
13.	Лазещинський ГПРП	с. Лазещина		0679471492
14.	Славський ГПРП	82660, Сколівський р-н., смт. Славське, вул. Устиновича, буд. 2	(03251)42102	
15.	Оперативний черговий Головного управління МНС в Закарпатській області		(0312)660701 (0312)660114	

Розрахунок категорії складності

Загальний кілометраж **610 км** з них:

асфальтових доріг – **452 км**; ґрунтових доріг (в т. ч. лісових стежок) – **158 км**.

Сумарний набір висоти $\approx$ **9147 м**. Отже подорож може вважатися походом **IV к. с.**

№	Назва перешкоди	Відрізок маршруту	Характеристика
1.	Підйоми	м. Львів – с. Колодруби	Набір висоти $\approx$ 553 м. Підйоми і спуски асфальтованими та ґрунтовими дорогами.
2.	Підйоми. Перевал Бухів	с. Колодруби – с. Ластівка	Набір висоти $\approx$ 864 м. Підйоми і спуски асфальтованими та ґрунтовими дорогами. Крутий підйом на перевал Бухів (669 м н. р. м.).
3.	Підйоми. Перевал Ужоцький	с. Ластівка – перевал Ужоцький, с. Ужок	Набір висоти $\approx$ 907 м. Підйоми і спуски ґрунтовими та асфальтованими дорогами. Підйом на пер. Ужоцький (852 м. н. р. м.)
4.	Підйоми	Пер. Ужоцький, с. Ужок – с. Кам'яниця	Набір висоти $\approx$ 432 м. Асфальтовані дороги по пересіченій місцевості.
5	Підйоми	с. Кам'яниця – с. Лумшори, озеро Комсомольське	Набір висоти $\approx$ 868 м. Підйоми асфальтованими дорогами. Дуже крутий та грязький підйом ґрунтовкою до оз. Комсомольське (840 м н. р. м)
6.	Круті підйоми та спуски. Перевал Менчил	с. Лумшори, озеро Комсомольське – смт. Воловець	Набір висоти $\approx$ 1103 м. Крутий та грязький підйом ґрунтовкою. Крутий спуск ґрунтовкою з камінням. Підйом на перевал Менчил (618 м н. р. м.)
7.	Підйоми. Перевал Гукливий	сmt. Воловець – с. Верхній Бистрий	Набір висоти $\approx$ 674 м Підйоми і спуски асфальтованими дорогами. Перевал Гукливий (732 м н. р. м.)
8.	Підйоми. Перевал Торунський. Перевал Вишківський.	с. Верхній Бистрий – с. Ілемня, р. Ілемка	Набір висоти $\approx$ 955 м. Затяжні підйоми на перевали: Торунський (941 м н. р. м.), Вишківський (931 м н. р. м.). Підйоми асфальтованими та ґрунтовими дорогами.
9.	Підйоми	с. Ілемня, р. Ілемка – водоспад Манявський	Набір висоти $\approx$ 845 м. Підйоми і спуски асфальтованими та ґрунтовими дорогами. Вдсп. Манявський (714 м н. р. м.)
10.	Підйоми ґрунтовкою	водоспад Манявський – с. Бистриця	Набір висоти $\approx$ 859 м. Постійний підйом ґрунтовкою від водоспаду. Плавний підйом асфальтовою дорогою
11.	Підйоми ґрунтовкою	с. Бистриця – м. Яремче	Набір висоти $\approx$ 1087 м. Крутий та грязький підйом ґрунтовкою.

ПОВІДОМЛЕННЯ ПРО КРАЄЗНАВЧІ ОБ'ЄКТИ УКРАЇНСЬКИХ КАРПАТ Історія міста Львів

*Повідомлення підготував
Яценко Ярослав*

Історія Львова настільки ж яскрава та дивовижна, як і саме місто, насичена цікавими подіями та знаменитими постатями. Сьогодні Львову вже понад 750 років. Місто, яке було засноване на перетині вигідних торгівельних шляхів скоро розцвітало та розвивалося, ставши одним із головних торгових центрів середньовічної Європи. Згодом, переходячи під влади багатьох європейських країн, зокрема Польщі, Австрії, Німеччини та Росії, Львів перебирав від кожного зі своїх загарбників якусь частину культури та знань, з часом перетворившись не лише на перлину архітектури, але й столицю сучасного наукового, духовного та мистецького життя. Розташований, як і Рим, на семи горбах, серед лісів у долині ріки Полтви, Львів завжди відрізнявся вигідним стратегічним розташуванням і надзвичайно гарними краєвидами. Одного разу, проїжджаючи цими місцями, могутній князь Галицько-Волинського князівства Данило Галицький зупинився на мить і зрозумів, що залишиться тут назавжди. Найдавніший хроніст Львова бургомістр Бартоломей Зиморович так пише про це: «Побачивши на самому кордоні своїх володінь вигідну у військовому відношенні гору, захищену внизу немовби кільцем вкритих лісом долин і самою крутістю, яка може стримати ворога, він негайно наказав збудувати тут фортецю і вирішив перенести сюди власну княжу резиденцію». Високий замок було доручено охороняти чисельному загону, щоб зберігати заховані там скарби.

Львів - місто, яке зачаровує з першого погляду. Кожна вуличка Львова наповнена стародавнім шармом, ароматами кави, духом романтики і архітектурною довершеністю. Кожен його елемент приховує цікаві історії та інтригуючі загадкові легенди.

Львів - це культурна столиці України, неповторний та незмінний. Це місто, яке "охороняють" кам'яні благородні леви та яке змусить Вас повірити в мрію. Загадковості Львова не має меж.

Вже понад сім століть історія творить цей прекрасно-заворожуючий куточок, що розташований на заході України. Львів вабить своєю неповторністю, своїм живим стилем та особливим колоритом кожної з його вуличок. Місто славиться великою кількістю видатних місць та пам'яток архітектури, адже не дарма це культурна столиця України.

Стара частина Львова - це серце міста, що і досі задає сучасності ритм історії. Знаменита Площа Ринок ніколи не залишається пустою - тією бруківкою завжди мандрують туристи, поспішають на роботу чи просто відпочивають львів'яни та гуляють закохані пари. Ніколи не залишається поза увагою Квадрат на площі Ринок, в центрі якого розташований знаменитий "львівський Біг-Бен" - Ратуша, історія якої розпочалася ще з початку далекого XIV століття. За всі свої роки існування Ратуша "пережила" не мало подій, з нею пов'язано багато легенд та цікавих історій. Саму споруду оточує чотири фонтани з скульптурами Нептуна, Амфітрита, Діани та Адоніса. Площа Ринок - це також архітектурна композиція з різноманітних та унікальних кам'яниць, кожна з яких має свою неповторну історію.

Однією з найзнаменитіших історичних споруд міста є Львівський національний академічний театр опери та балету імені Соломії Крушельницької. Це архітектурне диво неоренесансного стилю вабить львів'ян та гостей міста ще з 1900 року. Протягом всього часу свого існування Оперний театр "пройшов" не малий шлях історією.

Львів приховує ще багато таємничих та загадкових споруд, які доповнюють одна одну. Театри, історичні будівлі, пам'ятники, музеї, кав'ярні, палаци, парки - все це матеріальна незамінна цінність міста, а духовна приховується у кожному елементі Львова - запах кави, привітність львів'ян, шелест листя дерев, "подих" міста, та живий дух історії, що міститься у кожній стародавній споруді. Львів – місто звуків. Саме тут можна почути шум дощу, який вмиває львівську бруківку, музику дзеленчання старенького трамваю, муркотіння львівських кішок навесні та древній дзвін годинника ратуші. Саме тут сіра буденність розмальовується колоритом звуків львівських музик, яких не можна оминати, не зупинившись на хвилину і не прислухавшись до них.

Львів – місто легенд. Тут кожен двір, кожен будинок та кожна вулиця дихають власними, неповторними легендами, які тягнуться ще з часів Середньовіччя. Варто лише день провести в цьому місті і це вже теж легенда, Ваша власна, яка навіки запам'яталась стінам львівських кам'яниць.

Повідомлення підготував

Яценко Ярослав

Неймовірною красою та незбагненною потугою гірської стихії наділяють карпатські водоспади довкілля. Могутнім нестихаючим покликом лине їхній гуркіт на довгі відстані, справляючи на чужинців незабутнє враження, відлякує непрошених і заспокоює силою власної грандіозності втаємничених. Так, на тих, хто віднайшов сюди стежину, чекає неймовірне задоволення; і вже не відпустить їх вода, а то й поманить у глибочинь спіненої невідомості. Карпатські ріки утворили силою виснажливих і довгих пошукувань стихії низку прегарних водоспадів, далєбі не таких високих, як у світі, зате не обділених красою. Найвидатніші з них:

Водоспад Шипіт— одне із семи природних чудес України. 14-метровий Шипіт — одна з головних родзинок Міжгірщини. Гуркіт водоспаду чути здаля. Щодня тут можна побачити десятки, а то й сотні туристів. Якщо ще кілька років тому тутешня територія була не облаштована, то нині поблизу є і лави, і ятки із закарпатськими смаколиками, і місця для відпочинку. Цей водоспад найбільше любляють неформали. Тому на Шипоті щороку влітку відбувається фестиваль. Люди сюди приїздять з усіх усюд. Кульмінація святкування —Івана Купала 6 липня. Знаходиться біля села Пилипець, Міжгірський район, Закарпатська область.

Манявський водоспад є одним із найвищих в Україні. Його висота — майже 20 метрів. Окрім того, що сам водоспад дуже красивий, дорога до нього теж вразить. Чим ближче до цілі, тим більшими стають гранітні стіни каньйону. Їхня висота подекуди сягає 20 метрів. Це долина річки Манявка. Тож, якщо будете сюди вирушати, взувайте гумові чоботи. Адже часто доведеться йти просто по руслу ріки. До слова, водоспад обрали для своїх розваг екстремали. Вони влаштовують спуски з водоспаду на мотузці. Знаходиться за с. Манява, масив Горгани, Богородчанський район, Івано-Франківська область.

Історія Невицького замку

Повідомлення підготував

Сухомлин Валерія

Невицький замок — напівзруйнований замок біля села Кам'яниця Ужгородського району Закарпатської області.

Замок уперше згадується на початку XIV ст. як опорна база місцевого феодалного бунту проти королівської влади Карла Роберта Анжу. У XIV ст. замок переходить до володінь роду графів Другетів, які будують на місці дерев'яного замку кам'яний. У 1644 році під час релігійних воєн трансільванський князь Юрій I Ракоці зруйнував замок

Історія Невицького замку починається приблизно у XII столітті. Його будівництво було пов'язане з активною політикою угорських королів, зростанням ролі гірських перевалів і шляхів, які вели через Карпати на північ і схід до Галича та Києва. Тоді замок був земляним городищем невеликих розмірів, укріплення якого склалися з валів, ровів.

У березні 1241 року монголо-татари ввірвалися в Угорщину через Верецький перевал, зруйнували укріплення в Невицькому. В другій половині XIII століття його знову відновили. В 1279 році угорський король Ласло IV (1274—1290) передав усі володіння комітату Унг і його управління трансільванському воєводі Фінті з роду Обо. Після його смерті господарем Ужанщини і Невицького замку став його брат Омодей, який володів замком до 1311 року. В Угорському королівстві почалась епоха міжусобиць, боротьби магнатів за королівський престол. Омодей і його сини брали в ній активну участь. Невицьку фортецю, що була місцем перебування жупана та його помічників, укріплюють. Саме на межі XIII—XIV століть на місці круглої башти будується новий чотирикутний донжон, а біля нього колодязь для збору дощової води завглибшки 4,5 м.

На Ужанщині був спокій, поки жив старий Омодей — вірний прихильник Карла Роберта з династії Анжу, котрий у впертій боротьбі завоював угорський королівський престол (1301—1343). Але, коли в 1311 році повсталі кошицькі селяни вбили Омодея, Карл Роберт вирішив зламати владу роду Обо в північно-східній Угорщині. Проте замок у Невицькому й надалі залишився в руках

Омодеїв. У 1317 році Ласло, син Омодея, знову повстав проти королівської влади, але зазнав поразки. Невицький замок штурмом взяли королівські війська.

Нова епоха в історії замку розпочинається в 1328 році, коли Карл Роберт передає його спочатку в тимчасове, а з 1333 року в постійне володіння князів Другетів. Дарчу грамоту Другетам у 1343 році підтверджує новий угорський король Людвік I Великий. З того часу і аж до моменту загибелі фортеці в середині XVII століття саме Другети володіли замком.

До середини XV століття Невицький замок тільки номінально вважався центром домінії — володінь Другетів на Ужанщині. Тут вони тримали лише власного каштеляна. Ситуація змінилася, коли 1440 року в Угорщині розпочалася громадянська війна, і Другети знов стали помітними фігурами в політичному житті країни. Постійні військові сутички, поширення вогнепальної зброї змушують князів частково перебудувати і значно укріпити Невицький, єдиний на Ужанщині, замок. Перебудова була викликана суворою необхідністю, адже археологи знаходять в об'єктах середини XV століття величезні кам'яні гарматні ядра діаметром до 25 см. Поширення вогнепальної зброї вимагало додаткового зміцнення замкових стін, в першу чергу зі східної, найдоступнішої сторони, та побудови додаткової лінії укріплень. Для меншої вразливості від вогнепальної зброї зовнішня кам'яна стіна була зроблена нижчою. Додаткові ускладнення для наступаючого ворога створювала висунута на південь триповерхова вежа, що була з'єднана з центральним замковим двориком двоповерховою крытою галереєю завдовжки 35 м. Бійниці південної башти та галереї контролювали дерев'яний міст, який був перекинутий через рів перед другою захисною лінією і вів у другий замковий дворик.

Провідний вчений Інституту карпатознавства Ужгородського національного університету, професор, доктор історичних наук Едуард Балагурі говорить: «Археолого-архітектурні дослідження вказують, що десь на зламі XV—XVI століть замок набуває сучасного вигляду. Дослідженнями вдалося також установити, що зі східної сторони існувала і третя захисна лінія, яка складалася з валів та дерев'яно-глиняних конструкцій. Вали замикали трапецієподібний простір із двома напівкруглими бастіонами. Залишки цих валів добре простежуються і тепер. Між другою та третьою захисними лініями існував невеличкий посад (0,7 га), де проживало і працювало ремісниче населення, яке обслуговувало володарів замку (гончарі, ковалі тощо). В разі штурму замку населення ховалося за надійними замковими мурами. Звичайні підрахунки вказують, що кількість замкових захисників разом із населенням палісаду могла сягати понад півтисячі осіб... Але замок не був непохитною цитаделлю і часто переходив із рук в руки, особливо в кінці XVI — на початку XVII століття, коли між Другетами почалися родинні чвари. Відомо, що у 80-х роках XVI століття королівські війська, вибивши із замку Гашпара Другета, допомогли заволодіти ним Дьордю II Другету».

1879 року поруч із замком заклали сад Вагнера (на честь угорського вченого — садовода Карла Вагнера) та спорудили фонтан із природним тиском води.

Природний заповідник «Горгани»

*Повідомлення підготував
Бага Маргарита*

"ГОРГАНИ" — природний заповідник розташований у Надвірнянському районі Івано-Франківської області. Площа: 5344,2 га.

Природний заповідник "Горгани" є природним еталоном недоторкованої діяльності людини центральної частини Українських Карпат і містить єдиний масив пралісу релікту ранньоголоценового періоду — сосни кедрової європейської в Європі і світі. Він охоплює безперервним масивом три кліматичні зони і п'ять вертикальних ступенів пралісової, реліктової і ендемічної рослинності, біотопів і популяцій тваринного світу. Заповідник містить єдину неперервну у горизонтальному і вертикальному розміщенні смугу п'яти субформацій пралісів і демонструє стадії розвитку первинної рослинності з раннього голоцену. На кам'янистих розсипах збереглися одні із найстійкіших польодовикових поселень реліктової сосни звичайної (*Pinus sylvestris*) і берези темної (*Betula obscura*). У Горганах відомі найбільші осередки реліктової дендрофлори і відшарувань материнських порід, які мають наукове значення для вивчення історії розвитку рослинного покриву у післяльодовиковий період, дослідження динамічних тенденцій гірських і високогірних екосистем у зв'язку із зміною кліматичних умов.

МАРШРУТНА ДОКУМЕНТАЦІЯ

МАРШРУТНА КНИЖКА № 6660/8 СПОРТИВНОГО ТУРИСТСЬКОГО ПОХОДУ

Маршрутна книжка вважається недійсною
без штампів туристської маршрутно-кваліфікаційної комісії

2018 р.

Група туристів 23 серпня відвідала університетський музей і пообіцяли їм допомогти з реставрацією пам'ятки.

(організація, що проводить похід)

у складі 10 осіб зліяєнос з «24» листа 2018 р. до
«5» серпня 2018 р. Володимир похід IV категорії
складності у районі Житомирської області маршрутом:

(географічний район походу)

м. Мвѣв-Джоробер - Джуга - с. Ковзунды -
Борислав - Сигишет - Н. Кременьбурк -
с. Ласидва - Тисовыйя деревн. - с. Тисов -
с. Кал'емунь - с. Муньмур - с. Косевогоско-
сит. Косовець - с. Пиммевь-Востокъ Млан-
-с. Сойм - с. В. Вистрий - с. Тилек-р. Тилек-
- с. Муньмур - с. Маева-Малевоуиъ Восток-
с. Вистрий - с. Тисовъ - с. Косовъ - с. Д. Девисе

Керівник групи:

Мараківський Станіслав Омелянович

Заступник керівника:

Заступник керівника:
Марашовська Ін. Станіславівна
(прізвище, ім'я, по батькові, підпис)



Керівник закладу який проводить похід

прізвище, ім'я, по батькові, підпис)

— д. В. Трухенко

*) До маршрутної книжки додаються копії виданих МКК довідок про проведені походи. Для маршрутів з класифікованими локальними перешкодами зазначається їх найменування, категорія складності, а для перевалів вище 5000м ще й їх абсолютна висота.

****) Розділ II чинних Правил змагань з спортивного туризму – «Правила проведення змагань туристських походів» та Інструкція щодо організації та проведення спортивних туристських походів з учнівською та студентською молоддю»**

Відповідність про туристський досвід та досвід подолання локальних перешкод керівника та учасників походу довідкам про залік походів перевірено.

Член МКК

(назва МКК)

(назва МКК)
Александров (Гванов О.З.)
(підпис, прізвище та ініціали члена МКК)

12

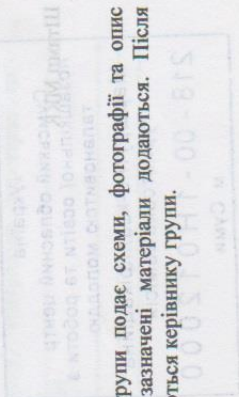
Всього активним способом пересування - 690 км.

* У розділі 3 будь-які виправлення або виключення відрізків маршруту неприпустимі. Відрізок маршруту визначається від місця ночівлі (м.н.) до пункту закінчення денного переходу.

Всього активним способом пересування - _____ км.

*) У випадку внесення змін до заявленого маршруту, такий маршрут у розділі 4 записується повністю. Якщо маршрут узгоджено у заявленому варіанті, то у розділі 4 робиться запис: "Без змін".

**6. СКЛАДНІ ДІЛЯНКИ МАРШРУТУ, ЗАСОБИ ЇХ ПОДОЛАННЯ,
ПЕРЕЛІК СПЕЦІАЛЬНОГО СПОРЯДЖЕННЯ ДЛЯ ПОДОЛАННЯ
МАРШРУТУ ***



*) При розгляді у МКК керівник групи подає схеми, фотографії та опис ділянок. При заочному розгляді зазначені матеріали додаються. Після розгляду у МКК матеріали повертаються керівнику групи.

9. РЕЗУЛЬТАТИ ПЕРЕВІРКИ НА МІСЦЕВОСТІ

Група у складі: керівника _____ (прізвище, ім'я, по батькові)

учасників _____ (прізвище, ініціали)

пройшли перевірку « _____ » 20 _____ р. _____

з наступних питань _____ (місце перевірки)

Результати перевірки: _____

Перевірку провів: _____ (підпис) _____ (прізвище, ініціали)

10. ВИСНОВОК ТУРИСТСЬКОЇ МАРШРУТНО-КВАЛІФІКАЦІЙНОЇ КОМІСІЇ

Група під керівництвом Марковського С.О. (прізвище, ім'я, по батькові)

має (не має) право здійснити даний похід.

Особливі вказівки: _____

Термін здачі звіту про похід до « 1 » _____ 2008 р. у письмовому (усному) вигляді в обсязі – повному (скороченому – _____) (вказати розділи)

Групі рекомендовано зв'язатися з регіональною аварійно-рятувальною (контрольно-рятувальною, пошуково-рятувальною тощо) службою та поінформувати її про графік пересування та контрольні терміни за адресою: _____

11. КОНТРОЛЬНІ ПУНКТИ ТА ТЕРМІНИ

Про проходження маршруту група повинна повідомити _____ (вказати спосіб зв'язку)

1. СМС за адресою (телефоном) Капранішова Д.С.
м. Львів 24.07.18 0679958658
2. СМС за адресою (телефоном): Капранішова Д.С.
м. Львів 24.07.18 0679958658

- 3 _____ до _____ 20 _____ г.

- 3 _____ до _____ 20 _____ г.

- 3 _____ до _____ 20 _____ г.

Голова комісії _____ (підпис) _____ (прізвище, ініціали)

Члени комісії _____ (підпис) _____ (прізвище, ініціали)

_____ (підпис) _____ (прізвище, ініціали)

УКРАЇНСЬКИЙ
ТУРИЗМУ І КРА
УНІВЕРСЬКО
Штамп МКК

МАРШРУТНО-КВАЛІФІКАЦІЙНА

«27» _____ 2018 р.

12. ДОДАТКОВІ ВКАЗІВКИ, ЗАУВАЖЕННЯ, ВІДМІТКИ МКК, АВАРІЙНО-РЯТУВАЛЬНОЇ СЛУЖБИ ТА ІНШИХ КОМПЕТЕНТНИХ ОРГАНІВ

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Біорізноманіття Карпатського біосферного заповідника. – К. : Інтерекоцентр, 1997. – 248 с.
2. Булава Л. М. Географія України : навч. посібн. – Полтава, 1998. – 124 с.
3. Журнал «Карпати. Туризм. Відпочинок». - № 7-8 (19-20), липень-серпень, 2007.
4. Заповідники і національні парки України. Мінекобезпеки України. - К.: Вища школа, 1999. - 247 с.
5. Звіти про спортивно-туристські походи – переможці обласного етапу змагань зі спортивних походів –
 1. Маренич О. М., Шищенко П. Г. Фізична географія України : підр. – 3-тє видання, стер. – К. : Т-во «Знання», КОО, 2006. – 511 с.
 2. Масляк П. О., Шищенко П. Г. Хрестоматія з географії України : посібн. для вчителя. – К. : Генеза, 1994. – 448 с.
 3. Медицинский справочник туриста. – М.: ФИС, 1986. – 67 с.
 4. Организация и проведение туристских походов. – М.: ФИС, 1987. – 219 с.
 5. Питание в туристских путешествиях. – М.: ФИС, 1986. – 143 с.
 6. Походи з учнівською та студентською молоддю: інф. – метод. вісн./ уп. О.М. Білецька. – Суми: ОЦПО та РТМ, 2015. – 58 с.
 7. Топографічна карта «Українські Карпати», масштаб 1:200 000. – Київська військово-картографічна фабрика. – 2007 р.
 8. Інтернет ресурси: traveller.com.ua/
www.tkg.org.ua/links
www.activeclub.com.ua/modules.php?dfst.dp.ua/index.php?newsid=31
www.activeclub.com.ua/